Eugen Costel Popescu

Religia Nemuririi

EDITURA MJM CRAIOVA

Eugen Costel Popescu

RELIGIA NEMURIRII

Consilier editorial : Emil Calotă
Corectură : Maria Aurora Anghel
DTP : Mihai Băileşteanu

ISBN 978-973-680-353-6

Eugen Costel Popescu

Religia Nemuririi

EDITURA MJM CRAIOVA

2014

Cuprins

RELIGIA NEMURIRII 7

DACIA CREŞTINĂ 54

DECEBALUS PER SCORILO 64

COLUMNA DACILOR DIN ROMA, ZISĂ A LUI TRAIAN 72

PITAGORA 103

MASAGEŢII 108

BĂTĂLIA DIN 1330, ZISĂ DE LA POSADA 130

O ALTĂ INTERPRETARE A PLĂCII DE PLUMB NR. 42 (Se discută numai o parte din ea) 145

RELIGIA NEMURIRII

Prețuiește lucrurile mici,
cele mari se prețuiesc singure.

În urmă unei victorii modeste a lui Augustus (63 - 14 îHr), asupra Geto - Dacilor, Horațiu îl celebrează pe împărat ca „Al doilea învingător al Titanilor" (Od. III,4), bineînțeles după victoria lui Zeus, Zeus cel viu, din primul război cu Troian (Atlas).

Important este altceva, importantă este dovada că teritoriul locuit de Daco - Geţi este acelaşi cu teritoriul locuit de Titani, cât şi faptul că Daco - Geţii sunt urmaşii Titanilor.

Certitudinea că teritoriul locuit de Daco - Geţi este acelaşi cu teritoriul locuit de Titani rezultă din logică, din numele titanilor, iar numele lor vine de la Tethys (Gea), ori singurul nume de Tethys de pe pământ este fosta mare Tethys din actuala câmpie Panonică. Este logic că titanii erau locuitorii din jurul acestei mări.

Aceste două dovezi confirmă că Titanii locuiau în Europa şi chiar certitudinea că Geto - Dacii sunt urmaşii lor, cât şi faptul că nu sunt dovezi care să contrazică lucrul acesta.

Eu cred că regatul sau țara Atlanţilor nu a existat. Atlanţii erau un alt nume dat Titanilor, deoarece Atlantida înseamnă „Titanii zeii cerului" sau „Titanii fiii cerului", fapt ce rezultă din numele Atlantida, astfel An + NTL + Tidan, unde AN este cerul, NTL = cu NTR care înseamnă zei și Tidan ce este acelaşi cu Titan, rezultând ce am spus mai sus „Titanii zeii cerului" , și astfel se confirmă o realitate, deoarece țara lor era „O țară sfântă", iar Platon (Critias 115b) o numește „Insulă

sacră". Acest lucru presupune că toți locuitorii ce se năsteau în patria Titanilor, erau socotiți zei de către ceilalți locuitori ai pământului, mai ales că în țara lor era „Polul Getic" sau „Axa Lumii", locul unde a început viață pe pământ, singurul loc unde se făcea legătura între cer și pământ și de asemeni simbolul veșniciei prin credința morții și a reînvierii sau a morții și renașterii, căci nemurirea înseamnă că omul nu moare și că el trăiește în cele două tărâmuri, pe pământ și în cer, moartea pamânteană nu este decât un prag în drumul lui spre Rai, spre o veșnicie de-a pururi fericită, fără greutăți și necazuri.

Polul Getic, Axa Lumii sau Stâlpul Cosmic este legătura între Steaua Polară, steaua cu opt raze, și pământ. „Steaua Polară arată că aceasta se găsește în dreptul centrului Cerului. Este un pământ sfânt , pentru că este locul cel mai apropiat de Cer, pentru că de aici, de la noi, se poate ajunge la Cer", (bib. 13 pag. 36). Se face astfel legătura cu lumea divină. Și, astfel, Mircea Eliade confirmă că pământul României este un pământ sfânt, deoarece pe teritoriul ei este Axa Lumii, Axis mundi, leagă și susține în același timp Cerul și pământul" (bib. 13 pag.. 35). Însăși Caleea Lactee sau galaxia Hera este tributară Stâlpului Cosmic, citez (bib. 13 pag. 33), „Calea Lactee nu este altceva decât imaginea, vizibilă pe Cer, a Stâlpului cosmic", iar Stâlpul Cosmic pe care se sprijină Cerul și care deschide, în același timp, calea spre lumea zeilor" (bib. 13 pag. 33). Mai mult chiar acest Stâlp Cosmic, numit și Centru, după Mircea Eliade, echivalează cu facerea lumii, citez (bib. 13 pag. 22) „Descoperirea și proiecția unui punct fix - Centrul- echivalează cu Facerea Lumii". După cum vedeți și Mircea Eliade, este drept că indirect, confirmă că Edenul și primul om de pe pământ, Adam, a fost în teritoriul românesc de azi, lucrul pe care îl repetă (la pag.. 42, citez „ Primul om a fost alcătuit în Paradis, (după creștini)", și completează la pag. 142, că „Lumea există pentru că a fost creată de zei. După cum este cunoscut că Titanii și toți locuitorii din regatul titanilor au fost numiți zei. Ei

au fost primii pe pământ și de la ei pornește neamul omenesc, dar neamul cel bun.

După egipteni, Saturn era numit ,,Părintele părinţilor" (bib3, pag714) iar acest lucru ne obligă să credem că primul om de pe pământ a fost titan și chiar posibilitatea să fi fost Saturn, numit în Biblie Adam. Acest lucru este confirmat și de Homer (sec 8 iHr), care spune ,,Titanii erau protopământenii zeilor și ai oamenilor distinși" (bib. 3, pag. 711). Încă o dovadă ce confirmă că primii oameni de pe pământ au fost Titanii, dar cei distinşi", fapt ce ne obligă să credem că mai era cel puțin o categorie de oameni care vor fi enunțați mai la vale.

Pindar (522- 422 I. Hr), spune că ,,La hiperboreeni s-au născut zeii" (bib. 3 pag. 709), etc. Dovezi sunt multe care certifică faptul că Titanii au fost protopământenii oamenilor, iar teritoriul lor era socotit ca pământ sfânt, era țara sacră, era țara zeilor, căci zeii nu se puteau naște decât pe un pământ sfânt căci erau doar zei, erau Nemuritori, nu pământeni. Aș aminti pe Diodor din Sicilia, cartea III, cap. 56 unde spune că Atlanții ,,Pretind că leagănul zeilor este în țara lor" (bib. 7 pag. 233), deci nici mai mult nici mai puțin că zeii s-au născut în țara Titanilor și aceste lucruri sunt spuse în vremea când trăia Hristos.

Egiptenii îi numeau pe Titani, zei și foloseau consoanele N.T.R ca identitate a lor. Același lucru îl spune și înțeleptul persan Gardizi care între 1049 - 1053 a scris Podoaba istoriilor unde scrie de oamenii din actualul teritoriu românesc și care și în secolul XI erau socotiți zei. Citez: ,,Aşezaţi între slavi (bulgari), ruși și unguri, un popor din Imperiul Roman (Az Rum), și toți sunt creștini și pe care îi numesc N.N.D.R. (bib.17, pag.28). N.N.D.R. înseamnă - Casa zeilor, nu numai locuința lor dar și locul unde s-au născut. Peste două secole un alt înțelept persan Ulah al Rașid - el - Din, care însoțind armata mongolă în 1241, scrie că teritoriul românesc este ,,Țara Iliut", unde de la sumerieni citire până astăzi Ili înseamnă zeu iar Uto era

termenul pentru soare, deci ,,Țara zeului Soare", țara titanului Apolo Hiperboreanul, numit și Sarmis, Ianus, Hermes Trismegistul sau în Egipt, zeul Thot, fiul zeiței Hera, nepotul lui Atlas sau Troian. Bineînțeles că sunt mai multe dovezi despre țara sfântă, pământul sfânt al Titanilor, apoi al Geto - Dacilor și azi al românilor, dar pe acestea le-am socotit mai reprezentative, dovezi că Titanii erau Zeii Cerului (Atlanți) sau Fii Cerului iar mai târziu erau numiți Fiii lui Dumnezeu, fiii lui Adam cel făcut (zidit) în Rai, făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și a îngerilor, citez Bib..1 pag..12, cap. 1 -26 Și a zis Dumnezeu ,,Să facem om după chipul și asemănarea noastră", și nu a lui Adam cel făcut din pământ, din țărână, după cum vom vedea mai departe. Pământul a fost întotdeauna ,,partea păcătoasă" și tot ce aparține pământului nu are loc în Rai.

Am făcut această introducere mai mare din două motive.

1. Religia nemuririi s-a născut la Titani, religia morții și a învierii sau a morții și renașterii, cu simbolul pământean crucea, și tot din vremea lor s-a împărțit în două, în monoteism și politeism, religii ce astăzi se numesc religia Ortodoxă și religia Catolică.
2. Am vrut să reamintesc că românii și România sunt urmașii Titanilor și apoi ai Geto - Dacilor, că țara este o țara sfântă, un pământ sfânt care a fost tot timpul apărat de Dumnezeu și că dovadă citiți istoria. Toate neamurilor care au făcut rău românilor și României, Dumnezeu le-a distrus în așa fel încât niciodată nu vor mai fi puternice. Să reamintim doar câteva : victoria lui Saturn asupra lui Osirirs în munții Balcani de azi, numiți și Munții Hemus (hem = sânge), numiți astfel datorită sângelui vărsat, victoria geților asupra lui Sesostris în 1964 - 1962 i. Hr, de care amintește Diodor iar Valerius Flaccua spune că ,,Argonauții au văzut pe porțile templului Soarelui, din cetatea lui Arietes, reprezentarea înfrângerii egiptenilor conduși de Sesostris de

către geţi". În opinia mea această cetate a lui Apolo Hiperboreanul este fostul templu din fosta insulă unde astăzi este Seimeni, cunoscută ca „Insula lui Apolo". Astăzi egiptenii ca și perșii, romanii, mongolii, tătarii, turcii, etc., nu mai reprezintă nimic. Aș aminti doar ultimele două țări care au făcut rău României și au avut de suferit, căci Dumnezeu le-a pedepsit pentru lucrul acesta. Prima este Germania care era cu adevărat o mare putere, nici azi nu suntem conștienți de puterea pe care a avut-o această țară cu o industrie, armată, știință cu mult înaintea altor țări, dar a făcut o greșeală prin „Dictatul de la Viena", și datorită sălbăticiei ungurilor a produs mari suferințe românilor. Ați văzut că s-a prăbușit ca un castel de nisip. A două țară care a făcut rău României a fost Iugoslavia în 1989, țara ce se declara prietenă, ce a lăsat să treacă peste graniță hoadele barbare care au distrus tot ce le-a ieșit în cale. Suferința produsă românilor prin distrugerea industriei, industrie ce s-a făcut răbdând de foame și frig, deci cu mari sacrificii. Nu peste mult timp un alt dușman al țării va patimii din cei ce stau la rând deoarece a creat suferință românilor ce locuiesc pe pământul sfânt, în țara sfântă apărată de Dumnezeu.

Cu riscul asumat prin repetarea unor idei sau fapte, spun că religia nemuririi are la bază lipsa morții, moarte ce este reprezentată de întuneric, de noapte iar contrariul ei, lumina ce înseamnă viaţa, dar lumina este folosită ca termen și pentru reînviere și mai rar pentru renaștere și asta în sensul existenței unui suflet cosmic sau ceresc, astăzi Sfântul Duh.

Moartea pământeană există și ca să nu fie moarte, în context religios, cineva trebuia să o omoare, iar omorârea morții, în religie există încă de la începuturile ei, de multe milenii, din vremea Titanilor sau poate din civilizaţia anterioară lor. Moartea este reprezentată de un balaur. A nu se confunda șarpele cu balaurul, semnficații cu totul diferite. Balaurul, care înseamnă moarte, este omorât, aproape întotdeauna de îngeri,

iar îngerii nu au fost niciodată prin viaţa pământeni, iar după alţii spun că zeii ar fi putut omorî balaurul, iar a doua variantă este greu de crezut dacă nu sunt trimişi de Dumnezeu pe pământ, numiţi şi Fiii Cerului şi aceştia erau numai titanii.

În istoria religiilor sunt mai mulţi care omoară balaurul, care omoară moartea, ferind astfel credincioşii de teamă morţii şi apărând astfel veşnicia ei. Astfel, titanul Hermes sau Apolo omoară balaurul Python şi tot el conducea sufletele spre Infern (Iezăr sau Iad), ei trăiau acolo, era altă viaţă, dar prin suferinţă îşi ispăşeau păcatele. Nici astăzi nu se ştie dacă din Iad a ieşit cineva după ce şi-a ispăşit păcatele şi când. Se pare că nu şi atunci există posibilitatea că sufletul divin să aibă şi el un sfârşit şi când dispare viaţa de pe Pământ. Ideea reînvierii din morţi este alogică deoarece ar confirma moartea şi contrazice nemurirea, dar mai criticabil este faptul că reînvierea este aşa cum au murit, bătrâni, bolnavi (ciumă, holeră, cancer, etc.), mutilaţi de războaie, de foc, de accidente. Reînvierea din moarte este valabilă şi chiar necesară la plante, la natură, căci numai ele reînvie primăvara dar mai este şi varianta renaşterii, renaşterii naturii, prin creşterea plantelor ce reprezintă o altă viaţă. Nici astăzi nu ştim dacă natură renaşte sau reînvie. Prin omorârea balaurului se omoară moartea. Omorârea morţii a folosit-o cu succes religia monoteistă, care prin Sf. Gheorghe este prezentă numai la monoteişti, cu importanţă mare religioasă, căci unde nu este moarte este veşnicie, este nemurire, ori nemurirea aparţine numai titanilor, doar ei şi urmaşii lor sunt nemuritori. Ca să fie veşnicie nu trebuie să fie moarte, ori ea existând, trebuia omorâtă. Catolicii în loc de numele Gheorghe folosesc Grigore.

La egipteni, Saturn, Seth, omoară şi el balaurul, pe Apophis şi asta în prima oră din noapte, oferind posibilitatea egiptenilor să doarmă liniştiţi, ferindu-i de primejdii sau de moarte. Seth, la început l-a apărat pe zeul văzduhului, numit Amon, Aton, Atum, Tum şi de la Tum apare ca Dum care le era

zeu, (Substituirea lui T cu D este frecventă, exemplu Deo = Theo). Cu toate că la monoteiști Divinitatea nu avea nume, era Domnul sau Cel de Sus, cel care Îi Sus sau E (este) Sus, deci Iisus sau Esus, mai târziu Divinitatea apare sub numele de Dumnezeu, posibil termen luat de la Misienii din Asla Mică, de la Esenieni, iar ei au luat numele de la egipteni, prin folosirea numelui de Dum (Tum, unde T=D). La egipteni, în Imperiul Mijlociu, după anul 2.000 i.Hr, Seth însoţea Soarele, pe Ra sau Re. Citez (bib.4 pag. 270) ,,Seth stă la pupa bărcii soarelui, ucide cu sulița ori cu o săgeată pe duşmanul lui Ra, şarpele Apophis" şi asta se întâmplă la,,cea dintâi oră din noapte era măcelul dușmanilor lui Ra", (bib.4 pag. 77).

La Asirieni și Babilonieni, Bel omoară și el balaurul și prin asta și acolo prin omorârea morții se continuă existența vieții pe pământ, prin înlăturarea întunericului și păstrării luminii deci a vieții.

Aceeași luptă împotriva întunericului, deci a morții se găseşte la Sumerieni prin Shamash sau lupta lui Mithra cu Varuna, în varianta ultimă, că apoi Mithra să-și atribuie calitatea că este soarele însuși, el învia oamenii. Însuşi termenul de Mitra, M.T.R. este o variantă a N.T.R., adică zeu, aici zeul soare. Latinii pe Mithra îl numesc Jupiter, adică Tatăl Zeilor.

Două neamuri au excelat prin lipsa de modestie: grecii și evreii. Tot ce aveau mai bun alte neamuri era de la ei, iar ce era rău la ei aparținea străinilor. Era obligatoriu că ce este bun să fie numai de la ei. Dacă grecii îl aveau pe Apolo ce omorâse balaurul, cu toate că Apolo era Titan, nu conta asta, evreii trebuiau să aibă și ei pe cineva care să omoare balaurul și l-au avut pe Daniel ce a omorât balaurul tocmai în Babilon. Sărmanul balaur a trebuit să sufere o a două moarte după ce îl omorâse Bel. Daniel, după ce i-a dat voie regele Babilonului, că un erou din poveste, s-a dus la balaur și i-a dat rășină, seu și păr pe care le-a fiert la un foc făcând cocolaşe şi pe care le-a aruncat în gura balaurului, balaur ce era de aramă iar balaurul nu a zis

nimic, nu s-a luptat cu Daniel, ci numai a pleznit, după cum spune Biblia ,pag. 1030,pct 31. Citez: Și a zis regele ,,Ți-l dau ție. Și a luat Daniel rășină, seu și păr și le-a fiert la un loc și a făcut cocoloașe și le-a aruncat în gură balaurului, și mâncând a plesnit balaurul”. După cum se vede și evreii au un erou care a omorât moartea. Păi se putea altfel, grecii să aibă și ei nu. După cum se vede în toată lumea, veșnicia era punctul forte al religiei, și ca veșnicia să existe trebuia să nu fie moarte, și cum moartea exista pe pământ ea trebuia omorâtă. Ca să înțelegem religia titanilor, trebuie să cunoaștem câte ceva despre Saturn numit și Zamolxe. Grecii pe Saturn îl numeau Typhon, fiul lui Uran și Geea, citez (bib.4 pag.275) ,,Grecii îl numeau Typhon și îl socoteau fiul lui Tartaros și al zeiței Ghea”. De aici rezultă faptul că Uran este numit și Tartaros și atunci Tartaria este țara lui Uran, apoi regatul titanilor iar mai târziu Atlantida. Acest lucru dovedește că Ardealul este locuit de cel puțin 15.000 de ani și că regii titanilor și atlanților locuiau și aveau reședința în Ardeal. Se confirmă încă odată că teritoriul românesc era și teritoriul regatului titanilor și atlanților. Faptul că Saturn poartă numele de Zamolxe este confirmat de Diogene Laerțius (sec III î.Hr) care spune ,citez: ,,Geții îl numesc pe Saturn, Zamolxe”, Mnaseas din Patre spune: ,,Geții îl adoră pe Saturn pe care îl numesc Zamolxe”, (bib.20 pag.36), iar Clement din Alexandria îl numește pe profetul Dacilor,, Zamolxis Hiperboreanul”, (bib. 20, pag.18). Pindar spune că Saturn era ,,Tatăl zeilor, al oamenilor și al tuturor forțelor naturii” (bib. 3 pag. 207), iar lsidor scrie că: ,,Saturn este începutul zeilor și al întregii posterietăți”. Dionysos din Halicarnas ,,Divinitatea lui Saturn cuprindea întreaga natură a universului”. Mai mult decât atât, Herodot scrie (IV, 59)” Sciții îl numesc pe Saturn, Tata, Zeul Tată”. Acest citat trebuie să dea de gândit la mulți. Platon în Charmides îl socotește ,,Bazileul zeilor”, iar Lucian din Samosatensis (lib XXXIV,c,4) ,,Părintele creator al zeilor și oamenilor, Tatăl zeilor îl numește pe Zamolxe sau Saturn.”

Seth (Saturn) în papirusurile egiptene este numit cu apelativul de IO, (bib. 4 pag. 275), şi astfel domnitorii români prin folosirea titlului de Io, confirmau că sunt urmaşii Titanilor, urmaşii lui Saturn şi Zamolxe, şi stăpâneau aceleaşi teritorii ca şi strămoşii lor Titanii.

Despre Saturn se spune, citez (bib. 4 pag. 275), Saturn „Se trage din neamul omenesc cel bun, întrucât descendenţii lui Cain erau plini de răutăţi şi fapte mârşave".

În concluzie, Saturn era zeu al cerului şi fenomenelor meteorologice, creator de oameni şi fapte bune şi nu cum au vrut evreii şi catolicii că Saturn este acelaşi cu Satana, deoarece principiile religiei creştine sunt din religia lui Zamolxe care este o continuare a ei, sunt religia Geţilor. În ebraică satana înseamnă adversar şi nimic altceva.

Pentru a înţelege mai bine religia ce s-a născut la titani, cu cele două forme ale ei, monoteism şi politeism sau religia ortodoxă pură şi religia catolică pură, va trebui să analizăm care sunt asemănările şi deosebirile dintre ele, deosebiri ce s-au accentuat după anul 1054. Lista ce urmează nu exclude posibilitatea să fie şi alte asemănări şi deosebiri.

Pentru început să vedem originile religiei creştine, religie ce este o continuare a religiei lui Zamolxe, religia Daco - Geţilor şi înaintea lor religia titanilor. Zamolxe apare şi în Biblie, în Evanghelii, sub numele de Ilie, nume ce provine de la Ilu sau Iliu ce pentru cei din sud însemna zeu. Se stie că evreii şi catolicii au distrus toate înscrisurile despre istoria şi religia Daco -Geţilor, pentru a nu se cunoaşte începutul religiei creştine. Sunt puţine momente în istorie unde a fost atâta patimă şi ură împotriva neamului Geto - Dac şi mai ales faptul că teritoriul actual al României era socotit, de la începuturi, „pământ sfânt". Mai înainte, să vedem cum apare în scrieri religia lui Zamolxe sau Saturn.

Puţini ştiu că religia creştină este o continuare a religiei lui Zamolxe şi asta o spune Celsus (secolul II dHr), în Discursul

Adevărat, scris în anul 180 dHr, citez „Religia lui Zamolxe pe care a practicat-o neamul Geţilor este religia creştină”. Mai clar decât atât nu se poate. Este logic că dacă la început religia creştină era o continuare a religiei lui Zamolxe (Saturn), atunci se explică de ce Daco - Geţii au fost primul popor creştin din lume, deoarece nu s-a schimbat decât numele la care s-au adăugat suferinţele lui Cristos pricinuite de evrei. Faptul că Daco - Geţii au fost primul popor creştin din lume a confirmat şi Meliton din Sardes (mort în anul 180 dHr), care scrie că „Geţii înainte de anul 150 erau creştinizaţi”, lucrul confirmat şi de Tertulian (sec. II dHr), ce spune „Dacii sunt discipolii lui Hristos”. Acum înţelegem ura preoţilor şi a evreilor împotriva lui Saturn, căci Saturn era acelaşi cu Zamolxe, şi atunci cum să fie Daco - Geţii primul popor creştin din lume şi să nu fie Roma sau Constantinopol. Isus Cristos nu a renunţat la Saturn, numit şi „Ilie” (de Ia Iliu = zeu) În Biblie, cerându-i părerea atât lui cât şi lui Moise conform Evangheliei după Luca cap.9, ct.30, citez „si iată că doi bărbaţi vorbeau cu El, care erau Moise şi Ilie”, (bib. 1 pag. 1178). Acelaşi lucru îl spune şi Evanghelia după Marcu, (bib. 1 pag. 1149), citez „și li s-a arătat Ilie împreună cu Moise şi vorbeau cu Isus”, iar la punctul 11, 12 şi 13 este tot despre Ilie, citez pct 13 „Dar vă zic vouă că Ilie a şi venit şi i-au făcut toate câte au voit, precum s-a scris despre el. „Aici este vorba de vechea religie a evreilor, credinţa în Seth (Saturn) care era şi Dumnezeu şi soare şi nu credinţa lor în vremea lui Isus, credinţa în Apollo şi Hera, numită şi de ei Ana sau Sfântă Sfintelor ori împărăteasa cerurilor, credinţa ce a fost schimbată în timpul robiei lor în Babilon. Mai mult decât atât, înainte de a muri, Isus, s-a rugat la Saturn, Zamolxe numit aici Ilie. Astfel Marcu în cap. 15, pct 35 „Iată îl strigă pe Ilie” Acelaşi lucru şi după Evanghelia lui Matei, cap27, pct. 47, citez „iar unii dintre ei ce stăteau acolo, auzind ziceau: Pe Ilie îl strigă „Acesta”, iar Isus mai înainte a zis numele lui Ilie prin varianta „Eli,eli” (pag. 1135). Cred că de data aceasta nu mai este niciun dubiu că Isus

nu era evreu şi nu avea credinţa evreilor din vremea acea, ci credinţa lui era în Zamolxe ca şi Geto - Dacii. De aici rezultă faptul că Isus era discipolul lui Zamolxe şi chiar posibilitatea că el să fie de neam Geto - Dac.

Că Isus nu era evreu, o confirmă Biblia, prin Evanghelia lui Luca, cap. 23, pct 6-7 şi 15, când Pilat ce judeca numai iudei află că Isus nu este iudeu (evreu), şi-l trimite lui Irod ce judecă numai galilieni. Irod află şi el că Isus nu este nici galileian şi-l trimite înapoi lui Pilat. De aici rezultă clar că Isus nu este originar din zonă, nu este nici iudeu şi nici galileian.

Dovada. Evanghelia după Luca, pag. l.200, pct 6. Citez ,,Şi Pilat auzind, a întrebat dacă omul este galileian". Pct 7, citez ,,şi aflând că este sub stăpânirea lui Irod, 1-a trimis la Irod". Nici Irod nu l-a putut judeca căci nu era din Galileia şi l-a trimis înapoi lui Pilat. Pct. 15. Citez „şi nici Irod n-a găsit căci L-a trimis iarăşi la noi", (În Iudeea căci nu era nici galileian, n.a.).

Iată dovada, dovada clară că Isus nu era de neam nici din ludeea şi nici din Galileea. Nu spun eu lucrul acesta, o spune Biblia prin Evanghelia lui Luca. Crede cineva că Evangheliile nu spun adevărul? Ar fi absurd.

Numele lui lisus vine de la Divinitate, înseamnă Dumnezeu. Cuvântul lisus înseamnă că ,,este, îi - sus, este în Cer". Deci de la Îi- sus derivă numele lisus, mai ales că apare si cu doi ,,i" si aşa cum am spus înseamnă astăzi Dumnezeu.

Este o variantă a numelui Hristos, ce este confirmată şi de Biblie. Cuvântul Hristos este un nume compus din Char - Istos ce înseamnă Fiul Cerului sau azi Fiul lui Dumnezeu. Că Hristos înseamnă Fiul lui Dumnezeu",o confirmă Biblia prin Evanghelia lui Matei, cap.26, pct 63, pag. 1133. Citez ,,şi arhiereul I-a zis; Te jur pe Dumnezeul cel viu, să ne spui nouă că eşti Tu Hristosul, Fiul Lui Dumnezeu" N-am spus eu că Hristos înseamnă,, Fiul lui Dumnezeu, Biblia a spus şi dacă nu sunteţi de acord înseamnă că negaţi în mod direct Biblia. În

cazul acesta întregul nume ISUS Hristos, înseamnă Dumnezeu şi Fiul lui Dumnezeu, sau Dumnezeu şi Fiul Său.

Asemănări.

1. Amândouă cred în Dumnezeu.
2. Amândouă au simbolul religios crucea.
3. Amândouă au steaua în 8 raze, sau dubla cruce ce reprezintă cele două tărâmuri ale existenţei, cel pământean şi cel ceresc.
4. Amândouă se folosesc de eternitate (veşnicie), prin succesiunea vieţii şi a morţii.
5. Amândouă au apărut în vremea Titanilor. Nu este exclusă posibilitatea ca să fie o moştenire din civilizaţia anterioară, civilizaţia Uriaşilor sau Giganţilor.
6. Amândouă socotesc pământul ca parte păcătoasă, cu toate că el produce hrană pentru oameni şi animale. Tot ce s-a născut pe pământ rămâne pe pământ, fiind impur religios.
7. La amândouă muntele este sacru sau anumiţi munţi sunt sacri sau sunt implicaţi în sacralitate, iar dincolo de munte este cerul. Muntele apropie pe om de cer.
8. La amândouă lumina este viață iar întunericul moarte.
9. Amândouă folosesc ca logică religioasă tetrada unde 1. este Divinitatea, 2. contrariile care caută să se anihilieze reciproc, 3. totul pe pământ și în cosmos se supune cifrei trei, adică are un început, un mijloc și un sfârșit, 4. armonia, când totul dacă există trebuie să intre în armonie. Armonia sunt contrariile care se succed, fără posibilitatea de anihilare, exemplu anotimpurile sau mersul planetelor și a celorlalte corpuri cerești. Suma lor, 10, se socotește a fi cercul, iar cercul este simbolul veșniciei, al perfecțiunii. Circumferința cercului reprezintă energia, iar punctul, centrul cercului este materia. Circumferința se poate transformă în punct iar punctul (centrul cercului) în circumferință, deci se cunoștea

posibilitatea transformării totale a energiei în materie şi a materiei în energie.

10. Religia monoteistă este a lui Saturn, numit şi Zamolxe, iar cea politeistă este enunţată de Sarmis sau Ianus, Hermes Trismegistul sau Thot. La Misieni era Zalmoxis, cum bine a enunţat Herodot, ce aveau şi ei o religie politeistă ca şi Orpheu, Bachus sau Dionysos (Horus sau Osiris).

Deosebiri.

1. Religia ortodoxă este religie cosmică, credinţa în Dumnezeu şi îngeri, iar îngerii nu au avut niciodată existenţă pământeană. Religia monoteistă era religia Cerului (cosmosului) şi sistemului nostru planetar. Religia ortodoxă este credinţa într-un singur Dumnezeu, unul fără al doilea. Unul este, doar unu. Pe vremuri în religie erau incluse şi cele 7 planete (pământ - pluton), peste sau pe lângă care trebuia să treacă sufletul pentru a ajunge în Rai. Piramidele aveau 7 trepte, baba Dochia avea 7 cojoace(mai târziu apare varianta politeistă cu 9 cojoace), erau 7 ceruri, adică atmosferele planetelor din sistemul nostru solar şi 7 pământuri, planetele în sine ce obligatoriu după ei, erau pământuri. Fiecare planetă din sistemul nostru solar avea căte un înger sau zeu ocrotitor. Omul este făcut de Dumnezeu în Rai după chipul Lui şi al îngerilor. Omul în cazul acesta este Fiul lui Dumnezeu, numit în scrieri şi Fiul Cerului. Omul şi tot ce este pe pământ este făcut de Dumnezeu prin voinţă divină. Marile sărbători erau la solstiţii şi echinocţii. Nu exista Iad. Omul cu păcate, sufletul lui, rămânea pe pământ pentru reîncarnări succesive pătimând astfel până plătea păcatele făcute. Cerul era zona sfântă iar pământul partea păcătoasă. Omul după moartea aparentă sau după viaţa pământeană trăia mai departe în Rai şi de aceea Daco - Geţii se bucurau atunci când murea cineva că persoana respectivă ducea o viaţă fericită în Rai, dar dacă sufletul nu era pur şi rămânea pe pământ se reîncarna prin

renaştere în alt trup şi de aceea la naştere toţi plângeau că va trebui să trăiască şi deci să pătimească pe pământ încă odată. Aceste vechi tradiţii religioase se mai păstreză în unele zone din Ardeal şi nu numai. lată ce spune Herodot (484 – 425 î.Hr), despre unele zone din Balcani, zone Misiene.

Citez „Obiceiul lor de a-şi plânge născuţii pentru necazurile ce-i aşteaptă în viaţă şi de a se bucura, în schimb, la înmormântări, când păsămite, morţii scăpau de griji, trăind de acum înainte fericiţi". Ei mergeau la Zamolxe unde duceau o viaţă fericită, viaţa din Cer. Acelaşi lucru spune şi Pomponius Mela în anii 48 - 44, în vremea împăratului Claudiu, când a scris lucrarea „Despre configuraţia continentelor" (11,2,18), spune despre Daco - Geţi, citez: „Unii sunt cu totul gata să înfrunte moartea, mai ales Geţii. Acest lucru se datorează credinţei lor: unii cred că sufletele celor morţi se vor întoarce pe pământ, iar alţii socotesc că, deşi nu se vor întoarce, ele totuşi nu se sting, ci merg în locuri mai fericite. De aceea, la unii sunt deplânse naşterile şi jeliţi nou-născuţii: dar dimpotrivă, înmormântările sunt prilej de sărbătoare şi le cinstesc ca pe nişte lucruri sfinte prin cânt şi joc" bib.. 15 pag. 28). Sfântul Gheorghe când omoară balaurul, în realitate omoară moartea, ori dacă pentru Daco - Geţi, moarte nu există, atunci viaţa continuă de pe pământ în Cer. Este varianta că Ghe înseamnă Geea - pământ iar celălalt Ghe este de fapt Ka, sufletul pur rupt din marele suflet cosmic, numit astăzi Sf. Duh. În cazul acesta viaţa este pe pământ - ori - în Cer, Ghe - ori - ghe, şi, de aceea apare cu simbolul dublei cruci sau reprezentat cu două pătrate, cele două vieţi cele două existenţe ale credincioşilor lui Zamolxe, îngerul trimis de Dumnezeu să apere pământul şi viaţa de pe pământ. Într-adevăr Zamolxe era îngerul care hotăra cine merge în Rai şi care nu, astfel bătrânii şi astăzi spun că Sf Ilie are cheile Raiului şi hotărăşte ce suflet merită să ajungă în Rai şi care nu. Saturn, Zamolxe sau Ilie, azi Sf. Ilie, cel care apare şi în Biblie ca Ilie este una şi aceaşi divinitate.

Un fel de rezumat. Pământul este pentru păcătoşi, Raiul pentru îngeri. Stai pe pământ până îţi ispăşeşti păcatele. Pentru a ajunge în Rai nu este suficient să faci mătănii şi să spui rugăciuni, ci să fii fără de păcate. Sufletele murdare n-au ce căuta în Rai ci se vor reîncarna succesiv până vor scăpa de povara păcatului, şi de aceea oamenii plângeau la naşterea unui copil, căci sufletul având păcate nu a fost primit în Rai. Bătrânii spuneau că Dumnezeu, rar, dar trimite câte-un înger, prin reîncarnare, pentru a corecta greşelile pământenilor. Acesta niciodată nu a fost bine primit de oameni şi de societatea în care a trebuit să trăiască.

Religia politeistă este religia soarelui, familiei şi a pământului. Acestea sunt cei trei piloni ai religiei politeiste. Din Biblie reiese că sunt urmaşii lui Adam cel făcut din pământ şi numiţi, întotdeuna, Fiii Omului, epitet ce apare şi în Evanghelii. Este religia unde totul este pământean, atât zeii cât şi sfinţii sunt născuţi pe pământ, au trăit pe pământ şi au murit pe pământ. Este religia familiei cu existenţă pământeană. În afară de Dumnezeu, la catolici, tatăl lor este Papa, tatăl tuturor credincioşilor, iar ca fiinţe divine sunt Fecioara Maria şi Isus. Isus la catolici este şi Dumnezeu, ,,Isuse Cristoase, Dumnezeul meu" se spune într-o rugăciune. Nici astăzi catolicii nu pot spune dacă Dumnezeu mai are atribuţii sau toate sunt luate de Hristos.

Se pare că religia politeistă a început cu Apollo, numit şi Hermes, Sarmis, lanus sau Toth, sau poate cu Mithra, posibil religia enunţată de Prometeu. Alţii zic că a început cu Dionysos, numele lui Osiris, înaintea războiului cu Saturn şi continuată de Horus numit şi el Dionysos. Atenţie, triada Osiris, Isis şi Horus a apărut târziu în Egipt, a apărut după anul 664 îHr când egiptenii s-au supărat pe zeii existenţi că au fost cuceriţi de Asirieni.

La această religie unii acceptă existenţa lui Dumnezeu, exemplu Hermes sau Apolo Hiperboreanul şi catolicii iar alţii

creatorul pământului şi tot ce este pe pământ este Soarele. Îndiferent de formă, totul este făcut prin cuvânt şi nu prin voinţa divină ca la monoteişti. La ei creaţia începe cu ,,La început a fost cuvântul, cuvântul care a creat şi pământ şi cosmos". La Apolo Hiperboreanul sau Hermes şi la catolici, creaţia a început tot prin cuvânt citez Ev. după loan, cap I, pct 1 ,,La început era Cuvântul şi Cuvântul era de la Dumnezeu şi Dumnezu era Cuvântul". La ceilalţi, creatorul era Soarele, era creatorul pământului, cosmosului şi al oamenilor. Dovezi se găsesc în Egiptul antic unde lumea a fost creată de soare prin cuvânt, citez ,,Aşa precum Ra a creat lumea prin cuvântul său ,, (bib. 4 pag. 363) şi unde toţi credincioşii erau ,,Fiii Soarelui, fiii lui Ra", lucrul confirmat de un citat din Tabla lui Meternich (bib. 4 pag. 383), citez ,,O, Ra. Vino aici, fiica ta te aşteaptă".

Se merge pe principiul că datorită soarelui este viaţă pe pământ, deoarece cresc plantele şi prin plante trăiesc păsările, animalele şi oamenii. Soarele dă lumină (viaţă) şi energie (mişcare şi căldură). Aceste două lucruri fac să reînvie natura şi de la reînvierea naturii primăvara când lumina în ore este mai mare decât întunericul, lumina fiind viaţa şi deci victoria luminii asupra întunericului. Echinocţiul de primăvara semnifică de fapt omorârea morţii prin victoria vieţii şi luminii. Politeiştii acceptă cuvântul şi realitatea de moarte pământeană. În vechile timpuri, timpurile sumeriene, misiene şi la masageţi, se spune că marele preot, Gugu, găsind un inel şi pus pe deget, dacă-l răsucea, omul din faţa lui dispărea, trecând pe lumea cealaltă, echivalentul morţii pământene şi dacă continua răsucirea inelului pe deget, omul, acelaşi om, reînvia, reapărea pe pământ aşa cum a murit cu puţin timp înainte. În opinia mea, de aici s-a pornit ideea reînvierii aşa cum a murit. La noi nu numai existenţa preotului numit şi Apolo Hiperboreanul (Hermes, Sarmis, Toth sau lanus), dar există şi muntele, muntele Godeanu cu vârful Gugu, unde se pare că s-a făcut acest experiment (după preoţi adevăr), vârf care în unele momente devine invizibil.

În zona României cultul soarelui începe din vremea titanilor cu Apolo Hiperboreanul fiul Herei, Ana, Maria (Maya) şi continuă cu Orpheu, Bachus şi Zalmoxis (nu Zamolxe, Saturn şi în Biblie llie, unde religia era monoteistă), Zalmoxe aşa cum spune cu adevăr Herodot dar cu deosebirea că moartea lui a fost de trei zile şi nu de trei ani. Herodot a călătorit numai pe litoralul Mării Negre şi nu în interiorul ţării dorienilor, numiţi ulterior Daco -Geţi.

O definiţe completă a politeismului, o dă Mircea Eliade ce spune că întreaga religie a lor se bazează pe Soare, Pământ şi Infern. S-a mers mai departe, că zilele ce corespund planetelor ce sunt între soare şi pământ, Mercur (Miercuri) şi Venus (Vinerea), sunt zile sfinte şi deci trebuie ţinut post, pe când celelalte zile ale săptămânii, care corespund şi religiei monoteiste, nu sunt sfinte, sunt banale. Sunt logice cele trei repere ale religiei catolice, soarele dă lumină şi căldură, deci dă viaţă, şi datorită lui cresc plantele, hrana oamenilor, păsărilor şi animalelor, deci nu numai că dă viaţă dar şi păstrează viaţa pe pământ. Pământul este locul de unde îşi iau hrana toate fiinţele ce locuiesc pe pământ. Din pământ (din roadele pământului), îşi au existenţa şi tot în pământ trebuie să ajungă. Nu există, după politeişti, viaţă pământeană fără de păcat şi în cazul acesta, după moarte toţi credincioşii lor trebuie să ajungă în Iad, în Infern. Acum înţelegeţi de ce carnea de peşte se poate consuma în zile de post, deoarece, după ei, nu se hrăneşte cu roadele pământului. Infernul stocheză de multe milenii sufletele credincioşilor şi nici unu nu a putut părăsi iadul. Nici chiar Orfeu, care pentru iubirea lui s-a dus în Infern să o scoată pe Euridice şi nu a putut, nu a putut, de fapt, să modifice religia, căci dacă ar fi reuşit lucrul acesta, chiar sub sceptrul iubirii, alta era viaţa pe pământ. În cazul acesta, prin iubire faţă de om sau faţă de divinitate, unele suflete nu ajungeau în Iad şi dacă ajungeau puteau fi aduse pe pământ prin reînviere. Ideea reînvierii din morţi este pentru cei ce trăiesc pe pământ în primăvara anului respectiv, şi, nu pentru

cei care vrând, nevrând, sunt în Iad. Personal sunt surprins cât de mare este spaţiul de depozitare a sufletelor în Iad, şi, cât de mic a rămas,după milenii de cedări din el, logic, Sufletul Cosmic sau Divin, azi Sfântul Duh. De, lumea trebuia speriată şi numai pe care vrem noi, îi facem sfinţi, sfinţi, dar unde nu este nici-o dovadă că au putut fi scoşi din Iad. Religia catolică este o religie simpatică, deoarece şi preoţii lor ajung în Iad. Nu este nici-o dovadă scrisă că nu ar fi aşa, iar faptul că ajung în Iad o confirmă şi Dante în Infernul. Vă daţi seama câtă bucurie este pe stăpânii Iadului când prind un preot, pe cel ce i-a hulit şi i-a făcut de ocară în viaţa pământeană. Cred că este sărbătoare.

Este interesantă apariţia celor două nume ; Zamolxe şi Zalmoxis, care sunt acelaşi cu Saturn. În biblie llie, sau Seth la egipteni. Cum Titanii au stăpânit o perioadă lungă de timp Egiptul mă aşteptam să găsesc religia lor, a Titanilor, în scrierile egiptene. Este adevărat că aveau la începuturi, în imperiul vechi, doi zei principali, pe zeul văzduhului, azi cosmosului,Amon, Aton, Atum sau Tum, iar T se substitue cu D şi atunci Tum devine Dum, care le era zeu, care astăzi ne este nouă Dumnezeu, şi al doilea Seth (Saturn) care se ocupa de viaţă şi tot ce este pe pământ. După un timp, în imperiul mijlociu, după anul 2.000 ÎHr, Seth devine soarele însuşi, deoarece el apără şi păzeşte barca soarelui şi nu soarele însuşi. Cred că de aici au pornit cele două nume ale lui Saturn, Zamolxe şi Zalmoxe.

După opinia mea Zamolxe era zeul cerului, al atmosferei cereşti şi al sistemului nostru solar ca parte din cosmos, pe când Zalmoxe era zeul soarelui şi numai al sistemului nostru solar dar ca parte separată de cosmos. În cazul acesta este logic, atunci când credincioşii lui Zalmoxe trăgeau cu săgeţile în norii de ploaie sau furtună socotind că este zeul celălalt, zeul Zamolxe, stăpânul ploii, fulgerelor şi al trăznetelor. Prin gestul lor, săgeţile aruncate spre nori, ei apărau pe zeul lor soarele, pe Zalmoxe, socotind că nu mai au nevoie de alt zeu. Herodot scrie că Zalmoxe se numea şi Gebeleizis, iar Gebel şi

astăzi în lumea arabă înseamnă munte, deci era şi zeul muntelui. Acum se explică de ce evreii se rugau la Saturn, reprezentat prin soare (glob de foc) şi pe munte, acordând sâmbăta, ziua lui Saturn, ca zi de sărbătoare, iar astăzi Sabatul.

Surpriza despre Zamolxe apare de la Paracelsus, cel care a călătorit şi în lumea Daco - Getă, prin expresia lliaster sau Yliaster, adică Iei = Saturn şi astru, citez (bib. 8 pag. 51) „Materie primordială din care a fost format universul la începutul timpurilor". Materia fiind pământul, înseamnă că toţi aştrii, toate stelele şi planetele au ce numim noi pământ, dar mai este o cheie, universul, ce a ce îl face pe Saturn sau Zamolxe, nu numai stăpân al sistemului solar, dar tot sistemul nostru solar este parte a universului, a cosmosului.

Dacă pentru monoteişti (religia cosmos - pământ), pământul era în primejdie de a nu-şi mai urma traseul în jurul soarelui vreme de trei zile la solstiţiu de iarnă, iar sărbătorile lor erau la solstiţii şi echinocţii, pentru politeişti soarele şi zeul lor murea trei zile dar la echinocţiul de primăvara, timp în care după omorârea balaurului, omorârea morţii, zeul venea iar pe pământ pentru a învia, a da lumină la credincioşii lui. În timpul celor trei zile când zeul lor era mort, oameni petreceau şi tot ce făceau nu mai era supus păcatului, totul era voie si atunci se petreceau evenimentele ce au fost criticate de antici în scrierile lor. Se zice că politeiştii toţi erau vegetarieni, în afară de carnea de peşte, şi cele trei zile, pentru mulţi erau zile fericite, deoarece atunci aveau acces la ce interzicea religia lor.

Eu socotesc un lucru interesant că: Masageţii aveau cultul soarelui după cum spune Herodot (484 - 428 ÎHr), citez: „Masageţii venerau un singur zeu, al Soarelui şi erau iubitori de aur, metal închinat zeului", iar în V,7, tot Herodot spune „Regii îl venerau pe Hermes ai căror descendenţi se credeau". Este logic, fiind geţi erau şi ei urmaşii Titanilor. Venerând soarele, se confirmă încă odată că religia lui Hermes este o religie a soarelui. Mai mult chiar, Herodot spune că „erau buni

cunoscători ai aştrilor", iar dovada se găseşte în construcţia, zisă impropiu cetăţi, când, de fapt, ele sunt sanctuare. În centrul sanctuarului este soarele, primul cerc. Între primul cerc şi al doilea sunt 25 de încăperi, după care se coboară o treaptă şi între cercul doi şi exterior sunt 35 încăperi. Nu ştim încă ce rost au încăperile, dar este cert că sanctuarul lor este împărţit în patru printr-o cruce ce respectă punctele cardinale. Este curios dar nu întâmplător faptul că cele două spaţii dintre cercul unu şi trei, reprezintă cele două planete dintre pământ şi soare; Mercur şi Venus, este raza grosimii lor, azi în Km. Astfel, pentru Mercur raza este de 2439 Km şi corespunde celor 25 de încăperi, iar raza grosimii planetei Venus este de 6050 Km şi corespunde sumei încăperilor din sanctuar; 25+35=60.

Chiar şi astăzi suntem surprinşi de cunoştinţele astronomice ale lor, lucru ce ne face să credem că Herodot a avut şi de data aceasta dreptate, „că sunt buni cunoscători ai astrelor".

Fiind şi ei tot Geţi, înseamnă că Daco-Geţii aveau şi ei aceste cunoştinţe şi dovada se găseşte la Sarmisegetuza dacică, în Marele sanctuar rotund, unde cercul din interior are două grupe de elemente, 13 şi 21, în total 34. Astăzi ştim că 34 sunt sateliţii naturali ai planetelor din sistemul nostru solar, şi curios lucru, 13 sunt mai mari decât Luna, şi deci 21 mai mici. De unde ştiau ei lucrurile acestea? Personal nu sunt surprins deoarece tot în acest sanctuar, cercul trei unde sunt 30 de grupe de 6 piese fiecare este cel mai precis calcul al anului tropic solar, ce nu este egalat nici de aparatura de astăzi. Calculul are trei etape. Prima etapă se adaugă o zi la cele 365 ale anului la fiecare 4 ani de 5 ori, a şasea oară o zi după 5 ani. Etapa doi, se adaugă o zi la fiecare 500 de ani. Etapa trei, se adaugă o zi la 5512 ani, perioadă de timp când se închide cercul timpului, deci timpul este finit, dar repetarea perioadei dă nemărginirea lui, dă infinitul timpului. La 5512 ani sunt adăugate 1335 de zile la cele 365 de zile ale anului tropic solar. Dacă împărţim pe 1335 la

5512 găsim exact perioada de timp ce trebuie adăugată la cele 365 de zile ale anului, găsim timpul exact al anului, fără aparatură. 1335 : 5512 = 0,24219883889 zile. Deci anul tropic solar pe pământ este exact de 365,24219883889 zile solare mijlocii.

Tot asemănător spune despre Masageţi şi Hecateu din Milet (560 - 480 ÎHr), citez ,,Ei au zeu numai soarele şi animalul închinat lui este calul, sunt războinici de temut, pedeştri şi călare, sunt echipaţi cu platoşe iar armele lor sunt spadele, securi de luptă de aramă. Harnaşamentele cailor le sunt împodobite cu aur iar ei poartă în bătălii centuri şi fruntarii de aur". Am enunţat aceste două citate pentru a dovedi că nu numai geţii din actualul teritoriul românesc au fost şi sunt monoteişti dar şi rudele lor masageţii sunt tot monoteişti dar cu o religie ce se găsea în Egipt şi numai în imperiul de mijloc unde în unele temple Saturn (Seth) şi soarele era aceeaşi divinitate, era soarele însuşi ce da viaţă oamenilor. Aceleaşi atribute le avea şi Hermes numit şi Apollo în alte zone din sud, exemplu Babilon, unde se pare că era numit chiar ,,Tată al zeilor", dacă bab = poartă poate fi pap = tată iar ili = zeu sau divinitate. Faptul că Titanii au stăpânit Egiptul voi dovedi mai târziu. Fără Saturn, Seth nu mai era soarele şi deci n-ar fi mai fost viaţă pe pământ. Citez (bib. 4 pag. 269) ,,De aceea se crede că Seth ajută înaintarea bărcii soarelui", sau Seth omoară şarpele (balaurul) Apophys, păstrând astfel continuarea vieţii şi de aceea masageţii prin soare înţelegeau atât pe Saturn cât şi pe Apolo, Hermes. Cum ajunge Saturn, zeu al soarelui, al vieţii şi al luminii, Satana, cu toate că satana la evrei înseamnă adversar şi nimic mai mult, dar asta mai târziu.

Să revenim la soare care dă viaţa pe pământ, şi cu acest lucru toţi suntem de acord, dar nu ştim cum sau prin ce mecanisme. Ceea ce vedem noi pe cer nu este soarele ca astru deoarece ar fi ca o stea, este vântul solar, deoarece nu întotdeuna imaginea rotundă a soarelui apare în special la răsăritul lui, ci în unele perioade de timp, în unele zile apare ca nişte flăcări,

flăcări ale unui foc şi asta este una din dovezi. O altă dovadă este faptul că soarele nu este aşa de fierbinte cum credem noi, deoarece, în cosmos temperatura este sub zero grade, după unii de minus nouă grade iar după alţii mult mai scăzută. Căldura pe pământ este direct proporţională cu grosimea şi densitatea atmosferei şi asta nu numai pe pământ, dar şi pe alte planete sau corpuri cereşti.

Ca să înţelegem valoarea soarelui asupra pământului trebuie să ştim compoziţia vântului solar, care nici astăzi nu ştim de unde provine, unde este izvorul lui, căci dacă izvorul seacă dispare şi viaţa de pe pâmânt. Vântul solar are în compoziţie 70% protoni, 20% particule alfa şi 10% fotoni, deci 90% componentă materială, care în atmosferă se scindează în mezoni, kaoni, pioni etc, iar prin această scindare se creează lumina şi în special căldura, la care se adaugă apa din sol şi bioxidul de carbon din atmosferă şi care duc la procesul de fotosinteză şi deci creşterea şi dezvoltarea plantelor şi de aici viaţa păsărilor, animalelor şi a oamenilor. Astfel materia din cosmos ajunge pe pământ, îngroşând scoarţa terestă cu 1 mm la fiecare 10 -12 ani.

În urmă cu un secol s-a făcut o descoperire extraordinară, s-a dovedit că sufletul are greutate, şi având greutate înseamnă că în compoziţia lui în afară de energie este şi materie. Astăzi se ştie şi este dovedit că omul când moare scade, pentru puţin timp, în greutate cu 16 - 22 gr.

Ceva asemănător a spus şi Leucip (475 - 400 ÎHr), despre cum se nasc lucrurile, viaţa inclusiv planetele. Citez: ,,Toate lucrurile sunt infinite ca număr şi trec unele în altele iar universul este în parte vid, în parte plin de corpuscule. Lumile se nasc atunci când aceste corpuscule pătrund în vid şi se îmbină unele cu altele". După el, esenţa şi naşterea lucrurilor este dată de elemente foarte mici numite corpuscule şi deci acestea pot fi şi partea materială a sufletului.

Un alt concept despre suflet spune că sufletul se compune din ,,Unde ce nu se împart, nu se disociază, nu se

divid, rămânând mereu ele însele şi existând simultan în mai multe planuri diferite. Ele îşi pot schimba natura". Din citat, Leucip vorbeşte despre spaţiu, mişcare, materie şi timp, deci toate elementele unei existenţe. Ceva asemănător este şi în citatul „Sufletul (eternul) este indestructibil, inepuizabil fără sfârşit, deoarece întotdeuna va fi materie şi / sau energie iar atunci când nu este materie şi energie nu este mişcare şi timp".
O definiţie mai completă a sufletului este dată de Paracelsus, dar de puţini cu adevărat înţeleasă, citez: „Spiritul este o unitate, o unică putere vitală universală, sursa întregii vieţi", (bib. 6 pag. 50)

Personal, am fost curios să ştiu ce a rămas din înţelepciunea geţilor şi de aceea am apelat la Paracelsus, care a trăit în secolul XIV (1493 -1541), deoarece el a trăit printre tătari 1513 - 1521, apoi ajunge la Constantinopol, iar de aici în Germania, călătoreşte „prin ţările situate de-a lungul Dunării" (bib. 8 pag. 8). Cert este că au rămas din lucrările lui influenţe asiatice, egiptene, greceşti dar şi multe getice. După opinia mea, influenţele getice se găsesc în mai multe „terminologii" folosite de Paracelsus şi dau ca exemplu câteva: termenul A kcâsâ (mai frecvent folosit ca „acasă"), citez pag. 35 „Termen răsăritean. Substanţă vie primordială, corespuzând concepţiei unei anume forme a eterului cosmic ce umple sistemul solar. Tot ce-i vizibil, ca să spunem aşa, este ACASĂ condensată, care devine vizibilă prin schimbarea stării sale supra - eterice, într-o formă concentrată şi tangibilă. De aceea totul în natură poate fi descompus sau nu în „acasă", şi făcut vizibil prin schimbarea forţei de atracţie care a ţinut atomii la un loc. Însă la atomii care au constituit odată o formă, există tendinţa de a irumpe împreună ca să ajungă din nou în aceeaşi stare de dinainte, şi să producă aceeaşi formă; de aceea, o formă poate fi distrusă şi apoi reprodusă folosind această lege. Această tendinţă rămâne valabilă şi pentru forma conservată în lumina astrală". Acum înţelegem de ce apar pe pelicula fotografică imagini de oameni,

precum efectul din pădurea Baciului de lângă Cluj, sau imagini de oameni care apar în munţii Buzăului, lângă Bozioru, şi nu numai. În citatul de mai sus este explicată concepţia geţilor despre nemurire, este vorba despre „substanţa vie", „viaţa" şi primordială „sufletul", ce apare ca vechea formă a existenţei pământene, care poate să se descompună, dar important este că îşi păstrează memoria şi asta în „eterul cosmic", dintr-un sistem solar. Acest lucru poate explica nemurirea, fiind ca o dovadă a concepţiei getice despre nemurire, căci ei există iar prin moarte îşi schimbă numai locuinţa. Ca să înţeleagă toată lumea. Dacă există ca şi corp, trăiesc, trăiesc în altă viaţă. Dacă ar fi numai atât ar fi bine dar concepţia geţilor este mai vastă şi mai profundă, fapt ce rezultă din alte trei citate din Paracelsus.

ANYODEI, citez „Viaţă spirituală: starea subiectivă în care intră esenţa superioară a sufletului la moarte, după ce îşi va fi pierdut părţile mai dense în Kama - loka. Corespunde şi ideii de Devachan". De aici rezultă că sufletul pierde în greutate, deci renunţă la o parte din materie. Oare aceasta pierdere de materie să fie spălarea de păcate? După citat da.

KAMA - LOKA, citez: „ Regiunea dorinţei, sfera sufletului pământului - acolo unde resturile astrale ale celor decedaţi putrezesc şi se descompun. În această regiune sufletele impure ale celor decedaţi trăiesc, până când corpurile lor de dorinţă suferă o a doua moarte; după ce ele s-au dezintegrat, are loc trecerea la principii superioare". Citatul este foarte interesant, mai ales că „sufletele impure ale celor decedaţi trăiesc....suferă o a doua moarte".

Interesant este faptul că Paracelsus şi vremea lui nu cunoşteau biologie şi din biologie, genetica. Orice om are cromozomi iar fiecare cromozom are gene şi apoi alele. Alelele sunt perechi, una maternă şi alta paternă, ce au aceleaşi atribuţii, să producă o proteină sau un complex necesar unui singur organ. Când o alelă îşi epuizează potenţialul, se zice că moare şi atunci alela pereche îşi atribuie aceeaşi funcţie, producând aceeaşi

substanţă. Acest lucru se poate vedea în special la copii şi nu numai, când după anumiţi ani îşi schimbă culoarea ochilor. Când şi a doua alelă moare se continuă producerea de proteină, dar nu mai este specifică pentru un anumit organ. Este aşa cum o societate produce numai elevi de liceu când ea are nevoie de medici, profesori şi ingineri. Aceste celule ce sunt în stare tânără, incomplet construite şi nefolositoare organismului, produse de organismul uman, sunt celulele canceroase. Deci cancerul are etilogie (este de natură), genetică. Să luăm un exemplu. Ficatul se zice că se regenerează la patru ani. La fiecare patru ani sunt alte celule. Un om se naşte cu potenţialul de regenerare a ficatului de 20 de ori şi atunci vârsta lui ar fi 20 x 4 = 80 ani. Dacă ficatul ar fi bolnav atunci o parte din celule se distrug mai devreme de patru ani, să zicem că tot ficatul acum se regenerează la trei ani şi atunci durata de viaţă, genetic hotărâtă este de 20 x 3 = 60 ani. După această vârstă cromozomii produc celule canceroase.

În citatul de mai sus se spune că cei care au murit mai devreme decât timpul hotărât genetic, totuşi sufletul lor trăieşte până se expiră timpul genetic când suferă o a doua moarte, adevărata moarte a trupului şi a existenţei pământene.

O întrebare se pune. De unde ştiau geţii lucrurile acestea? Sigur că a fost o civilizaţie superioară pe vremea Titanilor de unde au rămas aceste cunoştinţe. Eu cred că noi încă nu ştim ce ştiau ei.

În realitate, sufletul înseamnă viaţă, iar viaţa este un dar Divin iar moartea o obligaţie faţă de Divinitate. Logic, ce ţi s-a dat trebuie să dai înapoi.

DEVACHAN, citez „O stare subiectivă de fericire la nivelul celor mai înalte principii ale sufletului, după ce a avut loc moartea trupului. Corespunde ideii de Rai, unde fiecare monadă individuală trăieşte într-o lume pe care ea însăşi şi-a creat-o prin propriile gânduri şi unde produsul propriei sale ideaţii spirituale îi apare în mod substanţial şi obiectiv”.

Deva înseamnă Nemuritor sau Zeu, Dava este casa nemuritorilor sau/ şi a zeilor, iar Chan, în vechile timpuri în Europa, Asia şi chiar America precolumbiană, înseamnă Paradis, Eden sau Rai. În cazul acesta Devachan înseamnă Paradisul, Edenul sau Raiul unde sălăjuesc (locuiesc) nemuritorii şi zeii. Nemuritor = înger, înger = Fiul lui Dumnezeu sau Fiul cerului. Cum nemuritorii erau numiţi şi îngeri şi atunci în text se poate înlocui cuvântul nemuritor cu cel de înger, fără să ne fie teamă că facem vre-o greşeală.

Expresia: „o lume pe care şi-a creat-o prin proprile gânduri", înseamnă că în viaţa pământeană trebuie să faci numai fapte bune şi nici chiar cu gândul nu ai voie să greşeşti, dacă vrei să ajungi în Rai, şi de aceea puţini ajungeau acolo, puţini se puteau feri de păcatele cu care te ademeneşte pământul şi viaţa pământeană. Pentru Daco - Geţi mai era o cale de a ajunge în Rai, şi anume să moară eroic şi fără teamă în luptă. Curajul şi jertfa sa înlătură păcatele pământene şi de aceea mergeau voioşi la luptă şi se spune că mureau râzând. Drumul spre Rai era asigurat deoarece Zamolxe descuia porţile Raiului pentru a intra eroii.

Deoarece sufletul este de esenţă divină, el nu putea fi judecat de pământeni şi nici nu se putea murdări de păcate. În cazul acesta, religia politeistă avea o problemă, nu putea justifica iadul. Această problemă a fost rezolvată de egipteni. După ei fiinţa omenească avea două suflete, sufletul Ka, de esenţă divină ce nu putea fi murdărit de păcate şi nici judecat şi sufletul Ba, specific fiecărui individ, cel ce putea fi judecat şi putea fi aruncat în Iad.

Sufletul Ka, citez (bib. 4 pag. 245) „în credinţele imperiului vechi (egiptean,n.a.), Kaul său trage pe om după moarte, din lumea vizibilului în aceea a nevăzutului, în care Ka îşi are originea", sau la pag.. 242, citez: „Ka este partea nemuritoare din om". Este logic că nici egiptenii cei din imperiul vechi, cei de la începuturi nici nu s-au gândit să judece

sufletul divin Ka. Mai mult ei spun că „Nu există viaţă conştientă fără Ka, care se dezvoltă odată cu omul”. Deci sufletul divin Ka, apare de la naştere, iar după moarte merge în zona invizibililui în Cer, (zona nevăzutului). Mai mult chiar ei spun că şi „Zeii şi oamenii posedă în comun un Ka”. Menţionez, din nou, că zeii erau titanii ce apoi s-au numit şi se numesc şi astăzi, îngeri. În textele vechi egiptene şi religia monoteistă se regăseşte în Ka, citez (bib. 4 pag. 242) „ Când omul moare, Ka nu suferă nici-o modificare, el continuă să vieţuiască şi odată cu el cu omul însuşi”. Deci, după ei, sufletul merge să convieţuiască cu omul în Cer.

Faptul că moartea nu este sfârşitul vieţii o confirmă şi Mircea Eliade, citez „ Pentru om moartea nu înseamnă sfârşitul vieţii, ci este doar o altă modalitate de a trăi”, sau „Se cunosc destul de puţine lucruri cu privire la cele două etape extraterestre ale vieţii omului, dar se ştie cel puţin că ele există”, (bib. 13 pag. 129). Fără comentarii. El dă şi o definiţie a originii vieţii, citez: „Viaţa” vine de undeva, şi acest „undeva” nu se află în această lume şi se prelungeşte în chip misterios într-un loc necunoscut, unde cei vii nu pot să ajungă. Viaţa omenească nu este simţită ca o trecere prin Timp, între două „neanturi, ci este precedată de o preexistenţă şi se prelungeşte într-o postexistenţă”, pag. 129.

Sufletul Ba, citez Ba „reprezintă ce a ce înţelegem noi astăzi prin suflet”.(bib. 4 pag.220). Deci sufletul Ba este la fiecare om altul, este sufletul ce poate fi murdărit de păcate şi pe care politeiştii îl aruncă în Iad deoarece nu există viaţă pământeană fără de păcate. Tot la pagina 220 se scrie că, citez: „Ba provine din emanaţia trupului celui răposat şi este o formă a sufletului care rămâne ataşată de corp după moarte”. Acest citat limpezeşte toate divergenţele ce ar putea apărea între cele două denumiri, Ka şi Ba.

În încheierea acestui fragment despre suflet, ofer citatul „Sufletul tuturor zeilor se află în şarpe”. Cu religia pe care o ştiţi este ceva de criticat. Greşeală. Şarpele este simbolul inteligenţei

şi al nemuririi, al morţii şi renaşterii. Chiar dacă o să mă repet, Dumnezeu dă oamenilor nemurirea reprezentată prin şarpe şi cunoaşterea prin măr şi asta sub Axa Lumii numită şi Polul Getic reprezentat sau reprezentată de Pomul vieţii. Aş înţelege ura între catolici şi ortodocşi dar nu înţeleg de ce s-a modificat esenţa religiei. Ce sau cine i-a mânat pe ei la ură?

Deosebiri între religia monoteistă şi politeistă, în puţine cuvinte.

1. Religia monoteistă este o religie a cosmosului, iar cea politeistă este religia soarelui.
2. Monoteiştii au un singur Dumnezeu, religia politeistă unde Dumnezeu nu este obligatoriu şi este deposedat de atribuţii. Este religia soare, pământ, familie.
3. La monoteişti sunt îngeri, sunt fiinţe cereşti şi toţi îngerii ce sunt fiii lui Dumnezeu, pe când la politeişti toţi sunt fiinţe pământene inclusiv sfinţii. Familia este formată din tată, mamă şi fiu ce duc viaţă pământeană şi chiar mor pe pământ. La catolici Dumnezeu este şi tată, Isus este şi Dumnezeu şi mai au şi un tată pământean, pe Papa.
4. La monoteişti, oamenii cu păcate rămân pe pământ, iar purificarea de păcate se face prin naşteri repetate, deoarece viaţa pe pământ este socotită un chin. La religia lor nu este Iadul. La politeişti purificarea se face în Iad prin foc, dar până astăzi nici-un suflet nu a ieşit din Iad. Cum toţi care trăiesc pe pământ nu pot fi fără de păcat înseamnă că toţi ajung în Iad.
5. Monoteiştii sunt urmaşii lui Adam cel zidit (făcut) în Rai și deci toți sunt Fiii lui Dumnezeu sau în alte scrieri sunt numiți Fiii Cerului. Politeiștii sunt urmașii lui Adam cel făcut din pământ iar în scrieri, inclusive Evanghelii, sunt numiți Fiii Omului.
6. În religia monoteistă, creația este făcută prin voință Divină, pe când la politeişti creația este făcută prin cuvânt.

7. La monoteişti nu este moarte ci este o trecere spre altă viaţă sau se renaşte prin reîncarnare. La politeişti este moartea pământeană iar revenirea pe pământ este prin reînviere, reînviere aşa cum au murit.
8. Sărbătorile religiei monoteiste sunt numai la solstiţii şi echinocţii, pe când politeiştii au mai multe sărbători religioase, dar cea mai importantă este primăvara, sărbătoarea reînvierii.
9. Toţi au ca simbol religios pământean crucea, iar pe vremuri sacru mai era şi muntele.

Crucea există de milenii pe pământ ca simbol religios. Sunt dovezi de existenţa ei la Titani, iar în America precolumbiană este certificată existenţa ei în urmă cu 12.000 de ani şi apoi ea a existat la toate neamurile vechi din lume, iar astăzi numai la creştini.

Cred că simbolul crucii a suferit cele mai multe modificări de-a-lungul timpului. Se pare că la începuturi semnifica viaţa şi existenţa pământeană a individului.

Crucea prin cele patru braţe reprezintă cele patru puncte cardinale şi semnifică faptul că omul este stăpânul pământului şi că pe Terra trăiesc oameni. Crucea este viaţa, viaţa pământeană, dar cum omul după moarte trăieşte în Cer, o altă cruce reprezintă noua lui existenţă. Deci dubla cruce este viaţa omului pe pământ şi în Cer. Aceeaşi semnificaţie o are steaua cu opt raze şi amândouă reprezintă nemurirea vieţii şi a sufletului şi deci veşnicia existenţei pământeşti. A nu se confunda cu dubla cruce catolică unde a doua cruce nu este altceva decât razele solare, simbol obligatoriu la politeişti începând din vechile timpuri. Acest simbol, soare - viaţă, apare încă din vechile timpuri la sumerieni, asirieni babilonieni şi chiar la masageţi (cumani şi pecenegi sau biseni), şi toţi sunt adepţi lui Apollo, Hermes, Sarmis sau lanus, toţi care credeau că viaţa o dă soarele şi care obligatoriu trebuia să se repete ciclul reînvierii anuale. Chiar şi crucea de pe mormânt arată că omul trăieşte altă viaţă şi acolo se găseşte decât componenta pământeană a existenţei.

După un timp, în urmă cu milenii, crucii i s-a adăugat povara destinului „Fiecare îşi poartă crucea lui”, ceea ce înseamnă că fiecare cu destinul lui, destin căpătat de la naştere şi pe care nu-l poate modifica. În felul acesta omul a devenit sclavul unei idei, şi-a pierdut libertatea şi dreptul de a-şi construi propria viaţă, propria existenţă şi dreptul la o viaţă mai bună.

În concluzie. Crucea este simbolul nemuririi al vieţii şi morţii şi apoi al renaşterii sau reînvierii, a existenţei vieţii pământene şi a vieţii după moarte. Astăzi crucea din simbolul nemuririi şi al veşniciei ajunge să fie simbolul morţii şi atât.

Pământul având numărul cardinal patru, dar acest număr patru reprezintă atât crucea cât şi pătratul şi atunci s-a încercat substituirea crucii, atât în simboluri cât şi în viaţa religioasă cu pătratul. Astfel sunt reprezentări ca în loc de dubla cruce să fie două pătrate cu acelaşi conţinut religios, dar cei care au vrut să păstreze şi esenţa religiei au pus crucea în pătrat sau braţele crucii depăşeau pătratul.

După omorârea lui Hristos, religia creştină a adăugat multe semnificaţii crucii şi-n felul acesta s-a pierdut o parte din semnificaţia iniţială. Cert este că unii au dorit modificarea iniţială a semnificaţiei crucii şi chiar rolul crucii în religie iar alţii greşind au acceptat modificările care au mers până la stupid ce au căutat să dea o interpretare banală răstignirii lui Hristos prin inventarea unei răstigniri a unui om cu cap de măgar şi chiar înlocuirea omului răstignit cu un măgar. (Ei au crezut că noi nu ne-am prins când au schimbat semnificaţia răstignirii). Şi totuşi preoţii creştini nu au protestat, chiar au tolerat această jignire adusă Fiului lui Dumnezeu. Duşmanii creştinismului văzând toleranţa bisericii au mers mai departe şi l-au reprezentat răstignit pe cruce pe Orfeu, când scrierile antice certifică altă variantă a morţii lui şi mai mult chiar i-au modificat moartea şi lui Apolo, Hermes, lanus, cel care a creat această religie când în realitate a fost alta, (dar aici s-a încercat cu alt scop), Apolo se pare că a murit de moarte naturală.

Sunt dator cu nişte răspunsuri, răspunsuri pe care le găsiţi în citatele următoare, citate ce vă vor surprinde căci rezolvă multe probleme ce au căutat să fie ascunse.

Citatul nr. 1. „Egiptul, să nu uităm a fost ultimul ţinut rămas sub stăpânirea Atlanţilor", apoi, „El (Egiptul) cunoscu tradiţia primitivă a Atlanţilor (Titanilor) despre unitatea divină" (bib2 pag. 268-269).

Din cele două citate reiese destul de clar că Titanii erau monoteişti, iar religia lor propăvăduia „Unitatea Divină", iar aceste lucruri se pot găsi în Egipt, deoarece titanii au stăpânit Egiptul o perioadă lungă de timp. Religia Egiptului de la început s-a bazat pe doi zeii principali. Primul era Zeul Văzduhului ce avea mai multe nume; Amon, Aton, Atum sau Tum şi al doilea era zeul ce răspundea de pământ şi tot ce era pe pământ, numit Seth, deci Saturn, Zamolxe iar în Biblie apare ca llie.

Citatul doi. „Se păstrau anumite cărţi desprea atlanţi; i se dădu (lui Moise) cartea Facerii lui Adam" (bib. 2 pag. 269). Din citat reiese că Titanii (Atlanţii), aveau în religia lor modul cum a apărut omul pe pământ, ştiau de Adam, iar capitolul din Biblie, Facerea, nu aparţine lui Moise, cum s-a crezut şi se mai crede şi astăzi, nu este altceva decât o copie din textele religioase ale Titanilor (Atlanţilor), copie, ce după părerea mea că a fost modificată, din care totuşi scapă multe adevăruri.

Evreii se laudă şi creştinii acceptă că Moise a scris capitolul din Biblia creştină, Facerea, din care reiese că în realitate făcea parte din religia Titanilor (Atlanţilor) şi care a fost modificată după cum vom vedea mai departe.

Prima surpriză este că acum cunoaştem, cu dovezi, religia Titanilor sau Atlanţilor, la care se adaugă reprezentarea grafică a lui Atlas (Troian) care ţine în mâna dreaptă simbolul lor religios, crucea, simbolul morţii şi renaşterii.

Citatul trei. „El (Egiptul) a rămas în posesia celor două tradiţii importante; una care venea din rasa sudică de care aparţinuseră şi locuitorii săi şi alta, pe care o dobândise de la

rasa boreală, căreia îi preluase mai târziu cultul şi legile", (bib. 2 pag. 268).

După cum reiese din citat, după Titani şi Atlanţi, dar şi acceptat de Moise, sunt două rase albe, şi nu una singură după cum am crezut şi poate mai credem noi astăzi. Nu sunt eu de vină când scriu că sunt două rase albe, aşa spune Moise, aşa spune şi religia evreilor, căci Kabbala face parte totuşi din religia evreilor, dar de data aceasta, este scrisă şi în Biblie, capitolul Facerea. Dacă vreţi să acuzaţi pe cineva, acuzaţii pe ei.

Dacă sunt două rase, zise albe, atunci obligatoriu trebuie să fie doi Adam, câte unul pentru fiecare rasă. Să ne înţelegem, este vorba de rase, de fiinţe diferite şi cel puţin comportamentele sunt diferite în afară de aspectul fizic. Să vă dau un exemplu; nu poate fi un singur Adam pentru rasa albă şi rasa neagră.

Dovada existenţei celor doi Adam o confirmă Moise şi bineînţeles şi Biblia creştină în capitolul Facerea, unde avem un Adam pentru rasa boreală (Blackă, blahă, vlahă)şi altul pentru rasa sudică, numit probabil tot Adam, şi asta în lipsă de dovezi. Citiţi Biblia şi vă veţi convinge că în Facerea, cap. 1 pct. 26 se scrie „Şi a zis Dumnezeu „Să facem om după chipul şi după asemănarea Noastră.", iar confirmarea apare la pct. 27, citez „Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat şi femeie".

Deci până acum rezultă că Dumnezeu a făcut bărbat şi femeie după chipul şi asemănarea „lui Dumnezeu şi a îngerilor". Dacă sunt făcuţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu şi a îngerilor înseamnă că cei doi făcuţi în Rai (după cum vom vedea), sunt îngeri şi ei şi împreună cu îngerii sunt toţi Fiii lui Dumnezeu.

Iată primii Adam şi Eva, nume ce vor apărea mai târziu, când se va discuta despre Eden.

Al doilea Adam este făcut de Dumnezeu din ţărâna acestui pământ şi se găseşte scris în Biblie la cap 2, pct 7, citez „

Atunci, luând Domnul dumnezeu ţărână din pământ, a făcut pe om şi a suflat în faţa lui suflare de viaţă şi s-a făcut omul fiinţă vie".

Al doilea om este de data aceasta, fiinţă pământeană. Fiind pământean, este logic ca urmaşii lui să se numească Fiii Omului. Lângă acest om şi pământean, fiindcă este făcut din pământ, numit tot Adam, alt Adam, Dumnezeu a făcut şi o femeie, a făcut-o din coasta lui, citez „ Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie şi a adus-o la Adam", (bib. 1 Facerea, cap. 2, pct 22). Aceasta a doua femeie, făcută din coasta lui Adam, mai târziu, o să aflăm că se numeşte Lilith.

Sper că de data aceasta este destul de clar că fiind două rase, boreală şi sudică, sunt doi Adam şi două femei, Eva şi Lilith, dar nu ştim care din Adam aparţine rasei boreale, blackă, blahă, vlahă şi care rasei sudice.

Să precizăm de ce zona boreală se numea , blackă (neagră) şi de aici apare şi numele de blahă sau vlahă. În zona sudică, ziua este aproape egală cu noapta, ziua având culoarea albă şi noaptea pe cea neagră. În zona nordică sau boreală o jumătate de an, întunericul, deci negrul, este mai mare ca timp decât ziua şi datorită acestui lucru, zonei boreale i s-a spus blackă, apoi vlahă. A doua posibilitate este culoarea pământului din sud şi din nord. În sud pământul are o culoare galbenă şi în unele zone chiar o nuanţă spre roşu, pe când în Europa, pământul este în întregime negru, este black. Mulţi autori antici se mândreau cu originea lor Doriană, apoi Daco-Getă, spunând că aparţin „ pământului negru".

Lucrurile încep să se limpezească odată cu pct. 8 din cap. 2, citez „Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, şi a pus acolo pe omul pe care-l zidise". Este destul de clar că în Eden este cel numit Adam, Fiul lui Dumnezeu, cel pe care l-a făcut, l-a zidit în Rai, căci dacă era celălalt se spunea că este omul făcut din ţărână din pământ, şi al

doilea reper ce-l oferă citatul este faptul că Edenul este „spre răsărit”.

Acum să analizăm logic. Dacă Edenul era în zona sudică spre răsărit, ar fi trebuit să fie în India sau în apropierea Indiei. Dacă Edenul era în zona boreală, zonă boreala care este toată Europa, localizarea lui „spre răsărit”, şi nu la răsărit, atunci localizare lui nu poate fi în alt loc decât în regatul Titanilor, apoi al Geto-Dacilor iar azi teritoriul României.

Eu socotesc că pentru localizarea Edenului în Europa şi în zona de azi a României, ne ajută citatul din cap.2 pct. 10 „Şi din Eden ieşea un râu care uda raiul iar de acolo se împărţea în patru braţe”. În primul rând citatul face vorbire de râuri şi nu de fluvii şi în al doilea rând să vedem dacă geografia din zilele noastre ne ajută sau nu pentru localizarea Edenului, cu toate că de atunci, nu se ştie cât timp a trecut. În citat este vorba de un râu care se împărţea în patru braţe şi care mergeau în patru zone diferite şi nu se exclude posibilitatea să meargă în patru puncte cardinale. Acest lucru exclude denumirile fluviilor din Biblie deoarece ele nu se despart dintr-un singur râu sau fluviu,nu pornesc toate din aceeaşi zonă, au izvoare diferite, ce a ce înseamnă că textul iniţial a fost modificat.

Părerea mea este că intenţionat s-a modificat capitolul Facerea, capitol pe care însuşi Moise recunoaşte că este al Atlanţilor, deoarece Titanii şi deci Atlanţii fiind Fiii lui Dumnezeu şi urmaşii lui Adam cel zidit (făcut) în Rai, au fost şi sunt în toate tratatele vechi numiţi zei. Moise fiind din zona sudică a vrut să fie şi el zeu şi pentru acest lucru a modificat textul iniţial, căutând ca din două rase să facă una şi chiar să primeze rasa sudică deoarece arborele genealogic expus în Biblie este al rasei sudice, iar numele Set este o asemănare de nume şi nu zeul Seth. Să nu spună cineva că Moise fiind preotul lui Seth, nu ştia cum se scrie acest nume.

O altă dovadă că s-a umblat pe text este numele de Dumnezu, nume ce a apărut mai târziu, în urmă cu 2.000 de ani,

deci Moise nu putea scrie cuvântul Dumnezeu. În zona boreală, divinităţii nu aveai voie să-i pronunţi numele şi de aceea se foloseau termenii de Domnul, Tatăl Ceresc sau Tatăl Nostru.

Să revenim la localizarea Edenului. Dacă în zona sudică nu se poate găsi atunci sigur este în zona nordică, în zona boreală. Cu toate că a trecut mult timp, geografia ne ajută să găsim acest Eden terestru în Europa. Spre surprinderea cititorului şi chiar spre mirarea unora, locul acesta se găseşte în România. Rămâne să verificaţi datele pe care le ofer.

Sa revenim la citatul din cap. 2 pct. 10, pag. 12 „Şi din Eden ieşea un râu care uda raiul, iar de acolo se împărţea în patru braţe".

Geografia ne arată că acest loc se găseşte în munţii Parâng. Parângul este muntele sfânt al Titanilor, iar după religia lor, al Nemuritorilor. Acolo dintr-un perimetru mic pornesc patru râuri în patru puncte cardinale. Nu este exclus că de la traseul acestor râuri să-şi aibă originea semnul crucii. Este posibil ca pe vremuri să fi fost un mic râu de unde să fi plecat cele patru râuri, dar astăzi toate au izvorul de pe un perimetru mic. Şi mai curios este porţiunea din râul Lotru care merge la nord, porţiune de râu care face legătura cu locul de unde pornesc cele patru râuri. Să fie acastă porţiune din Lotru râul de care se face vorbire în Biblie „şi din Eden ieşea un râu care uda raiul, iar acolo se împărţea în patru braţe", aici patru râuri. Şi mai curios este faptul că cele patru râuri au nume de zei, zei ai Titanilor, şi chiar există al cincilea râu care se numeşte „râul zeilor". Aceste patru râuri sunt; Latoriţa ce curge spre est, Sebeş spre nord, Jiul de est ce curge spre vest şi Gilortul spre sud.

Latoriţa înseamnă, Zeiţa Latona. Se ştie că Lato = Latona, nu sunt discuţii. Importante sunt primele trei consoane L.T.R. care înseamnă zeu, înseamnă titan, nemuritor sau Fiu al cerului, azi Fiul lui Dumnezeu. Egiptenii la zei, deci la titani, le spuneau N.T.R., perşii N.D.R. iar indienii tot N.D.R. şi dau ca exemplu Indra, unde I înseamnă IO, atributul lui Saturn, cuvânt

ce l-au folosit domnitorii români, certificând astfel prin Saturn că strămoşii lor au fost titanii, iar N.D.R., zeu şi astfel cuvântul Indra înseamnă Titanul sau Zeul Saturn. Aşa cum am spus, râul Latoriţa curge spre răsărit.

Râul Sebeş ce curge spre nord. Seb înseamnă pios, credincios şi era alt atribut a lui Saturn. De la Seb, egiptenii l-au numit pe Saturn, Seth. Deci râul Sebeş este râul lui Saturn, dar a fost o perioadă când s-a numit Frumoasa sau râul Frumoasei, mai ales că porţiunea până în apropiere de râul Lotru şi azi se numeşte Frumoasa. Frumoasa, nume şi azi românesc, este un alt nume dat Latonei. Latona era numită de egipteni Nephtys, de greci Afrodita iar de romani Venus. Comfîrmarea acestor nume este dată de bib. 21 pag. 44, citez „ Nephtys, pe care grecii o identificau cu Afrodita, iar romanii cu Venus". După cum se vede Latona era numită „Frumoasa" în toată lumea antică.

Următorul citat merge mai departe şi clarifică o istorie a Titanilor. Citez (bib. 21,pag. 83) „Latona este identificată cu Zeiţa Uadjet". Zeiţa Ua - djet este aceeaşi cu Ua - Get, ce a ce înseamnă că geţii ca neam existau deja din vremea titanilor şi ar fi primul neam atestat documentar din lume, existent de cel puţin 15.000 de ani.

A doua dovadă ce oferă acest citat este faptul că Titanii şi Geţii erau acelaşi neam, deci Titanii erau Geţi, erau din neamul geţilor. Regii titanilor ca: Uran, Geea sau Glia, Saturn, Latona, Troian sau Atlas, Minerva sau Themis, Hera sau Ana, Maya (Maria) cât şi Sarmis, sau Hermes, Apolo, lanus sau Toth sunt cunoscuţi ca cei 8 regi Nemuritori sunt toţi regii Geţilor numiţi şi Titani sau Atlanţi.

A treia dovadă este că Polul Getic, numit şi Stâlpul Cosmic sau Axa Lumii, locul unde a început creaţia, este locul unde a apărut primul om pe pământ, lucru deja cunoscut.

A patra dovadă este că numele Ua poate să însemne regină, conducător dar mai poate însemna altceva. Dacă scriem „ este Ua" este acelaşi lucru cu „e Ua", dar cum litera u poate fi

litera v, atunci cuvântul este EVA, (Eua = Eva), Eva Geţilor. Eva din religie nu poate fi, dar să nu uităm că neamul omenesc de azi îi urmează neamului Giganţilor, iar trecerea s-a făcut în mod paşnic şi atunci orice civilizaţie îşi are un început, dar pentru acest lucru nu avem dovezi că Latona ar fi începutul oamenilor de azi, urmaşii Giganţilor.

Al trelea râu este Jiul. Jiul în termeni locali i se spune Gii iar Geea era zeiţa pământului. Putem astfel spune că Jiul derivă ca nume de la Geea.

Al patrulea râu este Gilotrul. Aici avem termenii Gi = Geea de care am vorbit şi consoanele L.T.R. care înseamnă zei. Deci numale râului ar fi „ Zeii pământului”,

Al cincilea râu este „ râul zeilor” este Lotru, L.T.R. = Zei. Porţiunea din râu ce curge de la sud la nord, înainte de a face cotul spre est, şi care este aproape de celelalte patru izvoare şi nu este exclusă ca această porţiune de râu să fie chiar acel râu ce curge în Eden, în Paradisul terestru şi de unde se zice în Biblie că izvorăsc celelalte patru râuri.

Toate aceste râuri se varsă în Olt, râul Alb, Mureş, râul Negru (din nord) şi Istru (Dunărea). Se ştie că încă din cele mai vechi timpuri Istru a fost socotit un râu sfânt, unde Daco-Geţii venea să se purifice sufleteşte înainte de luptă şi că nici-un rege persan nu se putea încorona dacă nu avea apă din Istru.

Această zonă Mureş, Olt, Istru numită şi Valahia este menţionată şi în Biblie ca „anagrama ei”, Havila. Citez „Acesta înconjoară toată ţara Havila, în care se află aur”. Că aur se află şi astăzi în râul Olt este adevărat, în cantităţi mici dar este aur. Să nu uităm că prima exploatare auriferă din vechime, atestată documentar, se făcea în această zonă şi era pe Valea lui Stan.

Perechea celui de al doilea Adam, cel făcut din lut, nu se numea Eva, ci Lilith. Iată şi dovada, dovadă oferită de Biblia evreilor, Talmudul, şi enunţată de un alt evreu care numai necunoscător în domeniu nu se poate numi. Citez „Prima soţie a lui Adam, precedând-o pe Eva (contrar celor scrise în Biblie,

n.a.), dar nerecunoscută în această calitate de Biblia canonică, prezentă numai în tradiţiile talmudice, după care Lilith, întâia soţie a „omului primordial biblic" a fost izgonită de a doua (Eva) şi a devenit un „demon feminin", dobândind între alte atribute şi cel de a primejdui viaţa noilor născuţi" şi mai departe „Lilith a fost creată odată cu Adam, cu unicul atribut preventiv de a omorî pe orice nou - născut" (bib. 6 pag. 359). Aceste lucruri le spune Talmudul modificând şi ce este în Biblie, unde se arată destul de clar că Adam cel făcut din ţărână a fost după Adam cel făcut în Rai.

Deci, după Biblie, sunt doi Adam, unul Fiul lui Dumnezeu, făcut (zidit) în Rai, iar urmaşii lui s-au numit şi logic se numesc şi azi, Fiii lui Dumnezeu şi un al doilea Adam, făcut din ţărâna acestui pământ, iar urmaşii lui s-au numit şi se numesc şi azi Fiii Omului, simple fiinţe pământene care trebuie înviate anual. Confirmarea acestui lucru o oferă Biblia, „Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor (Sublinierea aparţine autorului, deoarece „**fiicele oamenilor**" sunt urmaşele lui „Fiului omului". Aici Biblia recunoaşte că sunt două rase, şi deci urmaşii celor doi Adam) sunt frumoase, şi-au ales dintre ele soţii, care pe care a vroit", (bib. 1, facerea, cap 6 pct 2, pag. 16). După cum am spus este vorba despre Fiii lui Dumnezeu şi Fiicele Oamenilor, lucru care l-a supărat pe Dumnezeu, citez „Dar Domnul Dumnezeu a zis: «Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceştia, pentru că sunt numai trup»". Citatul este destul de clar. Urmaşii Fiului Omului au numai trup nu şi sufletul divin. După cum am spus, fiinţa umană are un suflet divin care nu poate fi murdărit de păcate, numit de egipteni Ka pe care conform citatului îl au numai Fiii lui Dumnezeu, numai cei din rasa boreală, care datorită acestui lucru erau numiţi Nemuritori, şi mai era un al doilea suflet, Ba, specific fiecărui muritor, specific numai trupului, „pentru că au numai trup". Deci, după cum spune Dumnezeu, urmaşii, deci Fiii Omului, au decât un suflet, un suflet ce moare odată cu corpul, odată cu

omul, sufletul Ba. Din acest motiv aceşti oameni trebuie reînviaţi anual, normal fiindcă sunt muritori, şi, murind anul, mor şi ei. Acest lucru se produce la sărbătoarea Paştelui. Din nou repet, nu pot fi acuzat deoarece aceste lucruri le spune Biblia, şi nici nu poate fi vorba de acest lucru, deoarece citatele reprezintă spusele şi voinţa lui Dumnezeu. Sper că nu este vreun muritor care să-l contrazică sau să nege voinţa divină.

Această împărţire în rasa boreală şi rasa sudică se regăseşte şi în Evanghelii prin cele două expresii, „Fiul Omului" şi „Fiul lui Dumnezeu", ceea ce înseamnă că în perioada când au fost scrisă Evanghelia se cunoşteau aceste lucruri şi erau unanim acceptate. Ele, totuşi, şi azi rămân literă de Evanghelie şi biserica nu poate şi nu are voie să le contrazică.

Acum să vedem cum Saturn din zeu al pământului, şi Dumnezeu pentru evrei, ajunge în Iad. Că era Dumnezeul evreilor o spun scrierile egiptene, o spun grecii şi romanii. Citez (bib. 21 pag. 72) „Grecii şi Romanii l-au identificat pe Dumnezeul evreilor cu Seth". Că este aşa o confirmă ziua lor de sărbătoare din săptămână, sâmbăta, ziua lui Saturn, Seth, numită de ei Sabatul şi apoi însuşi Moise a fost preotul lui Seth şi să nu spună cineva că a fost preotul diavolului, deoarece Seth în vremea lui Moise era Soarele prin ce a scris şi spus Moise, că apare ca un glob de foc sau lumină strălucitoare. Deci în vremea lui Moise şi după aceea, evreii aveau ca Dumnezeu soarele şi se rugau la el, ca şi populaţile din sud. Începând cu vremea lui Moise şi până la plecarea lor în Babilon, evreii aveau trei sărbători mari şi late: sărbătoarea corturilor, când începea anul şi era toamna, sărbătoarea de la solstiţiu de vară, numită şi azimă sau a snopului legănat, în realitate era sărbătoarea soarelui, sărbătoarea lui Seth, când începea seceratul şi după şapte săptămâni, şi azi de Sf. Mărie, era sărbătoarea ce consimţea sfârşitul seceratului. După venirea din Babilon a apărut şi sărbătoarea Paştelui, sărbătoare babiloniană şi nu numai. Mai mult chiar, cât au stat în Babilon, şi-au schimbat şi religia, au

preluat religia celor din Babilon, credinţa în Hera, numită de ei Ana, având şi un preot cu grad mare, arhiereu, care era numai preotul Anei şi care avea voie să intre în camera ei decât o dată pe an. Pe Hera sau Ana au numit-o şi o numesc şi azi Sfânta Sfintelor sau împărăteasa Cerului, iar pe fiul ei Apollo, Hermes sau Ianus, era numit Dumnezeu, rege şi chiar împărat. Iată o dovadă din secolul XIII, reţineţi secolul 13, ce apare într-o scriere religioasă a evreilor, în Zohar, citez „Un nod de frânghie de aur atârnă de picior, de frică, probabil, că el va muri în Sfânta Sfintelor, şi ei ar trebui să-l tragă cu frânghia aceasta". Este clar că religia lor are la bază credinţa în Ana (Hera), iar preotul, singurul preot, care avea voie să intre în camera ei din Templu, o dată pe an, se numea preotul Ana, lucru confirmat de Evanghelii. Sunt multe referiri la Sfânta Sfintelor în scrierile religioase ale evreilor şi dau două exemple, Evrei cap. 9, pct 1-3,11,19, 20, sau Eremia 17,18,19 25. Citez pct 17 „Ci voim să facem cum am spus cu gura noastră, şi anume; să aducem tămâie împărătesei cerului şi să-i turnăm jertfe de băutură, cum am făcut noi şi părinţii noştri, împăraţii noştri şi căpeteniile noastre în cetăţile lui Iuda şi în uliţele Ierusalimului. Atunci aveam pâine de ne săturam, eram fericiţi şi nu treceam prin nici-o nenorocire", sau 18, citez „De când am încetat să aducem tămâie împărătesei cerului şi să-i turnăm jertfe de băutură, am dus lipsă de toate şi am fost nimiciţi de sabie şi de foamete". Că religia lor este o religie politeistă, religie soare - pământ, religie ce o au decât Fiii Omului. Că Yahwe este Hermes, Apollo sau Ianus o confirmă citatul din Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, cap.9 pct.II pag. 1401 din Biblie, citez „Şi au ca împărat al lor pe îngerul adâncului, al cărui nume, în evreieşte, este Abaddon, iar în elineşte are numele Apollion". Sper că aţi recunoscut pe Hermes din Odissea lui Homer, cântul XXIV. Întrebarea este. Cine este Dumnezeul lor de fac atâta caz? Să fie Hera (Ana), Apollo (Hermes, Ianus, lahwe) sau poate tatăl lui Hermes, Zeus. Greu de spus, probabil că nici ei nu ştiu. De la Yanus a apărut

Yahwe, este acelaşi cuvânt. S-a înlocuit litera n, cu h, scrisă semnele sunt asemănătoare şi chiar se pot confunda, iar litera u cu v, aici We, lucru frecvent întâlnit, şi care are ca simbol dintotdeuna soarele. În cărţile vechi de religie din limba română se găseşte cuvîntul El (Hermes), ca Dumnezeu dar aproape constant se însoţeşte de cuvântul EA (Hera sau Ana). În ultimul timp văd că a dispărut acest termen din cărţile de religie.

Dacă evreii si-au schimbat religia şi acum Dumnezeu era Apolo (Hermes, lanus), numit Yahwe, bineînţeles că nu mai aveau nevoie de Seth (Saturn), fiind adversarul lui Yahwe, deci era satana căci la ei cuvântul adversar se spune şi se scrie ,,satana". Nu numai atât dar Hermes era stăpânul Hadesului (Iadului), şi ducea numai el sufletele morţilor în Iad, vezi Homer, Odissea, cântul XXIV, şi atunci l-au înlocuit pe Hermes cu Seth, că tot îi era adversar, era satana (adversar) şi aşa ajunge Saturn, Seth să stăpânească Iadul. Preoţii creştini au acceptat lucrul acesta, explicabil la inteligenţa lor din vremea respectivă. Bine, bine că din soare şi stăpân al pământului Saturn ajunge Satana, adversar dar preoţii creştini nu ştiau al cui adversar este şi atunci după o gândire de pomină au ajuns la concluzia că este adversarul lui Dumnezeu, lucru aplaudat de evrei căci el era adversarul lui lanus sau Yahwe.

Acum fiind adversarul lui Dumnezeu, el trebuia să facă ceva, să justifice termenul de adversar ce la creştini s-a transformat în duşman, şi-au găsit momentul când şarpele i-a dat mărul Evei şi astfel Saturn ajunge şi şarpe, dar fără să precizeze că şarpele atunci ca şi astăzi este simbolul nemuririi iar Titanii şi urmaşii lor fiind şi Fiii lui Dumnezeu erau Nemuritori, fiind singurii care nu mureau căci după viaţa pământeană urma o altă viaţă,continuau să trăiască în Rai.

Capitolul trei din Facerea este modificat şi ofer o dovadă ce nu o poate contesta nimeni. În cap. Trei de la punctul 14 până la pct. 20 este scriere evreiască deoarece numai evreii în

scrierile lor religioase folosesc blestemele. Nicio altă religie din lume nu foloseşte blestemele în scop religios.

Ca să înţelegem ce au scris Titanii (Atlanţii), deoarece Moise a recunoscut că textul le aparţine, şi atunci, trebuie să cunoaştem simbolul şarpelui şi al mărului. Şarpele înseamnă nemurire dar şi inteligenţă, iar mărul cunoaştere. Deci Dumnezeu le-a dat fiilor Lui, Adam şi Eva, cei făcuţi în Rai trei lucruri; inteligenţă, nemurire şi cunoaştere, după care i-a coborât pe pământ, în zona boreală, blakă, vlahă, în edenul pământean. Biblia nu face vorbire că aceleaşi daruri le-ar fi primit şi Adam cel făcut din ţărână, căci s-ar fi scris. Regretul lui Moise şi a celor care au completat capitolul trei, căci sunt urmaşii „Fiului Omului". Faptul că şarpele înseamnă nemurire sau veşnicie se găseşte în toate tratatele de simboluri. Cel mal citat este şarpele Uroboru. Citez „Sub aspect simbolistic este deosebit de semnificativ şarpele care îşi muşcă coada, Uroboru, simbol al veşniciei şi reîntoarcerii ciclice", (bib5 pag. 433), deci al nemuririi. Dovada că şarpele înseamnă înţelepciune este oferită de Internet (Cele mai cunoscute simboluri ale lumii), unde este dovada că evreii au demonizat şarpele făcând atingere la memoria, înţelepciunea şi virtutea Titanilor. Citez „În grădina Raiului, Lucifer a luat legendara formă de şarpe, strecurându-se pe lângă pomul cunoaşterii şi îndemnând-o pe Eva să muşte din fructul oprit de Dumnezeu.Aceasta, la rândul ei, l-a convins pe Adam să facă acelaşi lucru şi, ca urmare, au fost alungaţi din Paradis. **Însă înainte ca Vechiul Testament şi cartea Tora să demonizeze şarpele pentru întotdeuna, acesta era un simbol sacru în religiile gnostice, semnificând înţelepciunea**", (sublinierea aparţine autorului). Dacă şarpele era Diavolul atunci cum se explică şarpele de aramă a lui Moise în pustiu sau toiagul lui Aaron ce se prefăcea în şarpe, (bib. 5 pag. 433) şi când lui Moise toiagul i s-a transformat în şarpe, înseamnă că ei umblau cu Diavolul după ei sau cei doi şerpi din caduceul lui Apollo sau Hermes, numit de evrei Adon, Adonai sau

Dumnezeu la ei, înseamnă că Dumnezeul lor umbla cu doi Diavoli după el. Aceasta dovedeşte ura lor că sunt simpli muritori şi că nu sunt din neamul Nemuritorilor sau al Zeilor. lată un citat că pe vremuri şarpele era întruchiparea forţei zeilor, că era simbolul Zeilor, al Nemuritorilor deci al Titanilor. Citez „Fiinţele şerpi devin totodată întruchipări ale forţei zeilor şi ale variantelor acestora", (bib. 5 pag. 434). Este clar că simbolul Zeilor, al Nemuririi şi al Titanilor era şi este şarpele, simbolul morţii, al renaşterii şi al inteligenţei.

În Biblie, capitolul Facerea care a fost scris de Titani, numiţi şi Atlanţi, (vezi spusele lui Moise din Kabbala, pag. 269), iar,de la capitolul 4 şi pag. 14 până la sfârşit, în afară de Evanghelii şi Apocalipsă, pentru noi europenii, cei din zona boreală, nu are nici-o importanţă, sunt cuvinte inutile deoarece se face vorbire numai de urmaşii Fiii Omului, neamul celor din sud, neam care după Dumnezeu „nu au decât trup", ceea ce înseamnă că sunt lipsiţi de sufletul divin, suflet dat numai de Dumnezeu, (vezi Facerea cap.6 pct 2 şi 3). Este logic că în cărţile Atlanţilor erau şi urmaşii Fiilor lui Dumnezeu, Adam şi Eva, dar din răutatea lui Moise sau a celor din sud, ce au copiat textul, acest sau aceste capitole au fost înlăturate. Pentru noi nordicii sau europenii era interesant să ştim toată istoria noastră care a urmat după venirea pe pământ a lui Adam şi Eva. Ceva tot ştim, ştim că Titanii erau din Neamul Geţilor şi că ei au început existenţa terestră sub Axa Lumii sau Polul Getic.

De la evrei mai ştim ceva: ei zic că Adam (bineînţeles al lor, cel sudic), a fost înmormântat în dealul Căpăţânii. Dacă este aşa înseamnă că Adam şi Eva, din neamul nordicilor sau cum se scrie în Biblie, din rasa Boreală, sunt înmormântaţi în munţii Căpăţânii, ei fiind de neam sfânt, nu puteau fi îmormântaţi decât într-un loc sfânt şi numai muntele era socotit sfânt, nu şi dealul. Curios este faptul că munţii Căpăţânii se găsesc între munţii Parâng (locul de odihnă al Nemuritorilor =

Fiii lui Dumnezeu) şi munţii Lotrului (Munţii Zeilor)şi asta spune mult.

În textul ebraic original al Genezei, numele României apare codificat de 17 ori. Cele mai relevante informaţii le-am considerat a fi prezente în următoarele trei exemple:

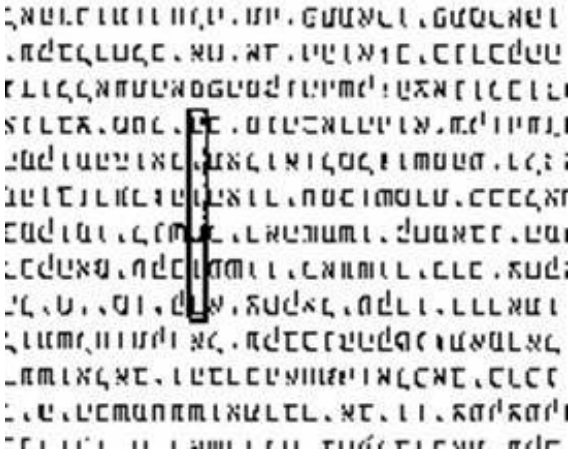

În secvenţa de mai jos, alături de „România” (ortografierea ebraică a numelui ţării noastre este încadrată în text) apar următoarele citate:

„Iată Eu (Dumnezeu) sunt cu tine şi te voi păzi pe orice cale vei merge…” şi „nu te voi lăsa până nu voi împlini toate câte ţi-am spus”. (Geneză, cap. 28, versetul 15).

– într-o altă secvenţă din originalul Genezei în care apare codificat numele „România”, textul care intersectează numele ţării este următorul:

„Şi cutremurându-se Iacov a zis: “Cât de misterios este locul acesta! Aceasta nu e alta fără numai casa lui Dumnezeu, aceasta e poarta cerului!” (Geneza, cap. 28, versetul 17).

– în cea de-a treia situaţie, numele codificat al „României” este intersectat de citatul următor: „Şi a luat Domnul Dumnezeu pe omul pe care-l făcuse, şi l-a pus în grădina cea din Eden, ca s-o lucreze şi s-o păzească.” (Geneza, cap 2, versetul 15).

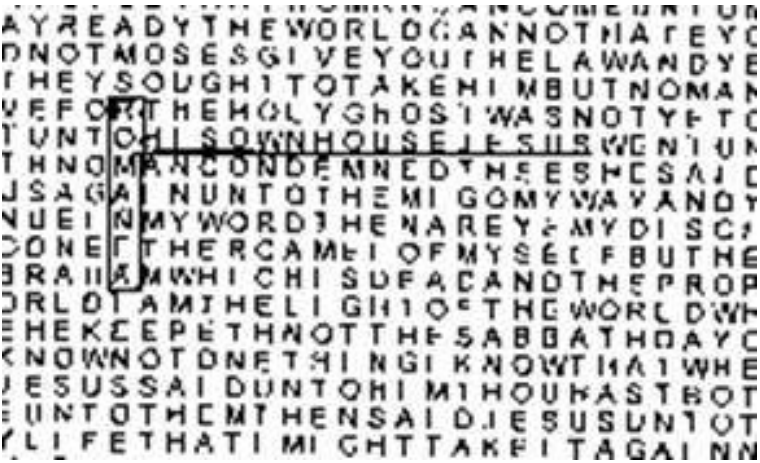

În textul Noului Testament tradus în greceşte, numele „România” apare de 2 ori. Informaţii mai importante au fost găsite în secvenţa pe care o prezentăm mai jos: numele „României” este codificat mai sus cu următorul pasaj: „Zis-a lui Stăpânul: „Bine slugă bună şi credincioasă, peste puţine ai fost credincioasă, peste multe te voi pune; intră întru bucuria Domnului tău.” (Matei, cap 25, versetul 21).

http://9tate.wordpress.com/2008/07/10/codul-secret-al-bibliei

Dovezi că România este țară sfântă apar și în Biblie. Este singura țară care apare în Biblie, iar numele România este scris și în latină și în ebraică.

Ce este scris în Biblie despre România exclude orice comentariu. A fost este și va fi țara apărată de Dumnezeu.

Se confirmă că Edenul a fost în România.

Bibliografie

1. Biblia, Ed. Institutului biblic şi de misiune al B.O.R. Bucureşti 1994.
2. Papus - Kabbala, Ed. Herald Bucureşti 2002.
3. N. Densuşianu - Dacia preistorică Ed. Arhetip Bucureşti 2002
4. Constantin Daniel - Cultura spirituală a Egiptului antic. Ed. Cartea Românească -1985
5. Hans Biederman - Dicţionar de simboluri, Ed. Saeculum 2002
6. Victor Kernbach - Dicţionar de mitologie generală, Ed. Albatros-1983
7. Diodor din Sicilia - Biblioteca istorică. Ed Sport - Turism -1981
8. Franz Hartmann – Paracelsus. Ed. Herald-2006.
9. Paul Faure - Viaţa de fiecare zi în Creta lui Minos. Ed. Eminescu -1973.
10. Mircea Eliade - Istoria credinţelor şi ideilor religioase Ed. Ştiinţifică şi enciclopedică -1981
11. Platon-Opere VII. Ed. Ştiinţifică -1993
12. Constantin Daniel - Misteriile lui Zamolxis. Ed. Herald-2011
13. Mircea Eliade - Sacrul şi profanul. Ed Humanitas

14. Pitagora - Legile morale şi politice. Ed. Antet -1996
15. Marin Popescu Spineni - România în izvoare geografice şi cartografice. Ed. Ştiinţifică şi enciclopedică -1978
16. Victor Kernbach - Miturile esenţiale. Ed. Ştiinţifică şi enciclopedică -1978
17. Adolf Armbruster - Romanitatea românilor. Ed. Enciclopedică -1981
18. Horia C. Matei - Enciclopedia antichităţii. Ed. Meteora Press - 2000
19. Pierre Montet - Egiptul pe vremea dinastiei Ramses. Ed. Eminescu -1973
20. Vasile Lovinescu - Dacia Hiperboreană Ed. Rosmarin - 1994.
21. Plutarh - Despre Isis şi Osiris. Ed. Herald 2006

DACIA CREŞTINĂ

Civilizaţia şi istoria au început acolo unde locuieşte azi neamul românesc.
W. Schiller, Arheolog american

Poate nu credeţi sau poate este prea devreme să spunem că Dacia înaintea războiului cu Traian era creştină, dar avem suficiente dovezi şi cu timpul vor fi şi altele.

Dovezile vin de la patru scriitori antici, cunoscuţi şi respectaţi atunci şi acum pentru scrierile lor şi toţi au trăit în acelaşi secol cu războaiele lui Decebal cu Traian, au trăit în secolul II dHr, deci greu sau imposibil de contestat spusele lor, deoarece erau martori sau cunoscători ai evenimentelor. Scriitorii antici sunt; Plinius cel Tânăr, Tertulian, Meliton din Sardes (numit şi profetul) şi Celsus, în afară de aceşti scriitori mai sunt acte oficiale sau alte înscrisuri ce vor confirma că Dacia în 101 sau chiar mai devreme era creştină, toţi locuitorii erau creştini.

În primul rând luăm în considerare spusele lui Celsus (sec II dHr) în Discursul Adevărat, scris în anul 180 dHr, citez: „Religia lui Zalmoxe pe care o practică neamul geţilor este religia creştină".

Să nu uităm, chiar dacă mă repet, că Celsus trăind în secolul II dHr, secolul războaielor Daciei cu Roma, cunoaşte bine situaţia, era trăitor al evenimentelor sau a scurtei perioade de după ele, ştia şi a spus adevărul.

Acest citat spune că religia creştină este aceeaşi sau asemănătoare cu religia lui Zalmoxe cunoscut de pe vremea lui Pitagora (560 500 îHr) ceea ce înseamnă că o religie asemenea

cu religia creştină exista pe teritoriul geto-dac de 600 de ani. Citatul mai spune că această religie o practica numai neamul getic.

Eu nu cred că geţii se rugau la cineva care nu era din neamul lor. Fiind singurul neam ce credea atunci în Cristos şi ar fi absurd să credem că se rugau la unul din neamurile ce alcătuiau imperiul roman, deoarece, aş zice, că de secole erau în război cu imperiul.

Unii pot spune că decât Celsus a spus lucrul acesta, că daco-geţii erau creştini în secolul II dHr. Dovezi sunt mai multe dar am ales numai de la cei ce au scris, cei ce au trăit în acest secol al luptelor a dacilor cu Roma. Astfel, Meliton din Sardes, tot secolul II, mort în anul 180 dHr, certifică şi el că daco-geţii erau creştini, scriind că „Geţii înainte de 150 erau creştinizaţi".

Dovada este clară, dar nu spune de cât timp erau creştini, din ce an, sau când religia lui Zalmoxe a devenit religie creştină. Citatul spune că înainte de anul 150 când toţi locuitorii erau creştini şi mai spune că era singurul neam creştin din vremurile acelea, era de fapt primul neam creştin din lume. Acest citat include posibilitatea că geto - dacii erau creştini înaintea războiului cu Roma şi că era toată populaţia creştină şi ar fi primul război religios din lume şi din istorie, război împotriva religiei creştine. A fost război deoarece Roma socotea că religia creştină este un pericol pentru ea şi de acea omorau toţi creştinii. În cazul acesta trebuia distrus izvorul creştinismului, trebuia distrusă Dacia, iar dovada urii lor împotriva creştinilor este faptul că Traian a avut cea mai numeroasă armată din istoria imperiului roman.

Parcă, după istoria actuală în 150 erau sub ocupaţie romană, iar dacă era aşa atunci trebuia să fie respectată şi religia Romei prin construirea de temple ale zeilor lor, cel puţin pentru soldaţii ce trebuiau să fie în zona ocupată, în zona geto-dacică, dar aceste lucruri lipsesc şi lipsind dovedesc că după moartea lui Traian din 117, nu a existat armată în segmentul de teritoriu

ocupat de la daci. În cazul acesta ocupaţia romană nu a durat decât 11 ani. Castrele existente în zona geto - dacică sunt făcute în vremea lui Hadrian, urmaşul lui Traian, (117-138 dHr), pe banii Romei, pentru ajutorul dat de soldaţii geto-daci imperiului.

Nici astăzi nu ştim dacă atunci se numeau castre sau aveau altă denumire. Erau castre modeste şi nici nu era nevoie de un sistem de apărare puternic deoarece geto-dacii nu aveau cu cine lupta. Înscrisurile romane ce s-au găsit pe teritoriul geto-dac, erau ale soldaţilor de neam geto-dac din armata romană ce au vrut să fie îmormântaţi în pământul ţării lor.

Un alt scriitor pe care nu-l poate contesta nimeni că nu ar spune adevărul, prieten a lui Traian şi guvernator în Bithynia, iar bitinii vorbeau aceaşi limbă ca şi geto-dacii, nimeni altul decât Plinius cel Tânăr ce a trăit între anii 61-113 dHr, scrie în Epistole că „Locuitorii oraşelor dar şi ai ogoarelor au renunţat la vechile culte, adoptând unul nou închinat unui personaj numit Cristos", iar mai departe „îi înalţă cântece lui Cristos ca unui zeu". Acest citat dovedeşte că, din izvorul creştinismului din Dacia, fraţii lor de neam şi limbă credeau în Cristos înainte de anul l00 dHr, deoarece nu se poate crede că la un popor unde credinţa era generalizată (locuitori ai oraşelor dar şi ai ogoarelor), se poate schimba credinţa peste noapte. Dacă s-ar trece la altă credinţă durează poate decenii ori aici este perioada de până în anul 113 dHr, dacă socotim că înscrisurile, în mod absurd ar fi fost în anul 113, anul morţii lui, atunci este certă existenţa credinţei creştine la geto - daci înaintea războiului cu Traian, unde războiul este unul religios deoarece nu sunt suficiente motive pentru un război, mai ales că este şi dovada că Decebal a murit ca un creştin, iar confirmarea o avem şi de la Roma..Traian nu a putut distruge credinţa creştină şi răspândirea ei în Europa ci doar a amânat-o cu 200 de ani.

Un alt scriitor, şi el de renume de atunci şi de acum este Tertulian (160-210), care în cartea sa Adversus Iudaeus, scrie „Dacii sunt discipolii lui Hristos". Pentru cititori nu mai trebuie

explicat, este clar şi precis. Explicat trebuie cuvântul „discipol", care înseamnă „persoană care continuă doctrina, învăţăturile şi principiile cuiva". În cazul acesta, Tertulian spune că numai Dacii respectă şi continuă pricipiile şi doctrina lui Cristos, care se găsea în cărţile sfinte de atunci, numite şi astăzi Scripturi. El spune Dacii, iar asta înseamnă că în vremurile acelea ale secolului doi, numai dacii erau creştini şi de la ei creştinismul se răspândea la neamurile din jur, inclusiv la cei din imperiul roman, credinţă ce era în contradicţie cu religia imperiului, credinţa imperiului în zei.

Ura lui Traian împotriva creştinilor este mare iar plăcerea de a ucide creştini este fără limită. Aceste lucruri l-au făcut pe Traian, când a văzut că nu a distrus religia geto-dacilor, credinţa lor în Cristos, să dea în anul 112 dHr, Edictul de „Interzicerea religiei crucii", ce atunci era în lume numai religia Daco - Geţilor. Simbolul crucii o aveau geto-dacii de la strămoşii lor Titani şi apoi Atlanţi, ca simbol religios dar crucea era şi simbolul de stăpân al pământului. Acest Edict din 112 nu a făcut decât decât să fie omorâţi mulţi creştini şi să blocheze răspândirea creştinismului timp de 200 de ani, până în anul 313 când Edictul de la Milano interzicea persecuţia creştinilor din imperiu şi asta pentru faptul că toate războaiele câştigate de Constantin cel Mare au fost duse de creştini. Şi astăzi a rămas expresia că „sub acest semn (semnul crucii) vei câştiga", expresie ce intenţionat i s-a modificat semnificaţia, expresie ce înseamnă că numai cu ajutorul creştinilor vei câştiga.

Faptul că în teritoriul geto-dac a rămas credinţa în Cristos este confirmată de Sinoadele din 325 şi 381, care au certificat rugăciunea Tatăl Nostru. Atunci această rugăciune, Tatăl Nostru a fost scrisă în latină în afară de cuvintele a căror semnificaţie reală nu putea fi înţeleasă de vorbitorii de limbă latina, şi care au rămas scrise în limba vorbită de geto-daci, limba română de azi. Cuvintele netraduse în latină erau Tatăl Nostru, greşeală, ispită şi mântuieşte. Acest lucru dovedeşte

destul de clar că geto - dacii erau izvorul creştinismului, şi în teritoriul lor a rămas credinţa creştină până la aceste sinoade, teritoriul unde locuitorii nu se rugau la zei ci credeau în Dumnezeu şi Cristos.

Ar fi păcat ca în acest capitol să nu aduc dovada că Decebal a fost creştin şi a murit ca un creştin, dovadă confirmată şi de Roma.

Decebal văzând că este învins pleacă, posibil după ajutoare iar romanii pornesc după el[ţ] îl ajung, şi atunci „La umbra unui stejar secular, **sprijinit într-un genunchi**, Decebal îşi scoate de la brâu sica, tradiţionalul pumnal curbat, şi **privind la cer se sinucide**" (sublinierea aparţine autorului). Decebal nu a dorit să cadă în mâna duşmanilor ca să-l batjocorească pe el şi prin el neamul daco-geţilor, deoarece, se spune, că dacă daco-geţii cădeau prizonieri se sinucideau şi de aceea nu găsim sclavi sau gladiatori daco-geţi în imperiul roman.

Nu există şi n-a existat religie în lume în care credinciosul să stea în genunchi şi să privescâ la cer, în afară de religia creştină, religia lui Zalmoxe, iar aceasta are rădăcini în religia Titanilor şi Atlanţilor, religii ale crucii şi împotriva lor a fost Edictul lui Traian din anul 112. Ura împotriva religiei crucii a fost atunci şi este şi acum mare şi de mii de ani au căutat distrugerea ei. Toate religiile obligă credinciosul să privească în pământ, inclusiv ce cerea Moise să nu privească chipul lui Dumnezeu, deci să nu privească spre cer. Este dovada că Decebal era creştin, dar certitudinea acestui lucru este dată de inscripţia din Ostia, citez „O inscripţie descoperită la Ostia relatează că relicvele (capul şi braţul drept ale lui Decebal), au fost arătate mulţimii, după care în uralele de bucurie ale acesteia au fost aruncate de pe scările Gemoniei în râul Tibru. Era locul unde se expuneau după executare **cadavrele creştinilor**". Iată dovada unde Decebal a fost tratat de către romani ca şi creştin, i-a oferit moartea ce era atribuită numai creştinilor ce erau şi singurii opozanţi ai imperiului roman.

Sper că de data aceasta nu mai este nici-o îndoială că Daco - Geţii, toţi Daco-Geţii erau creştini în timpul celor două războaie ale lui Decebal cu Traian, iar aceste războaie au fost războaie religioase, au fost împotriva religiei creştine, împotriva religiei crucii şi pentru acest lucru Traian a venit în Dacia cu cea mai numeroasă armată pe care a avut-o imperiul în existenţa lui. Personal cred că dacă nu câştiga Traian războiul acum în loc de episcopii aveam dave.

Concluzii

1. Religia creştină a început aici pe pământ românesc, ea fiind o continuare cu mici modificări a religiei lui Zalmoxe. Aşadar, putem spune că principiile religiei creştine s-au născut pe teritoriul de azi al României în urmă cu 2.500 de ani. Acum se înţelege de ce România este singura ţară din lume ce nu are o dată a creştinizării, deoarece religia creştină a început odată cu moartea lui Cristos. Azi putem înţelege de ce Papa Ioan Paul al II-lea a spus că: „România este grădina Maicii Domnului", deoarece din Rai (Eden) a început viaţa pe pământ, iar din România a început religia creştină.
2. Dovezile oferite pot confirma că războaiele lui Decebal cu Traian sunt războaie religioase, războaie împotriva religiei creştine, împotriva Daciei care era izvorul creştinismului în lume. Edictul din 112 împotriva religiei crucii confirmă caracterul religios al războaielor.
3. Chiar şi după înfrângerea dacilor din anul 106 dHr, creştinismul a rămas în zona geto-dacică şi aceeaşi religie este şi astăzi.
4. Uitaţi-1 pe Traian. Ne-a ucis mulţi strămoşi şi a crezut că ucide şi religia creştină. Însuşi Sfântul Augustin (354-430) îl socotea pe Traian, duşman al creştinismului. Mai multe secole şi din necunoaştere şi prin asemănare de nume a fost confundat Troian sau Atlas cu Traian, fiind o

mare greşeală, căci nu se poate compara Atlas sau Troian, care îşi apăra ţara şi neamul cu Traian care omora oamenii neamului nostru, omora geto- daci.

5. Dovezile din lucrare sunt de necontestat deoarece sunt dovezi de la cei mai mari scriitori ai secolului II dHr, secol în care au avut loc şi războaiele Daciei cu Roma, deci cunoscători ai evenimentelor.
6. Părerea mea este că armata romană a staţionat în Dacia până la moartea lui Traian din 117, deoarece în anul 118dHr a avut loc răscoala geto-dacilor împotriva soldaţilor romani staţionaţi în zona ocupată din teritoriul lor, care s-a soldat până şi cu moartea guvernatorului pus de Roma, C. Iulianus Quadratus Bassus. După această dată (118), geto-dacii au participat ca soldaţi în armata romană, formând o a doua armată ce avea stindardul lor, şarpele (simbolul zeilor, al Titanilor şi Atlanţilor), cu cap de lup (simbolul lui Saturn sau Zamolxe.). Citez din Flavius Arian, guvernator al Capadociei care în anul 124 a scris cartea „Arta tacticii militare", la 7 ani de la moartea lui Traian şi în vremea lui Hadrian (117-138), scrie că armata romană era compusă din 2 armate, cea romană cu stindardul vulturul imperial şi Geto- Dacii cu stindardul dacic (în text se numesc Sciţi), citez „înaintează având diferite steaguri, nu numai romane dar şi scitice, pentru ca incursiunile să aibă înfăţişări mai variate şi totodată să fie înfricoşătoare. Steagurile scitice (geto-dacice) alcătuiesc nişte balauri de mărime proporţională cu prăjinile de care sunt legate". Prin participarea geto-dacilor în armata romană, mai precis separat de armata romană, este logic că Roma nu mai avea armată în Dacia, iar castrele sunt făcute din banii Romei ca locuri de instrucţie pentru soldaţii care doreau să participe la armată. Astfel Dacia era împărţită în mai multe zone teritoriale în funcţie de numărul soldaţilor

participanţi în armată şi aşa se explică împărţirea sau împărţirile teritoriale ale teritoriului, de data aceasta daco-get. Când nu au mai dorit să participe în armata romană, atunci Regalian a fost regele daco-geţilor din 260-268 dHr, după care regină a fost soţia sa. Cert este că armata imperiului nu a mai trecut Dunărea după anul 117dHr. Sub împăratul Probus 276- 282 nu mai era imperiul roman ci se numea imperiul getic, iar începând cu Diocliţian 284- 305 şi Galeriu 305-311, întreg imperiu era numit imperiul dacic şi astfel imperiul roman a terminat ca fiind cucerit de Daco - Geţi, atât militar cât şi religios.

Ofer două dovezi de necontestat că Daco - Geţii erau creştini în timpul războaielor cu Traian.

O primă dovadă o reprezintă planşa 1 unde se vede că pe scuturi, aveau semnul crucii. Priviţi planşa 1 unde este semnul crucii pe scutul unui Dac, numit comat, posibil coman (cel cu capul descoperit), unde este mare semnul crucii, iar cel de lângă el are 4 cruci pe scut. La Daci crucea din 4 petale albastre era simbol regal şi aveau dreptul de a o purta doar Decebal şi înalţii demnitari daci. Planşa 2. Înteresant mai este şi faptul că în centrul fiecărui scut este simbolul soarelui, soare ce şi atunci, reânvia oamenii şi natura în fiecare an, conform religiei lui Zalmoxe care era aceeaşi şi în continuarea religiei lui Apolo Hiperboreanul, Titan de neam, numit şi Sarmis, Hermes Trismegistu, lanus iar egiptenii îl numeau Thot.

Aceste dovezi completează pe cele din text, dovezi incontestabile care certifică că Daco - Geţii erau creştini încă din vremea războaielor cu Traian, fiind primul popor creştin din lume, posibil creştin de la începuturi.

Plansa 1

Plansa 2

DECEBALUS PER SCORILO

Mult discutata expresie „Decebalus per Scorilo”, sper că se apropie de sfârşit. Ea înseamnă Decebal la fel cu Scorilo sau Decebal este asemenea lui Scorilo.

Pentru a înţelege această expresie trebuie să ştim două lucruri: că Geto - Dacii divinizau pe înţelepţi şi pe marii conducători chiar în timpul vieţii şi apoi atât Scorilo cât şi Decebal (corect Deceban sau Daciban), în timpul vieţii erau divinizaţi, iar, după scriitorii romani, erau numiţi zei sau semizei.

Acest lucru va fi explicat mai departe. Inscripţia nu face altceva, doar că spune un lucru ce-l ştia toată lumea din vremurile acelea.

Pentru a înţelege aceste lucruri trebuie explicaţi termenii.

Cuvântul Decebalus va fi explicat la sfârşit.

Cuvântul - per - trebuie înţeles prin „asemenea sau la fel”. Şi astăzi se foloseşte expresia „per”, ca: vorbeşte-mi a la **per** tu, sau impozit **per** persoană fizică, etc. Per se poate explica în multe feluri, dar eu am crezut de cuviinţă că în situaţia de faţă cele două forme sunt cele mai bune.

Regele Geto - Dac, Scorilo, s-a numit la început Corilo. Am spus rege dar se pare că era împărat, având în subordine mai nulte neamuri, ca: sarmaţii, bastarnii, roxolanii şi o parte din teritoriul misienilor. împreună reprezentau o forţă de care imperiul roman se temea cu adevărat.

Pentru început vom explica termenul de Corilo. Menţionez că nu este un nume propriu, şi nici astăzi nu ştim care

era numele regelui sau împăratului numit Corilo. Numele de Corilo este înţelesul daco-get al numelui Korinos, iar Korinos înseamnă: „împărat, domn, principe, comandant general în război, căpetenia oastei" (bib. 4 pag. 1085). Acum înţelegem inscripţia deoarece şi Decebal a fost tot un Korinos. Aceasta este decât o parte din ce trebuie să se înţeleagă din inscripţie, deoarece amândoi au fost divinizaţi în timpul vieţii, iar după romani au fost asemuiţi cu zeii. Corilo s-a numit Scorilo, iar Deceban purta numele de Duras Diurpaneus. Numele de Duras, nu exista la daci, exista frecvent numele Dara care se pare că ar fi numele lui Deceban. Şi astăzi avem, în munţii Făgăraş vârful Dara cu peste 2500 de metri şi două localităţi, una lângă Satu Mare şi alta în Judeţul Buzău lângă localitatea Pietroasele, locul unde s-a găsit tezaurul numit „Cloşca cu pui", iar Cloşca era numele din popor al soţiei lui Troian sau Atlas, numită Themys, Artemis sau Minerva, deoarece aveau şapte fete. Amândoi, se pare, că sunt înmormântaţi la Şinca Veche. Este o reală posibilitate ca tezaurul să fie din vremea Atlanţilor, regi ai acestor ţinuturi şi să reprezinte răpirea şi viaţa fiicei celei mari a lui Atlas, ce avea multe nume printe care şi Elena, fapt ce a generat un război între Atlas (Troian) şi Zeus, război în urma căruia au murit Zeus, Horus şi Apollo (fratele lui Osiris), iar lupta s-a dat în insula Creta, fostă Idaia, reşedinţa lui Zeus.

Prin divinizarea lor, Corilo a devenit Scorilo (S+Corilo), iar Decebal sau Deceban, pe numele lui Dara (Daras,Duras) devine Diurpaneus.

Litera S sau Z, adăugată în faţa numelui înseamnă Nemurire şi era atribuită numai Titanilor, Atlanţilor, urmaşilor lor Dorienii şi Daco - Geţii. Dacă aveau merite deosebite, prin faptele lor, pentru poporul lor erau nemurirori, şi astfel Corilo devine Scorilo. Acum este socotit Nemuritor, este Divin, este Zeu după locuitorii din imperiul roman care credeau în zei.

De la litera Z a apărut termenul de zei şi de aici credinţa în zei. Toţi Titanii şi Atlanţii erau numiţi zei, orişiunde ar fi fost pe

pământ. În schimb de la litera S, şi ea simbol al nemuririi, prin forma ei, erau numiţi şerpi. Într-un desen, unde veţi vedea un şarpe este vorba despre un titan sau atlant, iar dacă lângă el este şi un chip omenesc, obligatoriu trebuie să fie şi un nume. Şarpele a rămas de atunci şi până acum, în simbolistică ca „Simbol al veşniciei reântoarcerii ciclice sau a eternităţii, prin şarpele Uroboru" (bib. 10 pag. 433), deci al renaşterii sau al reânvierii, al începutului şi sfârşitul vieţii pe pământ, atribute ce aparţin religiei. Astăzi, cel puţin din punct de vedere religios, datorită voinţei lui Moise, şarpele, cu totul greşit, este privit negativ. Vin cu două dovezi ce contrazic interpretarea biblică negativă a şarpelui. Prima dovadă o oferă, nimeni altul, decât Mircea Eliade, din scrierile vechi egiptene. Citez (bib. 1 pag. 91) „Despre şarpele primitiv (şarpele biblic n.a.), prima şi ultima imagine a zeului Atum (Amon, Adon, Atum, Tum sau Dum, zeu al văzduhului la egiptenii din Imperiul Vechi, n.a.) arată că atunci când lumea se va reântoarce în starea de Haos, Atum va deveni din nou Şarpe". Acest citat confirmă modificarea făcută de Moise religiei, deoarece oferirea mărului de către şarpe lui Adam şi Eva confirmă că poate să înceapă viaţa şi existenţa omului pe pământ, mărul fiind simbolul vieţii şi cunoaşterii, şi nu interpretarea de acum. A doua dovadă o oferă Kabbala unde toată religia oferită de Moise este în realitate religia Atlanţilor despre „Facerea lui Adam", faptul că rasa albă, în realitate sunt două rase după atlanţi şi în cazul acesta sunt două cupluri: Adam şi Eva, care din neatenţia lui Moise sunt şi în religie. Primul Adam şi Eva sunt zidiţi de Dumnezeu în Eden, în Rai şi al doilea cuplu sunt făcuţi din ţărână, Adam şi Lilith, Lilith recunoscută ca Eva şi de scrierile ebraice. Primul citat (bib. 7 pag. 278), „în timp ce Moise dezvolta partea unitară şi doriană a tradiţiei...". Citatul spune mai multe lucruri, printre care şi posibilitatea ca Moise să fi călătorit în ţara Dorienilor ce erau singurii urmaşi de neam ai Titanilor şi Atlanţilor, iar urmaşii lor s-au numit Daco-Geţi, apoi religia Lui Moise este de fapt religia

Titanilor şi Atlanţilor, care a suferit modificări după cum am spus, şi care era atunci religia Dorienilor. Un alt citat tot din Kabbala pag. 269, citez: „Moise cunoscu tradiţia primitivă a atlanţilor despre Unitatea Divină". Şi acest citat confirmă ce am scris mai sus că religia lui Moise este un plagiat al religiei atlanţilor, a modificat religia ce confirma că neamul divin, neamul sfânt erau Titanii şi urmaşii lor, şi spre surprinderea mea, până astăzi, s-a acceptat un alt neam sfânt şi o ţară sfântă ce nu era, cu toate că erau multe dovezi ce confirmau contrariul. Alt citat, ca să nu fie discuţii tot din Kabbala (Cabbala sau Quabalah înseamnă la ei tradiţie, deci se confirmă un adevăr existent dealungul timpului, la evrei), citez, pag. 269, „Moise, păstra anumite cărţi despre atlanţi; i se dădu Cartea facerii lui Adam". Acest citat spune că din Vechiul Testament, cel puţin, dar sigur, capitolul Facerea este religia atlanţilor luată de la dorieni, şi care i s-a dat lui Moise. De ce a modificat Moise vechea religie nu se ştie, probabil ca să creeze o tradiţie, o istorie oamenilor aduşi de el, să facă din mulţimea de neamuri un singur neam mai ales că până astăzi evreii nu au nici-o dovadă că se numesc evrei, excluzând glumele scrise de ei în acest domeniu. Acum trebuie să ofer şi dovada că în vechea religie erau două cupluri Adam şi Eva, deja din vremea atlanţilor. Citez, şi spre surprinderea şi a cititorului tot din Kabbala, şi asta ca să nu mai fie discuţii, citez, pag. 268 „Egiptul să nu uităm, a fost ultimul ţinut rămas sub stăpânirea atlanţilor. El a rămas în posesia celor două tradiţii importante; una care venea iniţial de la **rasa sudică** de care aparţinuseră şi locuitorii săi şi **alta pe care o dobândise de la rasa boreală, căreia îi preluase mai târziu cultul şi legile**". Fără comentarii. Rasa nordică, rasa blakă (Vlahă) a dat omenirii legile şi religia. Să nu uităm că primul cod de legi din lume era în Atlantida scris pe o coloană de oricalc, (bib. 2 pag. 233), şi că insula şi continentul, încă de atunci erau sfinte, insula sacră (bib. 2 pag. 229). Mai în glumă, mai în serios, se poate spune că Moise a

făcut o minune, o mare minune, din două rase existente în vremea atlanţilor, el a făcut una, după cum rezultă din scrierile religioase creştine, minune ce nici ştiinţa din zilele noastre nu o poate explica.

Divinizarea lui Decebal, după latini şi Deceban posibil după Daco- Geţi, se găseşte în cuvântul Diurpaneus. Diurpaneus este un cuvânt compus din Diur şi Paneus. Cuvântul Diur, când litera U spusă este litera V scrisă, iar acest cuvânt derivă din cuvântul sanscrit „div" care ar însemna divin sau „cer luminos în timpul zilei". Ca să fie lumină în timpul zilei, atunci pe lângă soare mai trebuie să fie şi un alt astru, astru mai luminos decât soarele şi acesta era Banul Dara, era cel ce se numi mai târziu Decebal. El era divinizat pentru victoriile obţinute împotriva romanilor, era un astru ce luminează cerul Daciei, era astrul Daciei, era un al doilea soare, mai valoros decât soarele însuşi, era posibil un alt Apolo Hiperborean care şi el era asemuit cu soarele, mai lăudat şi cu merite mai mari ca Apolo sau Sarmis, deoarece Apolo şi Sarmis este aceeaşi divinitate. Decebal, atunci era o divinitate pământeană, era un trimis a lui Dumnezeu pe pământ pentru a ajuta Dacia şi pe Daco-Geţi. Faptul că Dumnezeu trimitea îngerii pe pământ este confirmată de Biblie, în capitolul Apocalipsa Sfântului loan Teologul, cap. 2, titlul, citez (bib5 pag. 1395) „Porunca dată lui loan de Domnul, ca să scrie **Îngerilor, adică episcopilor Bisericilor din**...". Din citat rezultă că în secolul 1 dHr episcopii erau numiţi şi îngeri, iar îngerul era trimisul lui Domnul (Dumnezeu) pentru a îndrepta ceva sau a ajuta pe cineva. Nu este exclus ca regele dacilor Dara, apoi Deceban să fi fost marele preot al dacilor, probabil la fel ca şi Corilo, ce devine apoi Scorilo.

Divinizarea unor persoane din Dacia, care au merite deosebite, în apărarea ţării, să nu depindă de alţii şi să aducă bunăstarea oamenilor este confirmată de Iordanes în Gaetica (77-78), care spune că pentru victoriile obţinute în faţa romanilor, conducătorii armatelor (deci erau mai multe

neamuri), erau numiţi semizei, citez „Pentru dobândirea acestor vicrtorii, i-au numit pe conducătorii lor semizei”. Era după victoriile din anii 85 - 87 dHr. În anul 85 dHr este zdrobită armata romană şi este omorât până şi guvernatorul C. Oppius Sabinus, iar după luptele din anul 87dHr moare Fuscus. Acelaşi lucru de laudă îl spune şi Clement din Alexandria (150-216 dHr), citez,(bib. 6 pag. 47), „Geţii îşi cinsteau bărbaţii înţelepţi ca pe zei”.Iată, că pentru meritele sale regele sau împăratul, Banul Dara este divinizat şi devine Diurpaneus. Cuvântul „paneus” pentru romani corespunde cu termenul de „ban” pentru daco-geţi. „Pentru Români, ban este titlul cel vechi al Domnilor”, (bib. 4 pag. 1078). Banul conducea şi administra un teritoriu numit Bănie, nemţii la teritoriul îi spun land, iar mai târziu unele bănii s-au numit ţări ca; Ţara Bârsei, a Loviştei, Haţegului, etc. Mai mult decât atât, moneda dintotdeuna de pe teritoriul României s-a numit ban, iar banul avea 100 de parale.

Cuvântul Decebal apare în înscrisuri în diferite forme, ca; Dekebal, Dacibal, Decebal sau după Gh, Şincai ca Decheval.

Decebal nu era numele regelui dac, nu era un nume propriu,divinizat de popor aşa cum ne spune Plinius cel Tânăr în Epist. 8,4, citez (bib. 4 pag. 1077) „Că Decebal nu era un nume propriu, rezultă din scrisoarea lui Plinius II către poetul Caniniu şi că numele Dacilor sunt barbare şi sălbatice, şi mai cu seamă, însuşi numele regelui”, iar Dion Cassius într-un manuscris (Gross. 67,6), explică numele lui Decebal prin cuvintele „Regele Dacilor” (bib. 4 pag. 1077).

Cuvântul Decebal, cuvânt compus din Dece şi Bal. Dece poate fi scris şi dzece ce înseamnă numărul zece sau numai dece înseamnă tot zece deoarece şi astăzi se mai spune „dece mii în loc de zece mii”. Acest zece poate fi şi de la obligaţia de a da a zecea parte din recoltă pentru întreţinerea armatei sau faptul că Deceban era regele a zece Bănii, zece teritorii numite Bănii.

Cuvântul Dacibal înseamnă regele Dacilor.

Gheorghe Şincai foloseşte expresia „Decheval, craiul Daciei celei vechi carele şi Diurpaneus s-au numit”. Acum, ori Gh. Şincai încurcă şi mai mult lucrurile, ori le limpezeşte, deoarece cuvântul Decheval este compus din de sau da ce a ce înseamnă, a da şi cheval, chivar sau chibal care în bib.. 8, pag. 49, Citez: „Chibăl = măsură pentru cereale şi poame corespunzător unei găleţi (patru ferdele sau fărtale); baniţă, cablă”, dar tot în aceeaşi carte este şi cuvântul „chivară” ce înseamnă; „cască militară, coif, căciulă, comanac”. Acest citat lămureşte faptul că Decebal şi Diurpaneus este aceeaşi persoană, iar cuvintele chibal sau chivară este posibil să facă în realitate parte din numele său, dacă regele Deceban a pus un impozit în plus pentru întreţinerea armatei şi de aici poporul să-i spună Decheval, iar scriitorii latini să-i zică Decebal, el care pentru mulţi era Diurpaneus, banul divin, banul strălucitor, nemuritorul rege dac, probabil că aceleaşi superlative erau atribuite şi lui Scorilo şi astfel, pe bună dreptate, şi adevăr este în inscripţia „Decebalus per Scorilo”, care înseamnă „Decebal era ca şi Scorilo”. Sunt convins că regele dac s-a numit Deceban şi nu Decebal, dar la scriitorii latini care erau obişniuţi cu numele de bal, numele zeului fenician şi necunoscând semnificaţia cuvântului ban, sau refuzând să-l folosească, poate din răutate, poate unii din necunoaştere, apare în scrieri numele Decebal.

În concluzie pentru numele scris de latini Decebal sunt trei variante, ori se numea Daciban, regele Daciei şi al Dacilor, ori Deceban, rege a zece bănii sau, probabil, cum îi spunea poporul Dacheval, dar mai sigur este cuvântul Dachibăl şi asta pentru taxa ce a fost pusă de el pentru întărirea armatei.

Bibliografie

1. Mircea Eliade
Istoria credinţelor şi ideilor religioase. Ed. Ştiinţifică şi enciclopedică Bucureşti 1981.
2. Platon
Opere VII Ed. Ştiinţifică Bucureşti 1993
3.Diodor din Sicilia
Biblioteca istorică Ed. Sport turism Bucureşti 1981
4. Nicolae Densuşianu
Dacia preistorică – Ed. Arhetip Bucureşti 2002
5. Biblia
- Ed. Institutul biblic şi de misiune al Bisericii Ortodoxe Române Bucureşti 1994
6. Marin Popescu Spineni – România în izvoare geografice și cartografice – Ed. Științifică ți enciclopedică – București 1978
7. Papus
Kabbala. Ed. Herald Bucureşti 2002
8. Gh. Bulgăr Gh. Constandinescu Dobridor
Dicţionar de arhaisme şi regionalisme Ed. Saeculum I.O. Bucureşti 2000
9. Horia C. Matei
Enciclopedia antichităţii Ed. Meteora Press Bucureşti 2000.
10. Hans Biederman
Dicţionar de simboluri. Ed. Saeculum I. O. Bucureşti 2002

COLUMNA DACILOR DIN ROMA,

ZISA LUI TRAIAN

Locul unde este înfipt un stâlp sau o coloană a cerului, este echivalentul unui altar.

Coloana Cerului în spirală este drumul de la pământ la cer şi înapoi, sunt sufletele morţilor ce urcă la cer şi coboară pe pământ pentru reîncarnare. Coloana Cerului, de regulă, este încadrată de 7 stâlpi în cerc, în rând sau pe două rânduri. Alături de cei 7 stâlpi sau coloane din lemn de stejar, erau două mai mari ce semnificau Soarele şi Luna. Coloana Cerului avea aceeaşi semnificaţie ca şi Arborele Cerului (Cosmic), unde din toate timpurile pe teritoriul României, bradul semnifica viaţa lungă, mărul cunoaşterea iar stejarul era exclusiv al luptătorilor.

Aceleaşi simboluri se găsesc azi la Roma unde este aşa zisă „Columnă a lui Traian", şi care în realitate este Coloana Cerului a Dacilor ce glorifică lupta Dacilor cu Roma. Acolo, eroii daci au coloanele (colonetele) lor iar persoanele mai importante moarte în luptă erau reprezentate chiar de copacul lor ce era stejarul. Cum în unele zone şi astăzi litera „J" se citeşte „G", atunci cuvântul stejar devine stegar şi anunţă astfel importanţa celui care purta steagul în luptă. Steagul în realitate era tot o coloană a cerului, a morţii şi reînvierii, o legătură între cer şi pământ. De drepturi şi onoruri în cer aveau parte doar cei ce mureau în luptă, conform tradiţiei populare din vechile timpuri şi până astăzi pe teritoriul României.

Romulus Vulcănescu în Coloana Cerului, pag. 83-84,scrie „ Parii dacilor se întrezăresc sculptaţi şi pe Columna lui

Traian, sub forma de colonete... sunt prea şlefuite, fasonate, dreptunghiuiare, cu semne magice pe ele (cercuri gravate) şi, ceva mai mult, cu părţile superioare acoperite de astragaluri. Aşezarea lor înaintea unei palisade cu destinaţie necunoscută, reprezentările geometrice şi uniforme de pe ele (cercurile) descoperă mai mult un rost sacru, decât administrativ sau strategic. În ultimă analiză, credem că aceste colonete sunt stâlpi sacri de tipul stâlpului cerului, care marchează uneori altarele şi sanctuarele viale de tip solar din munţii ce duceau la cetatea de scaun a Daciei, care totodată era şi hieropola dacă. Stâlpii sacri de pe Columna lui Traian nu sunt însă apariţii izolate în construcţia monumentelor mitice la daci". Cercul reprezintă moartea şi renaşterea în tradiţia populară românească. Romanii venind în Dacia au găsit simbolul crucii înscrise în cerc, semnul eternităţii a vieţii şi morţii, iar după alţii este o simbolistică solară.

Coloana dacică din Roma, zisă a lui Traian, este o Coloană a Cerului cât şi Arborele Cosmic, cu scene în spirală ce nu este altceva decât simbolul că puterea dacică nu a murit şi ea se va reface din nou. Spirala este simbolul vieţii şi al morţii la infinit, este eternitatea, este nemurirea, este al nemuritorilor, ca şi şarpele sau balaurul (dragonul) ce semnifică în plus lupta pentru perfecţiune, cât şi existenţa neamului lor ce este aşezat sub steaua Polară numit şi centrul lumii, axa lumii sau polul Getic, locul unde au fost creaţi primii oameni, primii pământeni, numiţi şi singurii ce poartă acest titlu de „Fiii Cerului", atât Titanii cât şi urmaşii lor. Titanii fiind „Fiii Cerului", sau „Fiii lui Dumnezeu", este logic că sunt urmaşii creaţiei lui Dumnezeu şi singurii urmaşi ai lui Adam şi Eva.

Pe vremuri, un criminal după ce era omorât, capul se punea pe un par, stâlp sau coloană. Acelaşi lucru l-au făcut Dacii pe columna din Roma unde statuia lui Traian nu reprezintă altceva decât criminalul ce se face vinovat de numărul mare de morţi, cu toată îngânfarea şi mândria Lui. Aşa cum se aşeza

capul unui criminal pe par, stâlp sau coloană tot aşa a fost aşezat şi Traian, dar pe cal, dovadă că venea de departe.

Bănuesc că iniţial, Columna Dacilor din Roma era înconjurată de 7 stâlpi de stejar, în cerc, în rând sau pe două rânduri şi încă doi mai mari ce semnificau Soarele şi Luna.

Să nu credeţi că războiul împotriva Daco-Geţilor, ce în istorie rămâne numai împotriva Daciei, deoarece teritoriul getic, Oltenia şi Muntenia a fost sub stăpânirea romană 17 ani, până la moartea lui Traian, să nu credeţi că acest război a fost că aşa a vrut Traian sau că nu aveau resursele financiare şi alimentare necesare. Nu. El avea motive întemeiate, după cum urmează.

1. Războiul Daciei cu Roma a fost un război religios, poate primul mare război religios cunoscut în Europa. A fost un război religios deoarece dacii înaintea războiului erau, cum se spune acum, erau creştinizaţi şi mai mult decât atât la ei era izvorul creştinătăţii, lucrul cu care nu a fost de acord Roma iar ca dovadă este că numai după şase ani de la cucerirea Daciei, Traian dă un edict care interzice practicarea cultului ce mai târziu s-a numit creştin. Edictul a fost dat în anul 112, când, sub pedeapsa cu moartea, se interzicea practicarea religiei crucii în imperiul roman. Roma a crezut că poate distruge „izvorul creştinismului" prin războiul purtat împotriva Daciei, şi văzând că şi după 6 ani rezultatul este nul, atunci Traian în ura lui împotriva creştinilor, a hotărât să dea acest edict, edict care în afară de un număr mare de morţi, nu a avut efect deoarece creştinismul şi-a urmat cursul, este drept cu multe dificultăţi care şi ele au fost depăşite în timp.

Faptul că dacii slujeau religia şi erau stâlpul religiei europene, ne spune Flavius Orosius, în cartea sa Dacorum commotione, VI, 22, citez „Împăratul Augustus (27 îHr - 14 dHr), a fost silit, ca după 12 ani, să deschidă din nou porţile templului lui Ianus, din cauza „mişcării dacilor" „(bib. 29 pag. 66). Să precizăm ce este cu acest cult a lui Ianus, Sarmis, Hermes sau Apolo. Era de fapt religia politeistă sau de la Ianus

(Ion), Ioniană, având ca bază „Sfânta familie”, tatăl, mama şi fiul sau Domnul iar pentru cei din sud Zeus, Hera şi Hermes, religie cunoscută ca a lui Dionysos sau Mithra, iar unii consideră că este aceeaşi cu a lui Bachus.

Acest cult la Geto - Daci este cunoscut ca şi cultul lui Zalmoxis, iar în sud al lui Gebelaizis (Gebel = munte), şi nu cultul lui Zamolxe, ce era un cult monoteist şi masculin, şi era cunoscut ca şi cultul Dorian, unde credinţa era în Tatăl Ceresc, azi Dumnezeu, şi Saturn numit Zamolxe.

Dacă împăratul Augustus „a fost obligat” să redeschidă templul lui Ianus, înseamnă că Dacii aveau o mare influenţă religioasă în Europa. Roma ca să neutralizeze acest cult, cult ce exista din vremurile de demult, din vremea titanilor când regină şi bazilee era Hera, Ana sau Maya, au adus la Roma cultul egiptean al lui Osiris, Isis şi Horus, care în realitate are aceleaşi principii, dar supărarea dacilor se datora faptului că Ianus era strămoşul lor şi apoi, cultul lui Osiris era un cult nou care şi-a făcut apariţia în Egipt după anul 1085 ÎHr.

Avea dreptate Mircea Eliade când spunea că „Toate aspectele religiei lui Zamolxe înconjurau apropierea de creştinism, cea mai bună şi mai simplă explicaţie a dispariţiei lui Zamolxe şi a cultului său, ar trebui căutate în creştinizarea precoce a Daciei”, (bib. 28, pag. 77).

Devine certitudine că neamul Daco - Geţilor, azi al românilor, a fost primul neam creştin din lume şi asta explică de ce România şi poporul român este singurul popor din lume ce nu are o dată a creştinizării. Religia creştină a fost de fapt o continuare a religiei lui Zalmoxe. dar sub alt nume. Acelaşi lucru îl spune şi Celsus (sec. II dHr), în cartea sa „Adevărata învăţătură”, scrisă în anul 178 dHr, când după unii Dacia era sub ocupaţie romană, şi, în cazul acesta nu se poate spune că nu cunoştea adevărul, fiind trăitor al vremurilor respective, a timpului când Dacia era creştină. Citez „Cultul creştin este de fapt religia lui Zalmoxe pe care o practică neamul Geţilor”. Este

destul de clar că sigur în 178 Geto - Dacii erau creştini, dar ei puteau fi creştini cu decenii în urmă, deoarece nu se poate spune că un popor, tot poporul, este creştin în timp scurt şi în al doilea rând, religia lui Zalmoxe era cunoscută încă de pe vremea lui Pitagora. Dacă religia creştină, religie politeistă, este aceeaşi cu religia lui Zalmoxe, înseamnă că ea exista la Daco - Geţi cu secole sau milenii în urmă. Dovada existenţei ei înaintea lui Iisus Hristos, este dată de Evanghelia după Ioan, ori Evangheliile nu mint, citez „Căci, încă nu ştiau Scriptura, că Iisus trebuia să în vieze din morţi", (bib. 26, pag. 1233). Este destul de clar că ce a spus Iisus, era scris în Scriptură (Cultul lui Zalmoxe), şi asta înaintea existenţei pământene a lui, fără a putea preciza dacă textul era scris în urmă cu decenii, secole sau milenii. Întrebarea se pune : De ce cultul apare cu alt nume? Răspunsul la această întrebare îl dau, „cei trei magi". Şi magii, preoţi persani, ştiau că după 5512 ani, după Marele AN, se naşte o nouă eră „cu aceleaşi caractere pentru anotimpuri şi pentru constelaţii", iar perioada când au pătruns ei în Iudeea şi Galileea, perioada de timp era asemănătoare cu a unui nou-născut. Magii au căutat să spună lui Irod acest lucru, să aducă această veste lui Irod, dar Irod suspectându-i şi neavând încredere în spusele lor, lucru vizibil pentru magi, fapt ce i-a determinat „să o ia ia fugă" din zonă şi probabil fără darurile aduse pentru Irod (aurul confirmă că era pentru rege). În concluzie. Începe un nou ciclu al anului, o nouă eră, o altă eră şi deci trebuia un nou nume. Aşa se explică faptul că neamurile ce credeau în Zalmoxe, Dionysos, Mithra au trecut repede la creştinism. Aşa se face, că sunt adevăruri spusele lui Plinius cel Tânăr (61-114, dHr) că „Locuitorii ai oraşelor dar şi ai ogoarelor au renunţat la vechile culte, adoptând unul nou închinat unui personaj numit Hristos", sau „să înalţe cântece lui Hristos ca unui zeu". Deci înainte de anul 100 dHr, Bithynii şi sigur şi Geto-Dacii şi Misienii, căci vorbeau aceeaşi limbă, erau creştini, iar aceste lucruri sunt spuse de un roman şi guvernator în Bithynia. Acum se înţelege de ce Traian a dus un

război cu Dacii, crezând că astfel distruge, „Religia cea nouă", credinţa în Isus Hristos. Acest război dă dovada că Dacia era creştină şi că era izvorul creştinismului. Aceste dovezi demască o istorie falsă, şi în special falsul în istoria religiei din Europa. Ce rost mai avea edictul de la Milano din 313 când majoritatea locuitorilor din imperiu, atunci Imperiul Dacic, nu roman cum este scris în istorie, erau creştini, sau simbolul crucii descoperit de Constantin cel Mare (280-337), când el exista încă din vremea titanilor. Ce rost mai avea Edictul lui Traian din 212 de interzicere a religiei crucii? Răspunsul este simplu. Trebuia exclus un neam născut creştin şi o ţară socotită sfântă cu multe milenii în urmă şi de toată antichitatea şi locul unde s-a născut religia creştină. Această lucrare va dovedi această realitate. S-a reuşit prin falsificarea adevărului şi a istoriei prin distrugerea tuturor înscrisurilor ce puteau dovedi că Geto-Dacii erau un neam sfânt, inclusiv înscrisurile despre războiul lui Traian în Dacia. Nu s-a putut realiza în totalitate, deoarece fragmente din istoria adevărată, din istoria reală au rămas, au rămas până şi în Biblie, spre ruşinea prelaţilor ce au dorit să distrugă orice înscris despre religie şi Geto-Daci, iar o parte din dovezile rămase sunt expuse în această carte.

Dacă luăm în considerare numai ce s-a scris despre religia creştină până în anul 303 dHr aflăm că Eusebiu a spus că „Deja în timpul împăratului Tiberiu (14-37 dHr), înainte de anul 37, când ajunge împărat Caligula (37-41), «întreg pământul răsuna de glasurile Evangheliştilor şi ale Apostolilor»". Iată o dovadă, că poate încă din timpul vieţii lui Iisus, sau la scurt timp după moartea şi învierea sa, începuse deja religia numită mai târziu creştină. Este cunoscută persecuţia creştinilor în vremea lui Nero (54-68). Însuşi înţeleptul Celsus (sec II dHr), deci cunoscător al secolelor II şi III, spune în Adevărata învăţătură, citez „Religia lui Zalmoxe pe care o practică neamul geţilor este religia creştină". Cu acest citat şi cu acest adevăr, lucrurile sunt clare, erau religiile care aveau rădăcini comune, poate aceeaşi

dar nume diferit. Religia de mai târziu creştină era bine conturată în Scriptură (carte sfântă oferită de Divinitate titanilor), era religia lui Zalmoxe, religie cunoscută în toată antichitatea. Alt autor, Meliton din Sardes spune că „Geţii înainte de 150 erau creştinizaţi". Poate chiar înainte de războiul cu Traian. Este logic să fie aşa, deoarece religia creştină este o continuare a religiei lui Zalmoxe, iar religia celor doi Zamolxe este la Titani şi la Geto-Daci de mii de ani, iar acest lucru este recunoscut de toată antichitatea.

O altă dovadă de necontestat că Dacia era creştină înainte de războiul cu Traian este dată chiar de tratatele creştine de mai târziu, de mult mai târziu şi se găseşte scrisă în Mineiele sau Sinaxare, pentru luna VII, pag. 166. Citez „Când împărăţea Traian, erau cinci femei canonice, adică călugăriţe, care se nevoia într-o sihăstrie păzind poruncile lui Dumnezeu", (bib. 44 pag. 244). Acest citat face referire la Sfânta Drosida, cea care pe columnă îi întoarce spatele lui Traian, criminalul de neam şi religie. Să precizăm ce înseamnă Mineiele sau Sinaxarul: sunt cărţi fundamentale ale cultului Creştin Ortodox ce cuprind slujbele sfinţilor pentru flecare lună.. Citatul se referă la perioada 105 — 106, la războiul Dacilor cu Traian, duşmanul Daciei şi al religiei creştine. Este clar că în această perioadă Dacia era creştină, fapt recunoscut şi de Biserica Ortodoxă care aducea imnuri persoanelor din Dacia care au luptat împotriva Romei, împotriva celor care au vrut să le distrugă religia, atunci numai a lor, ca apoi să cuprindă un vast teritoriu.. Acum se înţelege mai bine rolul şi scopul Edictului din 112 a lui Traian de interzicere a „religiei crucii", a celei noi creştine cât şi a celei vechi moştenite de la Titani, ce amândouă aveau ca simbol religios crucea.

Datorită faptului că în 150 era încă în vigoare edictul lui Traian de interzicere a religiei crucii (cele două religii, monoteistă şi politeistă, religii născute în regatul titanilor, singurele ce aveau ca simbol crucea), şi Daco-Geţii erau creştini,

atunci sigur nu era în Dacia armată romană, armată ce nu putea să permită existenţa acestui cult religios. O altă dovadă că Dacia nu era sub ocupaţie romană în anul 150, este dată de Tertulian (160-210), care spune că „Dacia în vremea sa era creştinizată”, dar nici el nu spune, de când, confirmând existenţa creştinismului încă de la începuturile lui, dar tot el anunţă un lucru important, anume că în anul 200, în Dacia, „Religia Mithra era o erezie creştină”. Acest citat confirmă faptul că Geto-Dacii, din anul 200 excludeau religia lui Zalmoxe ca existenţă în teritoriul cel ocupau, religie politeistă pe care au „măturat-o” din ţara lor, au revenit numai la religia monoteistă, religia ortodoxă de azi şi care a fost tot timpul în sufletul lor, începând cu Saturn sau Uran. Să reamintim că şi în teritoriul Geto-Dacilor, religia Mitra a lăsat o urmă, a lăsat numele Dumitra, Dum + Mithra, şi surprinzător există şi astăzi cuvântul Mitropolie, Mitra + Polis = oraş. Trebuie să recunoaştem că a lua decizia de a socoti religia Mithra o erezie, este o dovadă de mare curaj, deoarece aproape toţi locuitorii imperiului, atunci roman, erau adepţii acestui cult religios. Demn de admirat este şi faptul că decizia a fost luată cu aproape 200 de ani înaintea „Concilului de la Efes din 325” şi este dovadă că religia creştină, înaintea anului 200, era definitiv împământenită în teritoriul Geto-Dacilor, înaintea retragerii Aureliene, şi în timpul împăratului de neam Geto- Dacic (născut în Panonia), Septimiu Sever (193-211), perioadă ce coincide cu prima cucerire a Romei cu sabia în mână, de către Daco - Geţi, iar peste 100 de ani să dispară din înscrisuri şi istorie imperiul roman, imperiul rămâne, dar Getic la Probus (276-282), şi începând cu împăratul Diocliţian (284-305) şi urmaşii, imperiul să se numească Dacic. Să fi plecat Dacii din imperiul lor? Putea cineva să-i oblige să părăsească Dacia în 271, la falsa retragere Aureliană, la distanţă de numai 5 ani de când Probus a schimbat numele imperiului şi l-a numit Imperiul Getic şi când ei, atunci erau cea mai mare putere în imperiu? Acum înţelegeţi ura cu care Roma şi cei ce aveau interesul ca neamul Geto- Dacic să nu

mai fie numit „Neam sfânt” şi să distrugă toate înscrisurile care să confirme că şi religia creştină a apărut la ei, la Geto-Daci şi că ei au fost primul neam creştinizat din lume. Evreii le-au luat moştenirea Titanilor ca popor sfânt şi pământ sfânt iar Roma prin religia catolică şi-au luat titlul de părinţii Bisericii Creştine. Dacă se distrugeau toate dovezile, chiar nu mai cunoşteam adevărul şi eram mai săraci cu încă un adevăr. Am avut noroc.

În concluzie.

Religia creştină este o continuare a religiei politeiste a lui Zalmoxe cu mici modificări. Această religie s-a născut în timpul domniei reginei titanilor ce are cele mai multe nume:
Hera, Maya, Maria, Ana, Diana (Dea-Ana), Ileana (Iii sau Ilia = Divinitate sau în sud Zeu + Ana) şi de aici şi numele Elena, religie ce a fost modificată de Zalmoxe, cel din vremea lui Pitagora, prin faptul că omul reînvie şi nu se renaşte cum era până atunci, dogmă ce este şi astăzi la creştini şi care în anul 2.000, toţi morţii trebuiau să învie, dogmă dată uitării astăzi. O altă modificare a religiei politeiste a titanilor a fost faptul că preoţii nu mai slujeau şi ştiinţa, ci numai religia, fapt ce a creat fanatismul religios, lucru neântâlnit, timp de milenii de existenţă a religiei politeiste şi chiar a celei monoteiste, fanatism religios ce a stălucit în perioada Inchiziţiei şi a războaielor religioase şi asta să nu mai vorbim de sângerosul război împotriva vrăjitoarelor sau al Catharilor, distrugerea de vechi aşezăminte religioase în teritoriile ocupate, mergând până acolo că religia a început cu Cristos, cu toate că erau suficiente dovezi scrise despre existenţa religiei, şi chiar a aceleiaşi religii dar sub alt nume. dovezi care cu patimă şi ură au căutat să fie distruse şi din care puţine totuşi au rămas, dovezi ce ne spun astăzi adevărul despre credinţa din vremurile respective.

A fost un război religios, şi, datorită faptului că Roma credea în zei iar Daco-Geţii aveau credinţa monoteistă, credinţa moştenită de la Titani. Singurul lucru ce-l ştiau romanii şi care îl puteau înţelege era că Daco-Geţii credeau în Saturn, Marte cum

îl numeau ei, în rest chiar ei recunosc că nu au putut înţelege religia Daco-Getică, era alta. Această dorinţă a Romei s-a soldat cu eşec, deoarece, spre deosebire de celelalte teritorii ocupate unde au construit temple închinate zeilor, în zona controlată de Roma, mai puţin de un sfert din teritoriul Daco-Getic, nu se găseşte nici-un templu şi nu a rămas în credinţa populară românească, credinţa în zei. Daco-Geţii credeau în Tatăl Ceresc, Tatăl Nostru, cel care dădea viaţă (fiind Tatăl) şi care lua viaţa (prin puterea sa Divină), cel care făcea ca primăvara să reînvie natura şi să înceapă un nou ciclu al vieţii, iar la solstiţiul de iarnă, ca anul să-şi continue numerotarea. Se pare că atunci luna Ianuarie era ultima lună a anului, echinocţiul de primăvara era la Sf. Gheorghe, cel de toamnă la Sf. Dumitru, solstiţiul de vară la Sf. Ilie (Sărbătoarea lui Zamolxe) iar cel de iarnă la Crăciun (se sărbătorea Saturn). La conciliul de la Niceea, din 325 s-a hotărât ca echinocţiul de primăvara să fie la 21 martie, pentru a înlătura vechea credinţă şi tot atunci luna Ianuarie (luna lui Ianus sau Sarmis) să fie prima lună a anului, cu toate că şi astăzi, în calendarul creştin, 31 Decembrie este ziua lui Hermes.

1. Din dovezile enumerate este clar că războiul lui Traian cu Dacia este un război religios care s-a soldat cu victime inutile, iar religia dacilor a rămas şi s-a răspândit în întreg imperiul, lucrul confirmat şi de Eusebiu din Cezareea în Istoria ecleziastică, IV, 13,6, citez „Filosofia creştină după ce a înflorit (s-a născut şi s-a dezvoltat, n.a.) la barbari, s-a răspândit în imperiu". Existenţa lui Zamolxe şi Zalmoxe este cunoscută în scrieri începând cu Hecateu din Abdera, Pindar (518-438 îHr), Hecateu din Milet (540-438 îHr), Pitagora (580-500 îHr), Herodot (484-425 îHr), Platon (427-347 îHr) şi chiar Socrate (469-399 îHr) cel ce nu credea în zeii grecilor, fapt pentru care a fost condamnat la moarte, Diodor din Sicilia (80-21 îHr), şi mulţi alţi antici aduc aminte de Zamolxe, Zalmoxe sau Gebeleizis, iar Strabon (63/64 ÎHr - 23/26 dHr) ca să spună că „Zeul suprem al Geţilor este fără nume", dar nu numai că era

fără nume dar era şi Tatăl lor Ceresc, erau neamul divin, neamul creat de Dumnezeu în ţara divină numită azi România, iar în istorie au fost numiţi Titani, Atlanţi, Dorieni şi apoi Daco-Geţi. Toţi aceştia erau Fiii Cerului, atunci şi astăzi Fiii lui Dumnezeu şi sub acest nume apar în Biblie sau în Evanghelii.

2. Al doilea motiv era să distrugă casta preoţească a Daco-Geţilor, cei care se ocupau şi erau cunoscători în calculul timpului şi mersul aştrilor, lucru reuşit deoarece şi-au impus calendarul lor.

3. Al treilea motiv era să ia aurul şi argintul Dacilor, lucru reuşit pe deplin.

4. Al patrulea motiv era să-şi impună legile lor, lucru ce s-a soldat cu eşec, deoarece Daco-Geţii au rămas la legile lor, legile Belagine, numite apoi legile Vlahilor (Blachilor), legi moştenite de la strămoşul lor Saturn, numite Legile lui Zamolxe şi care s-au păstrat până aproape de zilele noasre.

5. Au impus modificarea calculului timpului, nu numai calendarul adus de Caezar şi Sosigene în anul 46 ÎHr din Egipt dar şi istoria care trebuia să înceapă cu întemeierea Romei din 753 îHr, neadevăr înlăturat de Diocliţian în 305 dHr, stăpânul Imperiului Dacic şi nu roman cum greşit este în istorie.

Pentru aceste motive au mobilizat un număr impresionant de soldaţi, lucru ce nu s-a întâmplat în nici-o provincie ce ulterior a fost ocupată. Până la urmă Daco-Geţii au câştigat războiul, deoarece şi-au impus, mai târziu şi Romei religia lor, religie ce a rămas până astăzi, este drept modificată, cu toate chinurile imperiului de compromis pentru o perioadă prin Isis şi Osiris şi mai mult, chiar au sfidat inteligenţa romanilor prin ce simbolizează aşa zisă Columnă a lui Traian.

Cu riscul de a fi criticat de necunoscători şi de toţi care mai cred că noi suntem urmaşii Romei, spun că Roma a cucerit Dacia şi o parte din Geţia (Oltenia şi o parte din Muntenia), cât timp a trăit Traian. Pentru acest lucru apelez la scrierile, în

special, la cei care au trăit în vremurile respective, nu din poveşti.

Arian Flavius (95 - 175), din 124 guvernator al Capadociei, deci cunoscător al Balcanilor, scrie în 124 „Arta tacticii militare", deci la 7 ani de la moartea lui Traian şi în vremea împăratului Hadrian (117-138), scrie că armata romană era compusă din două armate, romanii cu stindardul vulturul imperial şi Geto-Dacii, stindardul dacic (în text se numesc Sciţi). Armata romană, citez „înaintează având diferite steaguri, nu numai romane dar şi scitice, pentru ca incursiunile să aibă înfăţişări mai variate şi totodată să fie înfricoşătoare. Steagurile scitice le alcătuiesc nişte balauri de mărime proporţională cu prăjinile de care ei sunt legaţi. Se fac bucăţi de pânză de diferite culori, cusute laolaltă. Balaurii aceştia au capul şi întregul trup până la coadă ca al şerpilor. Vicleşugurile acestea au fost născocite pentru ca balaurii să pară cât mai înspăimântători. Când caii stau pe loc, nu poţi vedea decât bucăţi de pânză de diferite culori, care atârnă în jos. Când însă, caii pornesc, aceşti balauri se umflă din pricina aerului, semănând grozav cu fiarele şi şuierând din pricina mişcării puternice, deoarece aerul îi străbate cu putere. Aceste steaguri nu numai fac plăcere ochilor şi uimesc, dar folosesc chiar pentru a putea fi deosebiţi de cei ce dau năvală şi pentru ca rândurile să nu se încurce".

Acum întreb logic. Ce rost ar mai fi avut să staţioneze armata romană în Dacia, din moment ce în Balcani erau mulţi soldaţi Geto-Daci, care, sigur nu acceptau să-şi lase ţinuturile şi familiile în stăpânirea străinilor? Dacă nu acceptaţi această logică, următorul eveniment vă va convinge.

În 193, după 87 de ani de la cucerirea Daciei (106), legiunile de Daco-Geţi, din Balcani, îl proclamă împărat pe Daco - Getul, născut în Panonia, Septimiu Sever (Septimius Severus), împărat 193-211. Roma având mai mulţi pretendenţi, ezită să-l numească, fapt ce-i nemulţumeşte pe soldaţii lui Septimiu Sever şi la 9 Aprilie 193, împreună cu o armată de

30.000 de soldaţi, toţi Daco-Geţi, intră în Roma cu stindardele dacice (nu cu vulturul imperial, şi este pentru prima dată când stindardul de luptă dacic intră în Roma. iar acest lucru dovedeşte că Roma a fost cucerită de Daci) şi cu ascuţişul săbiei îi linişteşte pe romani, iar pe unii îi linişteşte definitiv. În 193 a fost prima cucerire a Romei, de către Daco-Geţi şi dacă nici acesta nu a fost un oraş cucerit, dar cucerit cu ascuţişul săbiei, atunci nu a existat în lume nici- un oraş sau teritoriu cucerit vreodată.

Mai mult decât atât, din 193, toată administrarea Romei şi a imperiului, este controlată de Daco-Geţi ce ocupă toate funcţiile de conducere, iar acest control al imperiului va fi deţinut de ei până la decesul Imperiului Roman. Din acest moment,toţi împăraţii imperiului sunt Daco- Geţi sau acceptaţi de ei până în anul 395 (divizarea definitivă a imperiului).

Tot în 193, Septimiu Sever, elimină atribuţiile de conducere ale senatului roman, înfiinţând Consiliul Principelui, ca organism de decizie şi conducere a imperiului, instituţie ce a rămas până în 395.

După aceste date, chiar dacă mai erau voci care mai credeau că Roma controlează Dacia din 124, sper că de data aceasta, cu toţi sunteţi convinşi, că din anul 193, nu mai este „ picior de roman în Dacia”.

Este timpul să lămurim aşa zisă „retragere aureliană”, lucru ce răuvoitorii şi necunoscătorii (cei ce au scris mult mai târziu), au falsificat adevărul, aşa cum nu au scris şi despre cucerirea Romei de către Daci în 193, dovezi ce surprind că mai există. Cert este că din 193-194, în timpul împăratului Septimiu Sever, armata romană nu mai era în Dacia. Alţii dau data sigură de 211, când toţi care erau străini de neamul Geto-Dacilor au părăsit Dacia, deoarece legile bellagine, legile lui Saturn sau Zamolxe pedepsea cu moartea pe orice străin care intra sau voia să trăiască în teritoriul Daco-Geţilor. Dovada se găseşte în scrierile din vremea împăratului Alexandru Sever (222 - 235),

când Daco - Geţii erau un popor liber şi nu coloni romani. În Istoria romană scrisă la îndemnul lui Alexandru Sever, (copie după ea), cap II, 22, citez „Aceia (Dacii) locuiesc pe ambele maluri ale Istrului, unii dintre aceştia şi anume cei ce îşi au locuinţa dincoace de fluviu, aproape de tribali, fac parte din prefectura Mysiei şi se numesc Mysieni, în afară de cei din vecinătate, iar cei ce vin după ei se numesc Daci sau Geţi sau Traci", iar ei nu făceau parte din nici-o prefectură. Era anul 225.

După Septimiu Sever, urmează ca împărat, fiul său Caracalla, în 212 şi tot în acest an, dă Constituţia Antoniană, unde toţi cetăţenii liberi din imperiu primesc cetăţenia romană. Mare bucurie la Daco-Geţi care şi-au amintit că până în 117 au fost cuceriţi de Traian, iar împăratul Caracalla a fost primit cu flori şi urale, şi în cinstea lui, se spune, că au înfiinţat oraşul Caracal. Cetăţenia romană de atunci ar fi, cum este în zilele noastre dubla cetăţenie, de care au benificiat negustorii că puteau face comerţ în tot imperiu, fără să plătească taxe.

Trecem peste perioade de timp neinteresante, sau puţin interesante pentru noi, şi ajungem în 244 - 249, împărat Filip Arabul. Iată ce spune Iordanes în Getica, la paragraful 92, citez „Aceştia (Daco-Geţii şi Goţii), trecând Dunărea şi devastând pentru a doua oară Moesia, au atacat Marcianaopolis, renumit oraş al Moesiei, şi, după ce l-au ţinut sub asediu prelungit, l-au părăsit contra unei sume de bani ce le-a fost dată". Asemenea atacuri au fost în 245,247 şi 248, ce a ce îl face pe Iordanes, în paragraful 94, să spună, citez „De aici, cum spuneam, getul îmbogăţit prin banii primiţi după asediu, s-a întors acasă la ale sale".

Situaţia din vremea respectivă este descrisă din nou de Iordanes în paragraful 89, citez „Goţii (Geţii), cum se întâmplă, suportând greu că li s-au retras stipendiile, din prieteni au devenit duşmani ai Romei. Căci deşi trăiau retraşi sub regii lor, erau totuşi federaţi ai statului roman şi primeau daruri anuale". Întreb din nou. Unde este retragerea Aureliană, retragerea

armatei romane din 271, când ei deja aveau regii lor încă din 245? Poate doar în visurile Romei că poate vreodată vor mai ocupa Dacia, iar când şi visurile s-au spulberat, au hotărât ca această, aşa zisă retragere, să fie şi scriptic.

Dovezi sunt multe despre cei ce sunt numiţi Daci, Geţi, Goţi sau Carpi, care locuind într-un teritoriu liber, atacau armata imperiului la sud de Dunăre, atunci când nu primeau bani ca să nu-i atace, deoarece banii era pentru apărarea nordului imperiului de alte neamuri.

O altă dovadă istorică, din vremea împăratului Gallienus (253-268) este oferită de Sextus Aurelius Victor (sec IV), care a scris Caesares şi Historia Augusta, unde referindu-se la împăratul Gallienus, scrie „Intâmplându-se toate acestea spre norocul său şi încă peste orice aşteptare a sa, a ajuns mai nepăsător, cum se întâmplă omului când îi merg lucrurile bine, şi atât el cât şi fiul său Saloninus, pe care îl ridicase la demnitatea de Caesar, au lăsat ca statul să ajungă la prăbuşire. Căci Geţii înaintară nefiind împiedicaţi în Tracia, ocupând Macedonia, Ahaia şi ţinuturile învecinate din Asia, Parţii puseră stăpânire peste Mesopotamia, iar Orientul ajunsese se fie condus de tâlhari sau de o femeie. Alamanii pun mâna pe Italia iar neamurile francilor după ce au jefuit Galia, cuprinseră Spania, jefuind şi aproape distrugând oraşul Tarraco, şi pun mâna pe nişte corăbii de ocazie şi trec în Africa; iar peste Istru s-a pierdut ce a ce câştigase Traian. Şi astfel bătând cu furie vântul din toate părţile, în întreg imperiul roman s-a produs o frământare de sus şi până jos". Acelaşi lucru îl spune şi Trebollius Pollio, în Triginta tyranni, Regalianus IX, „Pe câtă vreme netremnicia lui Gallienus, a făcut să se piardă toate provinciile". Încă o dovadă că din perioada domniei lui Gallienus, Dacia era liberă, era fără armata romană şi mai mult decât atât, erau o putere militară în Balcani şi în imperiu.

Unul din principii Daco-Geţilor cunoscut în înscrisuri a fost Regalian care a fost ucis mişeleşte de Gallianus, socotit a fi

un strănepot a lui Decebal.El a lucrat pentru imperiu până în 258. Din 260 este regele Daco-Geţilor până 268 când este asasinat de oamenii lui Gallienus, după care regatul a fost condus de soţia sa, ce şi ea a purtat războaie cu imperiul, începând cu 268, amintim doar spusele istoricului Zosimos, citez „Dacii se uniră cu Herulii, cu Peucii şi cu Goţii şi, adunându-se lângă Tyras (Nistru), care se varsă în Pont, construiră 6.000 de corăbii, îmbarcând 320.000 de oameni". Această armată a avut sub control Balcanii până în 269 când sunt înfrânţi de împăratul Claudius în Macedonia, armată ce nu a trecut Istru, iar peste Istru regatul Daco-Geţilor îşi continuă existenţa. Regalian, după unii principe, după alţii rege la nord de Dunăre, a emis monedă de argint cu chipul său fapt ce confirmă independenţa, continuând lupta cu imperiul. Se pune din nou întrebarea, unde este retragerea Aureliană, retragerea armatei romane din Dacia în 271 când din 260 Daco-Geţii aveau regat, aveau monedă proprie, aveau armata lor şi duceau lupte cu imperiul? Unde şi de unde armată romană în Dacia, care să fost retrasă de Aurelian? Ce fals istoric, ce măsluire a istoriei, ce bătaie de joc a adevărului şi care a fost şi crezută o perioadă lungă de timp, fapt ce denotă ura împotriva Daco-Geţilor. De fapt dacă suntem sinceri cu istoria, începând cu 276, împărat Probus (276- 282), deci la scurt timp după aşa zisă retragere aureliană, imperiul roman, prin mutarea capitalei la Sirmium, poartă denumirea de imperiul getic pe toată perioada domniei lui, iar Roma din 193 şi până în 395 este un oraş ca toate oraşele din imperiul zis şi roman, imperiul ce a fost condus, nu de Roma ci de Consiliu Principelui, încă din 193 din timpul lui Septimiu Sever. Cei care nu au înţeles semnificaţia şi rolul şi importanţa, „Consiliului Principelui", redau definiţia lui, „Puterea militară este separată de cea civilă, toate numirile în aparatul administrativ şi militar rămân în apanajul împăratului" (bib. 10 pag. 110). Deci împăratul avea controlul absolut al armatei, numirile în funcţiile administative şi al finanţelor imperiului şi

nu Roma aşa cum s-a crezut până în prezent. Mai mult chiar, Roma nu mai avea nici dreptul de a numi împăraţii, împăraţii erau numiţi de armată, iar când încălcau acest drept pătimeau, aşa cum reiese din următorul eveniment. Din 337 imperiul era condus de împăraţii Constans şi Constanţiu II. În 350 moare Constans, iar Roma, contrar uzanţelor şi obiceiului îl propune împărat pe Magnentius. Lupta între Constanţiu II (după alţii Constantin II) şi Magnentius s-a dat la Mursa în 351, soldată cu victoria lui Constanţiu II. Împăratul nemulţumit de amestecul Romei în treburile imperiului se abate „aşa în treacăt" pe la Roma în 353, şi cu ascuţişul săbiei îi linişteşte pe mulţi şi se pare că mulţi au fost liniştiţi definitiv, fiind a doua cucerire a Romei de către Daco-Geţi, deoarece uitaseră ce au păţit în 193 în timpul lui Septimiu Sever, şi asta, aşa ca o aducere aminte, nimic mai mult. Iată ce scrie, despre intrarea armatei Daco-Geţilor în Roma, istoricul latin Ammianus Marcellinus (330-395), în lucrarea sa Res Gestae la XVI, 10, 7, citez „Acoperiţi de mantale purpurii s-au strâns în jurul draconilor, legaţi de vârfurile aurite şi ferecate în pietre strălucitoare ale suliţelor, umflaţi de vânt mare, şi astfel şuierând ca şi stârniţi de mânie, lăsând să fluture în vânt cozile ample". După această mică corecţie, senatul roman şi-a reluat atribuţiile de administrare a Romei, şi nu a mai emis nici-o pretenţie până în 395 când se scindează definitiv imperiul roman.

Înainte de acest eveniment, o etapă importantă în istoria Daco-Geţilor s-a petrecut la 1 Martie 293, împărat Diocliţian (284 - 305), când Diocliţian aduce patru mari modificări ce au imfluenţat soarta imperiului.

1. Mută capitala imperiului la Nicomedia, mai cunoscută este ca Nicea.

2. Schimbă numele imperiului, din imperiul roman în imperiul Dacic, lucrul confirmat şi de Dionisie Scitul (460-556), citez, „imperiul lui nu mai avea nici-o legătură cu vechiul imperiu, fiind un imperiu nou". Denumirea de imperiul Dacic

este menţinută şi de împăratul Galerius (305-311), ce era născut la Serdica (Sofia).

3. Tot Dionisie Scitul spune că Diocliţian „a schimbat şi felul de socotire a timpului, stabilit de lulius Caezar", adică de la înfiinţarea Romei din 753 îHr. Aşa se explică de ce până la Hristos au fost 5.508 ani, calcul al timpului folosit şi de Domnitorii români, calcul folosit încă aproape două milenii.

4. Tot Diocliţian dă denumirea de Ramania (din neamul Ramilor, al Titanilor si Atlanţilor), teritoriul de la sud de Dunăre. Iată ce scrie Paulus Orosius în anul 417, în cartea sa Istorii, citez „Ţinutul de la sudul Dunării, Ramanica care cuprinde Panonica, Moesia, Dalmaţia, Istria, Macedonia şi Tracia" Tot el este primul care spune tot în Istorii, „Geţii care acum se cheamă Goţi", sau „Dacia unde este şi Goţia". Acest lucru dovedeşte că Dacii, Geţii şi Goţii au aceaşi rădăcină şi se confirmă faptul că este posibil să vorbească, la începuturi, aceeaşi limbă, limba Titanilor, limba Latonei, limba latină veche zisă şi vulgară.

După Diocliţian urmează la domnie în zona Balcanilor a imperiului roman, acum dacic, Galeriu 305-311 care continuă politica lui Diocliţian, politică a căror baze a fost pusă de Septimiu Sever în 193. Iată ce spune Lactanţiu (260-325) în lucrarea sa De mortibus persecutorum, 27,8, citez „Duşman al numelui de romani, a declarat în public că va şterge cu de sine, de îndată, titlul acestei ţări şi a schimbat din imperiul romanilor chiar cu acelaşi sens, în imperiul dacilor".

În concluzie, după anul 193, Daco-Geţii stăpâneau Balcanii, iar acest lucru contrazice total scrierile că Aurelian în 271 şi-a retras armata din Dacia, iar dovezile aduse, în special textele celor ce au trăit în vremurile respective, confirmă fără rezerve că este un fals istoric. Surprinde un lucru, ce personal nu-l pot înţelege, că au putut fi crezute un timp istoric atât de lung, cu toate că numărul dovezilor este mult mai mare decât cele expuse. Sunt câteva dovezi, înscrisuri care confirmă

evoluţia istorică şi continuitatea existenţei Daco-Geţilor în teritoriul actual al României şi nu numai, dovezi ce confirmă că Roma şi-a retras din Dacia numai armata şi persoanele ce au fost aduse, colonizate acolo. Cert este că în vremea lui Aurelian, armata romană nu mai era decât în Drobeta, iar romanii colonizaţi acolo erau în jurul acestei aşezări.

Pentru început vreau să precizez că Dacia era teritoriul de pe ambele maluri ale Dunării sau ale Istrului, lucru ce a creat confuzii şi a dus la interpretări eronate ale retragerii Aureliane din Dacia în 271 dHr. Astfel, Iordanes spune în Gaetica că „Aurelian şi-a rechemat de acolo legiunile", (bib. 29 pag. 75), Este clar că din Dacia a plecat doar armata romană, dar armata era doar la Drobeta în Dacia de pe malul stâng al Dunării, deoarece atunci erau două Dacii câte una pe fiecare mal al Dunării şi acest amănunt uitat de istorici a creat confuzii.

Dacă Iordanes a trăit în secolul VI, iar retragerea Aureliană, după cei care iubesc Roma, a fost în 271, perioadă ce dă posibilitatea „celor răi", să spună că a trecut mult timp, atunci vă ofer spusele unei persoane ce a trăit în timpurile acelea şi mai mult decât atât a fost cel care-1 lăuda pe Aurelian, a fost biograful său, iar în cazul acesta nu se poate spune că era de partea dacilor. El, Flavius Vopiscus, spune un lucru care merită mai multă atenţie deoarece, aici poate fi chiar cheia confuziilor ulterioare. Citez, (bib. 29, pag. 66), „Văzând (Aurelian) Illyricul devastat, **iar Moesia pierdută şi nemaisperând să mai poată păstra Dacia transdunăreană, provincie pe care Traian o crease, el a părăsit-o retrăgând armata şi pe provinciali**. Populaţiile pe care le-a scos de acolo, le-a aşezat în Moesia şi a numit-o „Dacia sa", provincie care acum desparte cele două Moesii" (Vita Aurel, 39). Acest citat limpezeşte două lucruri. În primul rând Aurelian a numit teritoriul din dreapta Dunării, „Dacia sa", deci a doua Dacie, şi aici este greşeala şi confuzia deoarece cei ce susţin retragerea populaţiei din Dacia, era populaţia din cca de a doua Dacie, Dacia dintre Moesii, Dacia

din dreapta Dunării. În al doilea rând, autorul care numai că nu este cunoscător al situaţiei nu se poate spune, cu toate că este de partea Romei, certifică că Aurelian şi-a retras din Dacia, acum din stânga Dunării, pe romanii colonizaţi acolo (provinciali), probabil cei care mai erau în jurul castrului Drobeta. Acest lucru este confirmat şi de un alt scriitor ce a trăit în vremea respectivă, Dionisie Periegetul, secolul II dHr, care în cartea sa Înconjurul lumii scrie că „**Aurelian a scos din Dacia pc romanii colonizaţi acolo din pricina primejdiilor din ţinutul de dincolo de Istru, i-a aşezat în mijlocul Moesiei, numind ţara Dacia**". Acum lucrurile sunt limpezi. Populaţiile ce au plecat din Dacia nu sunt decât romanii acolo, care s-au dus în Uncia din dreapta Dunării, Dacia dintre cele două Moesii, şi aceasta este provincia Dacia „de care fac vorbire cei ce au spus că locuitorii provinciei romane Dacia au părăsit teritoriul şi care probabil nemulţumiţi de ce era acolo au plecat în vestul Europei, chiar în timpul vieţii lui Aurelian şi în deceniile ulterioare. Nu am găsit în istorie, cine a devastat provincia romană Moesia în perioada de dinaintre lui 271 şi de ce nu s-a scris nimic.

Fie că vor unii, fie că nu vor acesta este adevărul, aceasta este istoria vremurilor acelea şi când te gândeşti că au fost autori ce au scris că Traian a omorât toţi dacii, scăpând doar cinci, sau că retragerea Aureliană a fost cu toată populaţia fără să explice de ce locuri,localităţi, ape, munţi sau limba vorbită este aceeaşi în teritoriul ocupat cu limba vorbită în teritoriul neocupat, când în realitate Geto -Dacii au obligat imperiul să părăsească teritoriul lor, i-a obligat să acepte în Roma o columnă ce laudă pe dacii căzuţi în război, fiind singurul monument al unui alt neam, i-a obligat pe romani să privească statuile dacilor, să privească dacii în fiecare zi şi chiar i-a obligat să treacă la religia lui Zalmoxe, ce mai târziu s-a numit religia creştină ce şi-a avut izvorul tot în teritoriul Geto-Dac, ei care au luat toate atribuţiile de conducere a imperiului, Romei începând cu Septimiu Sever în 193, iar la cinci ani de la aşa zisă retragere

imperiul sub Probus să nu se mai numească imperiul roman ci să se numească Imperiul Getic, ca începând cu Diocliţian imperiul să poarte numele de Imperiul Dacic. Geto-Dacii au apărat graniţa de est a imperiului iar când au refuzat să mai facă acest lucru, Roma a fost cucerită, nu de Geto-Daci ca în 193 sau 353 dHr ci de vizigoţii lui Alaric în 410.

Deoarece au fost două tabere cu păreri contrare despre această retragere a armatei din Dacia, tabăra clericilor ce a vrut să excludă pe Geto-Daci ca fondatori de religie şi numele de neam sfânt cu toate că de milenii erau cunoscuţi ca popor sfânt şi ţară sfântă, ori aceşti clerici au creat minciuna că Daco-Geţii au părăsit ţara lor sfântă şi s-au risipit în lume pentru ca Roma şi Ierusalimul să preia aceste drepturi care erau ale Geto-Dacilor de milenii, încă din vremea Titanilor, lucru ce s-a realizat fie prin distrugerea tuturor înscrisurilor pe care le-au găsit, şi norocul nostru că nu le-au găsit pe toate, fie prin înscrisuri ce-şi asumau ei aceste drepturi iar a doua tabără a căutat să respecte adevărul aşa cum a fost, tabără căreia i s-a distrus înscrisurile. Vreau să confirm acest lucru, aducând citate din doi scriitori, unul cleric şi altul mirean, care au trăit şi în aceeaşi perioadă, secolul IV dHr. În primul rând clericul Eutropius (316-387), în lucrarea sa „Scurtă istorie de la întemeierea Romei", vorbind despre retragerea Aureliană spune: „El (Aurelian) a golit provincia Dacia, pe care o crease Traian dincolo de Dunăre. Romanii, pe care i-a scos de pe ogoarele şi din oraşele Daciei, i-a aşezat în partea de mijloc a Moesiei. Şi astfel provincia Dacia este acum în dreapta Dunării, pe când înainte fusese în stânga ei" (IX, 15,1), (bib. 29 pag. 57). Un contemporan de al său, Rufius Festus (sec. IV), a scris în 372 „Scurta istorie a poporului roman", din care, citez „Traian i-a învins pe dacii lui Decebal şi a transformat în provincie romană teritoriul Daciei de dincolo de Dunăre; aceasta are de jur împrejur un milion de paşi: dar în timpul împăratului Gallienus (253-268), ea a fost pierdută, iar Aurelian, după ce i-a mutat de acolo pe romani (nu pe daci, n.

a.), a creat două Dacii, în regiunea Misiei". Iată că Festus spune clar, că Aurelian nu a luat din Dacia decât pe romani şi nu pe daci. Nu apare în înscrisuri ca vre-o persoană de neam dacic să fi plecat din fosta provincie romană Dacia.

Am oferit aceste două citate, total diferite, chiar contrarii, scrise de doi autori ce au trăit în acelaşi timp şi la numai 100 de ani de la retragerea Aureliană, ca să vedeţi că numai clericii şi servitorii lor au spus că Dacia a fost depopulată. Aşa s-a scris istoria retragerii Aureliene, unii folosind adevărul, alţii minciuna.

Şi dacă totuşi au existat înscrisuri în special pe morminte după această dată, ele sunt ale dacilor ce au fost în armata romană, sau negustori ce s-au îmbogăţit în imperiu, iar după moarte au vrut să fie în ţara strămoşilor lor, dacă nu fizic, cel puţin simbolic.

Personal cred că Traian a greşit când a atacat Dacia, şi acest lucru a semnat începutul prăbuşirii imperiului roman. Dacă Dacia şi chiar Balcanii nu erau atacaţi, atunci Roma şi imperiul său ar fi avut o viaţă mai lungă. Este bine să ia aminte, dacă au minte, cei care vor să stăpânească sau să dicteze în fosta zonă a Daco-Geţilor. Iată ce spunea lsidor (sec. VII), citez: „Roma însăşi învingătoarea tuturor popoarelor", a trebuit să primească „triumful jugului getic", sau Lucan, nepotul lui Seneca, citez „Dar lumea geţilor este o lume misterioasă şi înspăimântătoare iar Istru a reprezentat o frontieră greu de pătruns atât pentru greci cât şi pentru romani. Frigul năprasnic, pădurile întunecate şi fără sfârşit, religia şi vitejia neamului get făcea din Geţia mai mult un tărâm al legendelor decât o lume pe care anticii mediteranieni puteau să o înţeleagă. Pentru mintea lor, era în toate acestea nu numai un ţinut care inspiră teamă, dar şi ceva magic, ce izvora din geniul acelui neam şi venea în apărarea lui".

Acum la sfârşitul capitolului redau o parte din interviul dat lui Virgil Oghina în anul 1928 de către profesorul de

geografie de la Sorbona, Emm. De Martone, citez „Nu pot înţelege la români, mania lor de a se lăuda că sunt urmaşi ai coloniştilor romani, ştiind bine că în Dacia nu au venit romani, nici măcar italici, ci legiuni recrutaţi din provinciile estice ale imperiului, chiar şi administraţia introdusă de cuceritori avea aceeaşi obârşie. Priviţi chipul moţilor, al ţăranilor din regiunea Haţegului şi Făgăraşului, la maramureşeni şi bucovineni şi veţi cunoaşte figurile dacilor sculptaţi pe Columna de la Roma. Voi românii sunteţi daci, pe aceştia ar trebui să-i cunoască românii mai bine şi să se laude cu ei, pentru că acest popor a avut o cultură spirituală şi morală înaltă".

Am scris acest capitol, pentru a înlătura un fals scris de răuvoitori şi poate duşmani ai neamului Geto-Dacic, despre retragerea Aureliană, şi care, spre surprinderea mea, a fost crezut o perioadă atât de lungă, când erau multe înscrisuri ce dovedeau contrariul, care spuneau adevărul că nu a fost nici-o retragere a armatei romane din Dacia din 271, deoarece romanii plecaseră încă din 193, din vremea împăratului Septimiu Sever. Că au mai fost neânţelegeri între Daco-Geţi ce s-au soldat cu lupte, este cu totul altceva, decât războiul cu Roma, cu toate că din aceeaşi perioadă (193). Roma era o localitate banală a imperiului şi nu o capitală cum s-a crezut şi poate se mai crede şi astăzi, iar de câte ori a fost o răbufnire de orgoliu a Romei, s-a soldat cu morţi din rândul locuitorilor ei. Chiar ofer câteva dovezi de lipsa influenţei Romei sau a imperiului roman în tot teritoriul Geto-Dacic. În primul rând, Muntenia şi o parte din Oltenia nu au fost sub stăpânirea romană nici în timpul lui Traian, şi ca dovadă este Valul lui Traian, care demarca graniţa imperiului la est. Urmăriţi traseul valului lui Traian şi veţi afla graniţa imperiului roman în timpul vieţii lui Traian. Apoi, romanii mari constructori de drumuri, nu veţi găsi în tradiţia populară românească nici-un drum al romanilor, iar aşa zisul drum a lui Traian de pe Clisura Dunării este de fapt drumul lui Troian (Atlas), confuzie de nume. Traian nu a parcurs drumul acesta de

la un cap la altul, şi ca dovadă că nu i se găsesc oasele lui acolo. Romanii mari constructori de temple, amfiteatre, apeducturi, construcţii ce nu se găsesc în Dacia, iar castrele lor sunt cele mai rudimentare din imperiu, dovadă că au stat puţin. Singura localitate ar fi Alba Iulia, localitate ce înainte de ei, se numea Alba Ilia, reşedinţă a preoţilor daco-geţi, ce înainte era în Deva, care era atunci Dava – Davelor.

1). Încă o dovadă că în anul 300 dHr, Geto-Dacii erau de mult creştinizaţi, în afară de faptul că din anul 200 religia Mithra era socotită o erezie creştină în teritoriul lor, după Tertulian. Trebuie să ştim că religia Mithra era religia imperiului, iar dacă eşti sub ocupaţie nu poţi nici să gândeşti acest lucru. În situaţia aceasta, este dovada că Dacii nu aveau atunci armata imperiului în teritoriul lor. Reţineţi, erezie creştină şi este primul neam din lume ce a hotărât acest lucru. Mai mult chiar, la sinoadele din 325 şi 381, unde la rugăciunea Tatăl Nostru toate cuvintele erau latine, în afară de cuvintele „Tatăl Nostru, greşeală, ispită şi mântueşte „ care erau Geto - Dacice iar astăzi româneşti. Fără comentarii. Dovada că această rugăciune aparţine strămoşilor noştri este clară dar nu se ştie de câte secole sau milenii, şi prin această rugăciune, locuitorii actualului teritoriu român erau monoteişti. Eu cred că aceste cuvinte nici nu puteau fi înţelese de latini la adevărata lor valoare, şi ca exemplu de cuvânt ce nu putea fi înţeles este cuvântul mântuire, cuvânt ce nici nu era în vocabularul lor.

2). Tertulian ca şi Celsus au trăit în acelaşi secol când a avut loc lupta Dacilor cu Roma şi ocuparea dacilor de imperiul roman, şi, în cazul acesta, nu se poate spune că nu erau cunoscători a evenimentelor din Dacia. Tertulian ca şi Celsus, lasă să se înţeleagă că religia creştină s-a născut în zona Geto - Dacică. Celsus confirmă acest lucru prin citatul „Religia lui Zalmoxe pe care o practică neamul geţilor este religia creştină”. Prin acest citat spune tot, spune că tot ce a spus Iisus Cristos aparţinea de fapt lui Zalmoxe şi Geţilor. Spune că la ei credinţa

aceasta era de mii de ani şi poate dintotdeuna. Spune că era aceeaşi credinţă şi nu a mai fost nevoie ca neamul Daco — Geţilor să treacă la creştinism, deoarece ei de la începuturi erau creştini, şi mai spune că, în realitate, religia creştină a început aici, la Daco - Geţi. Important mai este şi faptul pe care-l voi dovedi ulterior, că războiul lui Traian cu Dacii a fost un război religios, în realitate, un război împotriva religiei creştine, lucru confirmat chiar de Sf. Augustin (354-430) ce spune „Războiul lui Traian cu Dacii a fost un război religios". Sper că dovezile sunt suficiente, iar pentru cei ce nu cred lucrul acesta mai aduc o dovadă din cartea lui Tertulian, Adversus Iudeus, citez „Dacii sunt discipolii lui Hristos", iar discipol înseamnă „Persoană care continuă doctrina, învăţăturile şi principiile cuiva". Sper că de data această s-a înţeles care este adevărul şi de ce toate dovezile despre acest război au fost distruse. Sper că de data aceasta lumina a învins întunericul, iar adevărul a învins minciuna ce a durat aproape două milenii. Prin distrugerea documentelor despre Daco-Geţi, ori şi unde au fost ele s-a crezut că nimeni şi niciodată nu va putea afla adevărul. Iată că s-au înşelat căci un proverb spune „Că şi răbdarea Divină are o limită".

3). Cu toate eforturile lor de a distruge istoria neamului getic, cel mai vechi neam din lume şi care există încă de la începuturi, neam unde a fost şi încă este „Stâlpul Cosmic şi Axa Lumii", Axis mundi după latini, neam atestat încă de pe vremea Titanilor şi Atlanţilor, iar ţara lor era „Ţară sfântă", singura „Ţară sfântă" din lume, conform vechilor scrieri, locul unde s-au născut zeii şi nemuritorii, şi nu se puteau naşte decât pe un pământ sfânt. Iată care a fost motivul urii lor. Şi cu toate acestea, astăzi ştiinţa ne oferă o dovadă de necontestat, dovada existenţei noastre, a românilor de 5.000 de ani pe aceste meleaguri, dovada aceluiaşi A.D.N. atunci ca şi acum, dovadă ce nu poate fi contestată de nici-un om cu minte. Această dovadă a rezultat în urma cercetării de laborator, a analizelor, efectuate de germanul Prof. Univ. Dr. Dr Alexander Rodewald, directorul Institutului

DAAD - Germania şi românca Dr Cardoş Georgeta. Vechimea neamului getic este confirmată şi de înscrisurile mai multor scriitori antici, printre care şi Valerius Flaccus, în Argon. V, 418, care descrie victoria geţilor împotriva armatei faraonului Sesostris I, faraon din Dinastia XII, din anul 1962 îHr, citez „Sesostris a fost cel dintâi, care a venit cu război asupra Geţilor, însă, înspăimântat de înfrângerea oştirii sale, el se întoarce repede la Theba de pe ţărmul Nilului, însoţit de puţini ai săi". Dacă citiţi Biblioteca istorică a lui Diodor din Sicilia, pag..66-71, vă îngroziţi de numărul mare al ostaşilor cu care a venit Sesostris să lupte împotriva neamului getic.

Un neam vechi, un popor vechi ca neamul getic, neam ce există şi astăzi, trebuie să aibe şi o limbă veche, lucru confirmat de consilierul Papei Ioan Paul al II-lea, domnul Miceal Ledwith care spune, citez „Nu limba română este o limbă latină, ci mai degrabă limba latină este o limbă românească". Aceasta este limba latină priscă (bătrânească), limba pe care o vorbim astăzi numai noi românii, limba pe care au vorbit-o zeii şi nemuritorii (Fiii lui Dunezeu sau au mai fost numiţi Fiii Cerului), au vorbit-o Titanii, Atlanţii, Dorienii, Geto - Dacii şi astăzi noi românii, toţi geţi de neam.

4. Un lucru aparent minor sunt numele de botez al persoanelor apropiate lui Iisus, cât şi numele Evangheliştilor, nume ce şi astăzi se găsesc, toate, numai în România. Nume ca Ioan, Andrei, Maria, Elisabeta sau Petru, Petru ce acolo i se spune Simon. Dacă acolo în Iudeea şi Galileea nu exista numele Petru, atunci de unde era. Nu se spune. Nu se spune deoarece ei, Evangheliştii Ioan, Luca, Marcu şi Matei, să luăm numai pe cei recunoscuţi astăzi şi nu întâmplător au nume, şi azi, româneşti şi tot nu întâmplător scrierile lor au fost recunoscute,, au crezut că toată lumea ştie că religia pe care o propăvăduia Cristos, este religia Dacilor, a Daco — Geţilor, şi s-au înşelat. În zonă, în Iudeea şi Galileea nu era această religie, iar din senin nu poate să apară nimic, şi acest lucru este valabil şi astăzi, atunci se pune

întrebarea: cărui neam aparţine această religie?. După dovezile enunţate mai sus, ştim că a fost religia lui Zalmoxe, ce a fost continuată de Cristos, religie existentă şi în zilele noastre.

5. Eu cred că împăratul Constantin cel Mare, a fost obligat, obligaţie morală, să dea Edictul de la Milano, deoarece toate luptele lui pentru a se menţine împărat, au fost sub semnul crucii. „Prin acest semn vei câştiga". Toate victoriile lui au fost obţinute de creştini, obţinute de Geto - Daci, luptători sub semnul crucii. Nu de recunoaşterea religiei creştine aveau nevoie ei ci de interzicerea persecuţiei de către imperiu. Dacă privim harta Europei, ne dăm seama că singurul neam creştin în totalitate, atunci, erau Daco - Geţii de la nord de Dunăre. Aşa se explică relaţiile bune ale Daco - Geţilor cu imperiul, fără să facă parte din el, relaţii ce au continuat şi după moartea împăratului.
Pentru a putea veni mai repede în ajutor, împăratul, născut la Niş, din mamă de neam get, Elena, ce nu este exclus ca să fie unul din motivele ce au determinat pe Geto - Daci să-l ajute pe împăratul, atunci Constantin, şi tot ei să-l facă „cel Mare". El a făcut podul peste Dunăre, cel mai mare pod din antichitate (lung de 2437m), şi foarte costisitor, în anul 328 dHr, ca armata de Geto - Daci (Blaki, Vlahi), să ajungă repede ca să-i dea ajutor, deoarece fără pod, trecerea armatei dura câteva săptămâni şi nu de dragul Geto - Dacilor, aşa cum unii lasă să se înţeleagă. Acesta este motivul pentru care am spus că împăratul a fost obligat să dea „Edictul de la Milano din 313", mai ales că dincolo de pod nu a făcut nimic. Popular s-ar spune că „împăratul Constantin s-a folosit de religie ca să-şi apere pielea", şi nu din dragostea pentru credinţa creştină, mai ales că edictul nu este scris în termeni hotărâţi, iar el a murit după unii creştin, după alţii păgân. Cert este că nu a trăit în credinţa creştină iar faptele lui nu au fost creştine.

În concluzie.

Geto - Dacii, popor liber, au luptat pentru împăratul Constantin cel Mare, ca să fie recunoscută credinţa creştină în

imperiu, au luptat sub semnul crucii, cruce moştenită de la strămoşii lor Titani şi Atlanţi. Şi-au pierdut vieţile pe câmpurile de luptă pentru a salva creştinii din imperiu de persecuţii şi moarte şi într-un fel au reuşit.

Bibliografie

1. Robert Charroux
Cartea cunoaşterii interzise Ed, Elit Iaşi 1999.
2.Vojtech Zamarovsky
La început a fost Sumerul Ed. Albatros Bucureşti 1981
3. Platon Opere VII Ed. Ştiinţifică Bucureşti 1993
4. Homer
Iliada Ed. Albatros Bucureşti 1967
5. Gh. Bulgar — Gh Constantinescu-Dobridor Dicţionar de arhaisme și regionalisme Ed. Saelculum I.O. Bucureşti 2000
6. Caroluis Lundius
Zamolxis — Primul legiuitor al Geţilor Ed. Axa 2002
7. Popovici Călin Dicţionar de astronomie și astronautică
Ed. Didactică și enciclopedică Bucureşti 1977
8. Constantin Daniel
Cultura spirituală a Egiptului antic Ed. Cartea românească Bucureşti 1985
9. Diodor din Sicilia
Istorii Ed. Sport-turism Bucureşti 1981
10. Horia C. Matei
Enciclopedia antichității Ed. Meteora press Bucureşti 2000
11. Horst Bergmann, Frank Rothe - Codul piramidelor Ed. Saeculum I.O. Bucureşti 2004
12. Nicolae Densusianu –
Dacia preistorică Ed. Arhetip Bucureşti 2002
13. Fritjof Capra Taofizica Ed. Tehnică Bucureşti 1995
14. Petru Demetru Popescu –
Basarab I - Ed. Militară Bucureşti 1975
15. E. Bindel
Mistica numerelor Ed. Herald Bucureşti 2002
16. Papus
Kabbala Ed. Herald Bucureşti 2002
17. Pitagora
Legile morale și politice Ed. Antet Bucureşti 1996
18. Eliade, Culianu
Dicţionar al religiilor Ed. Humanitas Bucureşti 1996

19. Pitagora Imnuri sacre Ed. Hrerald Bucureşti 2002
20. Paul Faure
Viaţa de fiecare zi în Creta lui Minos Ed Eminescu Bucureşti 1977
21. A. Nour
Cultul lui Zalmoxis Ed. Antet XX Press
22. Vasile Lovinescu
Dacia hiperboreană Ed. Ros marin Buc. 1994
23. Dr. Geo Stroe
Tempus codul lui Zamolse Ed. Dacoromană 2007
24. Paracelsus
Viaţa şi învăţătura Ed. Herald 2006
25. Victor Kernbach
Dicţionar de mitologie generală Ed. Albatros 1983
26. Biblia Ed. Iast Biblic şi de misiune al Bisericii
Ortodoxe Române Bucureşti 1994.
27. Adolf Armbruster
Romanitatea Românilor - Istoria unei idei. Ed. Enciclopedică Bucureşti 1993.
28 Mircea Eliade
Istoria credinţelor şi ideilor religioase Ed. Ştiinţifică şi enciclopedică Bucureşti 1981
29. Marin Popescu - Spineni
România În izvoare geografice şi cartografice Ed. Ştiinţifică şi enciclopedică Bucureşti 1978
30. Mircea Eliade
De la Zalmoxis la Genghis – Han Ed. Humanitas 1995
31. Hermes Mercurius Trismegistus
Corpus Hermeticum Ed. Herald Bucureşti
32. Plutarh
Despre Isis şi Osiris Ed. Herald Bucureşti 2006.
33. Pierre Montet
Egiptul pe vremea Dinastiei Ramses Ed. Eminescu 1973.
34 Hans Biedermann
Dicţionar de simboluri Ed. Saeculum I. O. Bucureşti 2002
35 Mircea Eliade
Alchimia asiatică Ed. Humanitas Bucureşti 2003
36 Darie Novăceanu
Precolumbia Ed. Sport —Turism Bucureşti 1977

37 Lucian Blaga
Despre gândirea magică – Ed. Garamond Bucureşti 1992
38 Bernal Diaz del Castillo
Adevărata istorie a cuceririi Noii Spanii Ed. Meridiane Bucureşti 1986
39 Ion Ghinoiu
Vârstele timpului Ed. Meridiane Bucureşti 1988
40 Miron Scorobete
Dacia Edenică Ed. Renaşterea Cluj-Napoca 2010
41 Iscru G. D.
Strămoşii noştri reali Geţii - Dacii - Tracii- Ilirii Ed. Mica Valahie Bucureşti 2010
42 Geo Stroe
Enciclopedia Academiei DacoRomâne Ed. Dacoromână Bucureşti 2012
43 Gabriel Gheorghe
Valah Ed. Fundaţia Gândirea 2012
44 Ioan N. Mateescu
Rădăcini Istorice Ed. Cetate Deva
45 Constantin Daniel
Misterele lui Zalmoxis Ed. Herald Bucureşti 2011
46. Revista Dacia Magazin 2012
47. Dan Oltean
Religia Dacilor Ed. Saeculum Bucureşti 2005 – 2012
48. Revista Academiei Daco- Române
Studii si cercetări în Daco – Romanistică 2012
49. Geo Stroe
Dacoromânitatea încotro? Ed. Dacoromâna Bucureşti 2012
50. Maria şi Honorius Crişan
Zalmoxis primus Getarum legislator – Traducere din Carolus Lundius , Ed. PACO Bucureşti 2012

PITAGORA

Eu am scris că Pitagora era dorian, dorieni ce mai târziu s-au numit Geto-Daci, iar astăzi români, bazându-mă şi pe ce scria Porphyr în „ Viaţa lui Pitagora”, şi n-am fost crezut.
Pitagora a fost în vremea aceea persoana ce a adus multe noutăţi, noutăţi ce au depăşit cu mult cunoştiinţele contemporanilor lui, a fost ca un soare ce a luminat ignoranţa din vremea respectivă.

El, Pitagora, a adus cuvinte noi ce se folosesc şi astăzi ca: filozofie, cosmos, umanitate, etc, apoi tabla înmulţirii şi a împărţirii, numită Tabla lui Pitagora (aflaţi cum făceau aceste operaţiuni egiptenii şi vă veţi convinge de importanţa acestui lucru), teorema lui Pitagora (cu scuzele de rigoare aş zice „a titanilor”), teoremă ce are corespondenţe cosmice nu numai pământene. Astăzi teoriile despre cosmos au o strălucire aparte, şi dacă n-ai şti că unii cred în ele, ai râde. Este simplu. Organizarea cosmosului este asemănătoare cu organizarea atomului. Pitagora a enunţat şi explicat religia monoteistă a Dorienilor prin tetradă, cu toate că el mai târziu, se pare, că a trecut la politeism. Tot tetrada explică timpul, durata, cât şi forma de existenţă a tot ce este pe pământ şi în cosmos.Dar cea mai mare noutate printre cei ce locuiau dincolo de teritoriul dorian, a fost nemurirea sufletului. El a fost primul care a împărţit omul, în trup, element muritor şi pământean şi suflet, componentă cerească sau cosmică, care era şi nemuritoare.

Pitagora a călătorit prin multe locuri, dar niciodată în zona Geto-Dacică (Dorianã) şi surprinde că ştia precis ce era acolo, cu toate că era cunoscut faptul că zona aceasta nu era

accesibilă străinilor. Însuşi Herodot nu a avut curajul să călătorească în zona aceasta ca să ajungă la izvoarele Istrului cunoscute acum, ca fiind Cataractele Dunării. Cunoştinţele lor aveau un caracter esoteric prin jurământ, iar ele, nu numai că nu erau scrise, dar nici nu era voie să fie cunoscute de alţii, şi aşa se şi explică faptul că după războiul Dacilor cu Traian, prin distrugerea preoţilor, şi lipsind organizarea, cunoştinţele lor s-au pierdut.

Iată ce scria Porphyr, în Viaţa lui Pitagora (bib.19 pag. 33) „Aceasta este, aşadar, teoria pitagoriană despre numere. Şi este motivul pentru care - dată fiind originalitatea ei - această filozofie s-a răspândit atât de mult, mai întâi datorită caracterului său enigmatic, apoi pentru că **aceste tratate au fost scrise în doriană**".

Din acest citat „curg" două lucruri. În primul rând, cunoştinţele lui Pitagora nu sunt altceva decât ştiinţa doriană ce avea un caracter enigmatic, se folosea parabola şi alegoria. Amintiţi-vă de spusele lui Isus Hristos în Iudeea sau Galileea ce folosea acelaşi model, model ce nu era cunoscut de oamenii din zona respectivă, conform celor scrise în Evanghelii, nu erau folosite nici de greci şi de toată lumea cunoscută de ei, iar în al doilea rând, expresia „ au fost scrise în doriană", unde autorul nu spune dacă au fost scrise de Pitagora sau aşa le-a luat. Puţini erau aceia care aveau acces la scrierile doriene deoarece ei excludeau scrisul folosind numai memoria, ori Porphyr dovedeşte că erau şi înscrisuri contrar uzanţelor şi jurământului dat. Nu se ştie dacă aceste înscrisuri doriene folosite de Pitagora erau notiţele sale sau tratate oficiale. Dacă erau înscrisuri existente în teritoriul dorian (al Titanilor şi Atlanţilor) atunci este posibilitatea să mai existe şi astăzi, şi astfel putem cunoaşte şi limba şi alfabetul căci acum se presupune că limba vorbită atunci, chiar pe vremea lui Pitagora, era limba priscă (veche) sau latina zisă vulgară de romani, limba vorbită de Saturn sau Zamolxe, lucru confirmat de Isidor (570-636), care spune

„Limba priscă a fost aceea de care s-au folosit locuitorii cei mai vechi ai Italiei, din timpurile lui Ianus şi Saturn", iar Festus (sec. 4 dHr), spune „Latina priscă care a existat înainte de întemeierea Romei", (bib. 12 pag.. 1061). Aceasta este dovada că exista, contrar celor cunoscute de noi, înscrisuri doriene şi nu faptul cunoscut de noi că ei nu au lăsat nimic scris.

Pitagora era însoţit de un get, un copil numit Zalmoxe. Să nu credeţi că dorienii lăsau copii să umble prin lume, fapt ce nu se întâmplă nici azi, iar lucrul acesta ne obligă să credem că Pitagora nu era decât un transfug din zona doriană, lucru întărit şi de faptul că soţia sa ar fi fost „regină" în cetatea getică Saces, ori eu am găsit două localităţi cu numele sau şi cu numele Saces: una în zona Sibiului şi alta în Maramureş. Aproape toate legile lui sunt proverbe doriene. Surprizător că nu vorbeşte aproape deloc de religia Doriană sau a Daco-Geţilor, despre Zamolxe, dar o practică. Datorită unei neatenţii în transcrieri, sau poate a necunoşterii sunt doi Zamolxe sau Zalmoxe.

Primul a fost Zamolxe sau Saturn, creatorul oamenilor şi protopărintele (primul părinte) oamenilor buni şi virtuoşi, iar al doilea se numea Zalmoxe, cel de pe vremea lui Pitagora şi enunţat de Herodot. Pentru amândoi sufletul era nemuritor, dar după Zamolxe reîncarnarea se făcea prin renaştere, după Zalmoxe reîncarnarea se făcea prin înviere. Atenţie. Deosebirea în religie este mai mare decât puteţi crede, deoarece un an nou se naşte sau renaşte iar natura învie sau reînvie. Primul putea fi numit şi Cronos (timpul), element ce depăşeşte pământul, iar ai doilea are atribute numai pământene, numit în sud şi zeul vegetaţiei, al învierii naturii şi de ce nu al oamenilor. Primul, numit Zamolxe (nu Zalmoxe), era sărbătorit la schimbarea anilor, când anul îmbătrânea, murea, se năştea alt an, alte anotimpuri, era altă viaţă, alte necazuri şi bucurii, iar al doilea numit Zalmoxe, era sărbătorit numai primăvara când după ei începea o nouă viaţă pentru natură şi oameni, bineînţeles după ce sta în întuneric, 3-4 luni, lunile de iarnă, fapt ce a dus la

crearea sau naşterea infernului în religie. La început Herodot şi după el alţii, spun că Zalmoxe a stat în locuinţa sa subterană, după unii 3 iar după alţii 4 ani. După cum sesizaţi este vorba de două religii, cea Dorianã a lui Zamolxe sau Saturn şi cea Ioniană a lui Zalmoxe (cel de pe vremea lui Pitagora), sau religia monoteistă, cu omul de origine cerească şi religia politeistă cu omul de origine pământeană.

Iată ce spunea Clement Alexandrinul: „Barbarii au fost nu numai descoperitorii filosofiei, dar şi descoperitorii tehnicii, ştiinţei şi artei"(a). Despre ce barbari vorbea el? Dacă luăm în cosiderare numai ştiinţa, atunci ce se găseşte la Sarmisegetuza, cel puţin numai în domeniul calculului timpului, ştiinţa lor depăşea, de atunci şi de la Titani încoace, cunoştinţele noastre în domeniu. Deci spusele lui Clement Alexandrinul sunt adevărate şi fac trimitere la Geto-Daci. Mai mult decât atât, el spune că Pitagora a trăit printre barbari, iar Flavius Ioseph spune că ce a ce a spus el erau de fapt numai învăţăturile barbarilor, ori în viaţa lui nu se găseşte acest lucru. Citez „Pitagora a învăţat cele mai multe şi frumoase învăţături **trăind printre barbari**"(b), iar Flavius Iosephus precizează cine erau aceşti barbari, şi astfel se confirmă şi spusele mele că Pitagora era de neam dorian. Citez (bib. 45, pag. 292) „Pitagora făcea şi grăia imitând învăţăturile tracilor pe care le prezenta ca ale sale". După acest citat comentăriile sunt de prisos. Nu putea un om să vină cu atât de multe şi mari noutăţi indiferent de ce nume poartă (sunt prea multe şi prea mari noutăţile), noutăţi ce făceau atunci şi fac şi astăzi obiect de ştiinţă şi care până astăzi au rămas nemodificate.

Dacă barbarii aceia erau Traci atunci ştim că primul care a socotit că Daco-Geţii sunt traci, acela a fost Herodot.

Şi astfel se confirmă că Pitagora era de neam Dorian (din neamul Titanilor) şi apoi al Geto - Dacilor.

Chiar şi aşa, Pitagora a avut un bagaj limitat de cunoştinţe doriene şi în cazul acesta vă daţi seama ce cunoştinţe avansate pentru vremea lor aveau Geto-Dacii despre om, suflet, pământ şi

cosmos, cunoştinţe care dacă erau cunoscute şi care erau scrise încă de atunci, acum eram mult mai civilizaţi.
În concluzie. Pitagora studia tratate scrise în dorianã. Dorienii (Geto - Dacii de mai târziu), erau socotiţi barbari, iar Herodot le atribuie şi numele de Traci. Pitagora a trăit printre Traci (barbari), şi mai târziu a folosit „învăţăturile tracilor pe care le prezenta ca ale sale", deci toată învăţătura sa nu era altceva decât ştiinţa şi cunoştinţele neamului Dorian şi acest lucru era imposibil dacă nu era dorian. Cred că sunt suficiente dovezi care confirmă că Pitagora nu era grec aşa cum ştim, ci era dorian, era din neamul Titanilor, Atlanţilor (al Dorienilor) şi apoi al Daco – Geţilor, iar astăzi aparţine neamului românesc.
Notă. Citatele a şi b sunt din Scrierea secretă a lui Tudor Diaconu, pag.. 35 şi 57

Bibliografie

1. Porphyr - Viața lui Pitagora - Ed. Herald – București 2006
2. Nicolae Densusianu - Dacia preistorica Ed. Arhetip, Bucureşti, 2002

MASAGEŢII

Poporul român este singurul popor european care trăieşte acolo unde s-a născut. Ştiu că este unic în Europa, această Europă care te loveşte, te jigneşte, te umileşte. Ai fost singurul popor pe care nici-o putere din lume nu l-a cucerit, chiar dacă ai fost împărţit, despărţit şi asuprit de mai multe imperii.

Justin Pârvu

Pe oricine frapează ideea că dacă Geţii şi Masageţii erau acelaşi neam sau neamuri diferite, dacă vorbeau aceeaşi limbă sau dacă în luptă foloseau aceleaşi simboluri, mai ales că distanţa dintre ei depăşea 1.000 Km. Masageţii erau în grup compact în special între râurile Amudaria şi Sârdaria, cât şi în podişul şi în câmpia Turanului. Masageţii în Europa sunt cunoscuţi sub două nume; Pecenegi şi Cumani sau Comani, sau casta nobilă (Pecenegii) şi casta oamenilor de rând, (Cumanii sau Comanii).

Masageţii sunt cunoscuţi în istorie din vremurile de demult. O legendă spune, că Ram (Titan de neam), cu puţin timp înainte de data de atestare a Tărtăriei, prin 6.700 îHr după Kabbala (pag. 258), a plecat în Asia, iar apoi „trecu la cucerirea Indiei aflată în acea vreme sub stăpânirea negrilor'' (bib. 6 pag. 258), iar după învăţătura brahmană „ Căci a fost o vreme în care malurile Gangelui erau locuite de Etiopieni", etiopieni care se pare au fost aduşi de Horus şi în cazul acesta data probabilă a plecării lui Ram, ar fi în urmă cu 12.000 de ani. Ram, în varianta indiană, era căsătorit cu Sita, fiica lui Troian sau Atlas şi soră cu Hera, deci una din Atlantide În situaţia aceasta, când Ram s-a întors după războiul lui Atlas cu Zeus Olimpianu (Zeus cel viu şi

soţul zeiţei Hera), desfăşurat în Creta şi soldat cu moartea lui Zeus, al cărui mormânt se găseşte şi astăzi la Malia. Horus nu se găseşte în scrierile despre acest război ce a ce face posibil să fie acelaşi cu Ravana, cel care a răpit-o pe Sita (bib. 5 pag. 645) şi-n felul acesta i-a ocupat şi regatul lui Ram, India. După război, Ram ajutat de Geţi, şi-a recuperat regatul şi regina de la Ravana. Restul evenimentelor sunt cunoscute. Este posibil, chiar probabil, ca Geţii care-l însoţeau pe Ram să fi avut tabăra în jurul celor două râuri, Amudaria şi Sardaria cât şi în Turan. teritoriu ce l-au păstrat mii de ani şi cunoscuţi din mai multe scrieri. Părerea mea este că ei şi-au părăsit zona pentru a ajuta rudele lor Europene, Daco-Geţii care erau în dificultate chiar de a mai exista.

Am vorbit despre războiul lui Atlas, rege în Atlantida. Menţionez că nu a fost niciodată un regat al Atlantidei, un teritoriu ce s-ar fi numit Atlantida, ci prin cuvântul Atlantida, se da o definiţie Titanilor. Acest regat „al atlanţilor" s-a născut în Egipt şi de acolo, în bună parte prin Platon, a fost cunoscut în toată lumea. Cuvântul Atlantida înseamnă „Titanii zeii cerului", sau în tratate mai sunt numiţi, „Titanii fiii Cerului", adică fiii Divinităţii, care este şi Tatăl lor Ceresc. Cuvântul Atlantida se compune din: AN, NTL, TIDAN, unde AN este cerul, NTL, NTR, termenul pentru zei (bib. 2 pag. 23 şi 25 prin cuvântul egiptean Neteru, ori ei foloseau numai consoanele) şi TIDA, TIDAN, TITAN, logic, titanii. Atlantida, chiar dacă ar fi existat în realitate, nu putea fi decât capitala regatului Titanilor, care era aşezată pe o insulă, ce datorită cutremurelor din vremea lui Atlas, s-a prăbuşit în apa din jurul ei.

Ceva asemănător este şi cu Sârdaria sau Sardaria. Pe vremuri, a fost o perioadă când litera â se citea a. Aşa a apărut şi termenul Râm în loc de Ram, Ram alt nume al Titanilor. Eu cred că Titani sau „oamenii Ram sau Ram-mani este acelaşi lucru.

Cuvântul Sardaria este compus din Sar principe, căpetenie (bib. 2 pag. 266) şi Daria ce înseamnă, bogăţie. Şi

astăzi avem cuvântul „dar”. Este logic să fie aşa deoarece Masageţii se socoteau că sunt urmaşii lui Hermes (Sarmis. Ianus), deci sunt, titani de neam. Sarmis a fost la început regele lor.

Lucian losif Cueşdean, după o muncă de 20 de ani, face o descoperire extraordinară. Dovedeşte că în Punjab, în India şi astăzi se folosesc cuvinte româneşti, cuvinte ce se găseau, o parte din ele, în Sanscrită şi nu ştiam de unde provin. Aceste cuvinte româneşti se datorează prezenţei Masageţilor în India, ce a ce înseamnă că Geţii şi Masageţii vorbeau aceeaşi limbă chiar dacă erau la mii de Km distanţă şi mii de ani de când au fost despărţiţi. Citez, „Limba punjabi. din India are 2.000 de cuvinte curat româneşti, iar multe altele seamănă foarte mult cu ale noastre. Asta pentru că ei sunt urmaşii unui trib getic ca şi noi, deşi distanţa între români şi cei din punjabi este de 4.500 Km”, iar mai departe „Aceşti urmaşi ai geţilor vorbesc o limbă asemănătoare cu româna, dar multe din cuvintele punjabi sunt comune şi cu latina. Problema este că acum 2.500 de ani nu exista imperiul roman. Asta înseamnă că geţii vorbeau o limbă „latină” cu mult înainte de expansiunea romană”. Dânsul socoteşte că neamul getic există de 2.500 de ani, iar eu vin cu dovezi de existenţa lui din urmă cu 12 – 15.000 de ani, deoarece este posibil că şi Titanii să fi vorbit o limbă asemănătoare cu limba română de azi, fosta limbă a geţilor şi dorienilor mai ales că limba latină, ca nume, vine de la regina şi bazileea Latona, iar cuvântul „latona” dacă-l citim ca în Egipt (Numai consoanele şi de la dreapta la stânga) este N.T.L ce este egal cu N.T.R., adică zeu, sau dacă vreţi, zeiţă.

În sprijinul acestei idei, pe lângă dovada enunţată din bib2, pag. 23 şi 25. din mai multele dovezi, mai aduc în discuţie încă două ce sunt mai aproape de zilele noastre.

1. Împăratul Augustus (63 îHr - 14 dHr). a avut o luptă cu Daco-Geţii, soldată cu victoria împăratului. În urma acestei victorii, poetul Horaţiu (65 îHr - 8 dHr), în Ode III,4, îl

celebrează pe Augustus ca „**Al doilea învingător al Titanilor**”, (bib. 3 pag. 716), (bineînţeles după Zeus, n.a). Prin acest citat se certifică localizarea regatului Titanilor, care era acelaşi cu teritoriul locuit de Daco -Geţi. Mai mult chiar, el confirmă că Daco - Geţii sunt urmaşii Titanilor.

2. Geograful persan Gardizi. a scris o carte între anii 1049-1053, intitulată „Podoaba istoriilor”, unde confirmă şi el că Daco - Geţii, sunt urmaşii Titanilor şi prin ei, urmaşii zeilor. Citez „Aşezaţi între slavi (bulgari), ruşi şi unguri, un popor din imperiul roman (Azi Rum), şi **toţi sunt creştini** (sublinierea este importantă, căci din 1053 nu se mai poate vorbi de creştinizare la Daco - Geţi, cu toate că Meliton din Sardas care a trăit în secolul 11 dHr scrie că „Înainte de 150 Geto - Dacii erau creştini”, şi **pe *ei* îi numesc N.N.D.R** şi sunt mai mulţi decât ungurii dar mai slabi”, (bib. 11. pag. 28). N.N.D.R., este termen întâlnit în special în Egipt. Primul N vine de la Neb - casă, iar N.D.R. este acelaşi cu NTR şi înseamnă Zei, termenul atribuit Titanilor. Deci şi Gardizi certifică că Geto - Dacii sunt urmaşii Titanilor şi mai mult chiar, îi localizează pe teritoriul actual al României.

Pentru cei pasionaţi de istoria Titanilor este cunoscut faptul că numele lor vine de la Thetys sau Titaia, ori un singur nume de Tethys este în lume şi aceasta este fosta mare ce azi este câmpia Panonică. Este clar, este logic pentru toată lumea că Titanii nu puteau fi în alt loc şi erau locuitorii din jurul acelei mări.

Regii Titanilor (cei 8 mari), au fost Uram Geea, Saturn (Seth la egipteni), Latona, Troian (Atlas), Minerva (Themys), Hera, (Ana, Maya, Ili-Ana sau Dea-Ana) şi Hermes (Sarmis, lanus), sunt şi acum numiţi zei şi că în teritoriul lor, teritoriul getic se găseşte Stâlpul Cerului (azi Cosmic), numit şi Stâlpul Getic, Polul Getic sau Axa Lumii şi face legătura între Steaua Polară şi pământ sau între Cer şi pământ, stea în jurul căreia se rotesc toate stelele cerului, singura stea cunoscută ca „Steaua cu

8 raze", stea ce din vechime era steaua Geţilor şi apoi steaua României. Stâlpul Cosmic sau Stâlpul Getic, de la Egiptul antic citire, se numeşte Djed şi se citeşte Get.

Iată ce spun tratatele despre stele. Stelele „sunt cele care luminează cerul nopţii şi sunt considerate simboluri ale ordinii cosmice, datorită drumului lor în jurul Stelei Poiare (Axa Lumii) dar şi simboluri ale luminii de sus" apoi „Semnificativă este steaua din Betleem, cel mai adesea reprezentată cu 8 raze, ea fiind cea care i-a condus pe trei Magi de la Răsărit către iesle" (bib. 4 pag. 421). Menţionăm faptul că Iranul, de unde se spune că au venit Magii nu era şi nu este nici astăzi la răsărit de Iudeea şi apoi iată ce spune acelaşi tratat mai departe" Steaua în 6 colţuri, formată din două triunghiuri înlănţuite este cosiderată pecetea magică a regelui Solomon şi scutul lui David". În concluzie, în Iudeea şi la Betleem nu se găseşte o stea cu 8 raze, ci numai cu 6 şi asta cu secole înainte de naşterea lui Hristos. În cazul acesta, naşterea lui Hristos trebuie să fi fost în altă parte, a fost sub Steaua Polară, deci în Europa şi atunci cei trei Magi veneau de la răsărit, mai ales că erau de neam Masaget. Eu dacă m-am născut în România, sunt român, cel născut în Spania, spaniol, etc, iar dacă Cristos este Misian înseamnă că s-a născut în Misia, iar Misienii erau pe ambele maluri ale Istrului (Dunării). Ce era aşa de greu de dovedit lucrul acesta, mai ales că este şi simplu şi unanim acceptat ca logică. Să ne mai mirăm astăzi că Geto-Dacii au fost primul popor creştin din lume şi cu câtă patimă şi ură au fost distruse scrierile despre Daco-Geţi, timp de peste 1.000 de ani. Aveau motive serioase, deoarece creştinizarea Daco-Geţilor era cu 200-300 de înaintea oricărui neam din Europa, înaintea Bizanţului şi Romei. Logic trebuia distruse orice înscrisuri pentru ca evenimentele să se producă la ei, sau să fie ei primii ce au îmbrăţişat religia creştină. Şi totuşi, cel puţin trei înscrisuri au scăpat de distrugere.

1. Tertulian (160-210 dHr) scrie „Dacii sunt discipolii lui Hristos". Este cât se poate de clar că în vremea lui acesta era

adevărul, dar Tertulian, nu spune „de când Dacii sunt discipolii lui Hristos”, iar termenul de discipol înseamnă „Persoană care continuă doctrina, învăţăturile sau principiile cuiva”.

2. Meliton din Sardes, (numit şi profetul), mort în 180 dHr, scrie că „Geţii înainte de 150 erau creştinizaţi”, deci toţi geţii atunci erau creştini, dar nici el nu spune de când erau creştini, puteau fi de 50 de ani şi atunci războiul lui Decebal cu Traian era un război creştin, sau poate erau creştini de 100 de ani. La această dilemă răspunde Celsus.

3. Celsus (sec II dHr) scrie că „Religia lui Zamolxe pe care o practică neamul Geţilor este religia creştină”.Acum s-au lămurit toate lucrurile. Este clar că religia creştină este asemănătoare cu religia lui Zamolxe, bineînţeles cu modificările de rigoare. Este clar că poporul Geto-Dac a trecut în totalitate la religia creştină încă de la începuturi. Ei nu mai trebuiau creştinizaţi căci la ei era o continuare a aceleiaşi religii, dar adaptată la o noua formă.

Eram curios să văd că dacă un neam care este împărţit în două şi există de mii de ani despărţiţi şi la o distanţă aşa de mare, ce mai au în comun, deoarece ce este în comun era şi înainte de a fi despărţiţi, adică în vremea titanilor. În comun, Geţii şi Masageţii, după un timp aşa de lung şi la distanţă mare, aveau două lucruri: credinţa în religia crucii şi portul. Priviţi planşa 1 unde cei trei magi au căciulile dacice, specifice numai dacilor şi credinţa în originea lor, ca foşti locuitori de sub Steaua Polară, steaua în 8 raze, (steaua este în dreapta sus) .Această imagine se găseşte în biserica Sfânt Apollinare din Ravenna făcută de Theodoric cel Mare în 504 dHr, în vremea când modificărire în cultul religios creştin erau puţine şi se mai putea reprezenta episoade din realitatea creştină din vremea aceea, sau cum s-ar spune „adevăruri ce mai târziu au tulburat mintea unor creştini sau necreştini, adevăruri ce trebuiau înlăturate, şi puţin a lipsit ca să nu fie distrusă imaginea cu cei trei Magi de la Răsărit

ce au venit la ieslea unde s-a născut Cristos", din această biserică.

Faptul că Masageţii, atât Pecenegii (Bisenii) cât şi Cumanii (Comanii) erau creştini o dovedeşte steagul lor. Planşa 2. Privind steagul lor, rămâi surprins că un tratat întreg despre religie poate fi reprezentat printr-un desen. Uluitor. Noi facem referire decât la două lucruri; semnul crucii şi cele două pătrate din interiorul desenului. Este clar şi logic, credinţa lor era religia crucii, iar cele două pătrate sunt cele două tărâmuri, cele două sălaşuri ale existenţei sufletului, tărâmul Ceresc şi cel pământean. Ei erau nemuritori, ei nu mureau, ei după moartea aparentă pământeană continuau să trăiască în Cer, pentru ei moartea nu există, moartea nu era decât un reper de a trece de la viaţa pământeană la cea Cerească. Ca o noutate, între cele două tărâmuri, cele două pătrate unde este şi semnul crucii, când, de regulă cele două pătrate formau octagonul (este prezent şi aici, de fapt nici nu putea să nu fie, el încadrează imaginea în discuţie), octagon ce în realitate este steaua cu 8 raze, Steaua Polară, Polul Getic sau Axa Lumii. Sunt multe de spus. Să mai remarcăm că şi ei aveau „Stindardul Dacic, capul de lup, simbolul lui Saturn". Cu acest steag, asemănător cu cel dacic (eu zic acelaşi), Masageţii, în vremea reginei Tamyris, au învins pe perşii lui Cirus, zis şi cel Mare, victorie ce s-a soldat până şi cu moartea regelui Cirus în anul 530 îHr (după alţii în 529 îHr),

Tot despre Masageţi ne vorbeşte şi părintele istoriei Herodot (484 ~ 428 îHr), citez „Masageţii venerau un singur zeu (erau monoteişti n.a.), al Soarelui şi erau iubitori de aur, metal închinat zeului". Mai mult chiar, cetăţile lor rotunde aveau centrul împărţit în cruce, şi asta de la începuturi, cu milenii în urmă. Preoţii lor se numeau Magi iar în unele scrieri sunt numiţi Dahi. Miron Costin în Letopiseţul Moldovei, spune „Dahii şi Dachii tot unii sunt".

Despre Masageţi scrie şi Hecateu din Milet (560 - 480 ÎHr), cel care a trăit la curtea regelui persan Cirus, citez „Ei au

zeu numai Soarele şi animalul închinat lui este calul, sunt războinici de temut, pedeştri şi călare, sunt echipaţi cu platoşe iar armele lor sunt spadele, securi de luptă de aramă. Harnaşamentele cailor le sunt împodobite cu aur iar ei poartă În bătălii centuri şi fruntarii de aur".

Planşa 3-a. Se vede stindardul dacic (până acum cunoscut numai la daci), fiţi atenţi şi la îmbrăcămintea pe care numai unii geto-daci o purtau şi este aproape la fel cu cea de pe Columnă, Atenţie până şi coiful are formă de căciulă dacică. Acesta este un războinic peceneg si acum este logic şi limpede faptul că nu şi-au uitat portul daco-get.

Alexandru Machedon în 326 ÎHr, îi găseşte pe Masageţi în grup compact între Amudaria, Sardaria şi câmpia Turanului, cu care nu intră în luptă. Nu este exclus că şi Darius în 513 ÎHr, după ce trece Istru (apa sfântă şi pentru ei), să fi se întors tot datorită faptului că i-a fost teamă de Masageţi.

Masageţii când au plecat din zona mării Caspice, purtau două nume; Pecenegi apoi şi Biseni şi Cumani sau Comani. Ei se mai numeau şi Kipceak sau Kipsac, cuvânt care citit de la dreapta la stânga înseamnă Caspic, locul de unde ei au plecat. Ei vorbeau aceeaşi limbă ca şi Daco-Geţii, asemănătoare sau poate aceeaşi cu limba română de astăzi, este un lucru dovedit prin cuvintele româneşti ce se folosesc şi astăzi în privincia indiană Punjab. Socotesc că orişicât de antiromân ai fi, pe tema aceasta nu sunt discuţii.

Herodot în V,7, ne mai oferă o dovadă care se referă la Masageţi. „Regii îl venerau pe Hermes ai căror descendeţi se credeau". Şi astfel Herodot confirmă că fac parte din neamul Titanilor, căci Hermes Trismegistul (căci despre el este vorba), Sarmis (Getul Sarmis sau Sarmigetuza), Apollo Hiperboreanul sau Ianus era Titan, era fiul Herei şi nepotul lui Atlas, cel înmormântat la Şinca Veche, deci acelaşi neam, aceeaşi limbă, ca şi Daco-Geţii.

Ana Comneana 1083 - 1153 dHr, în Alexiada susţine „că limba vorbită de Pecenegi este aceeaşi cu limba vorbită de Cumani". Chiar şi arabul Mahmud al Kagari (sec XI dHr), zice că „Limba Pecenegilor se înrudea cu limba Cumanilor".
Acum să vedem de ce purtau nume diferite cei ce vorbeau aceeaşi limbă?

Se zice că numele Comanilor ar veni de la latinescul Coma ce înseamnă coamă, creastă, dar coamă poate fi şi vârful dealului, calul are coamă, dar şi un om netuns şi cu părul mare popular se zice că are coamă. Mai concludent este faptul că la Geto-Daci o parte a populaţiei se numeau Comaţi, ce a ce înseamnă „Nume dat de romani populaţiei de rând din Dacia care purtau plete şi capul descoperit". Socotesc că şi în vremea din urmă o parte a populaţiei Geto-Dace se numeau tot Comani, iar Comaţi era varianta în limba latină. Deci Comanii sau Cumanii, existau ca nume în toată perioada Daco-Getică şi reprezentau „populaţia de rând". În cazul acesta, logic Pecenegii sau Bisenii trebuiau să fie nobili din ramura titanilor numiţi Masageţi. Numele lor de Biseni ar deriva din viseni, vizeni ce înseamnă „conducător, dregător, vistiernic" (bib. 7 pag. 519). Mai este şi cuvântul Bisean ce poate deriva din Pisar „grămătic, logofăt, diac, uricar, copist", (bib. 7 pag. 277). Numele Peceneg, la rândul lui derivă de la pecene „foi, pecetlar, pecete" (bib. 7 pag. 264), la care se adaugă „neag sau nega" ce înseamnă „a migălii" (bib. 7 pag. 215). Deci dacă cumanii sau comanii erau oamenii simplii, pecenegii erau cei ce ştiau să scrie şi se ocupau şi cu administraţia teritoriului, aceiaşi ce pe vremuri la Daco-Geţi se numeau Pileaţi. Acum Pileaţii se numesc Pecenegi, lucru confirmat şi de Enciclopedia bizantină Suda unde se scrie că „Dacii ce acum îşi spun Pecenegi", iar acelaşi lucru l-a spus şi împăratul Constantin Porfirogenetul (913-951 dHr).

Acum se înţelege mai bine organizarea Geto - Dacilor. Toată populaţia se numeau geţi iar dacii se ocupau de

administraţia teritoriului, a statului. Geţii ce mai târziu s-au numit Vlahi.

Trebuie să mai înţelegem încă un lucru. Populaţia cunoscută de pe glob, de la început a fost împărţită în două; o parte la sud ce se numea şi era la Miază zi şi alta la nord, în zona numită Miază noapte, zonă unde în anumite perioade ale anului, noaptea, întunericul avea o durată de timp mai mare decât lumina. Acest negru (întuneric) i s-a spus blak (miază - noapte) şi de aici a derivat noţiunea de blah şi apoi vlah. Deci Vlahii sunt locuitorii din zona nordică a pământului, azi zona boreală. Blahi, Vlahii ce locuiau mai la nord de zona în discuţie, aveau epitetul de negru (mai la nord), şi aşa apar noţiunile de Valahia neagră sau Cumania neagră, iar Diodor numeşte această zona cu numele de Arabia.

Nu putea fi un teritoriu locuit numai de Cumani sau de Pecenegi, ci locuiau împreună dar nu este exclus ca în anumite situaţii numărul Cumanilor sau Pecenegilor să fie mai mare într-un teritoriu. În zonele administrative, în oraşe, târguri şi cetăţi, normal, numărul Pecenegilor era mai mare.

Daco - Geţii chiar dacă într-o perioadă s-au numit Pecenegi sau Cumani, locuiau pe o suprafaţă mai mare decât actuala suprafaţă a României, şi au lăsat în vocabularul neamurilor ce locuiesc acum acolo multe cuvinte, zise azi, româneşti şi partea rea este că nimeni nu le-a căutat şi catalogat ca să nu mai avem surpriza ca ei să spună că sunt ale lor. Astfel „Limba Cumană (daco-getă,n.a.) a devenit în secolele XI - XIV o limbă de largă circulaţie în toată zona meridională a Europei Răsăritene”, (bib. 1 pag. 205).

Ana Comneana scrie în Alexiada 7,1, citez „Cumanii înrudiţi cu Pecenegii, purtau capul de lup ca stindard şi aveau ca totem păsările răpitoare, dintre care acvila de munte ce devine simbol heraldic al Ţării Româneşti”. Înteresant este şi faptul că „din 1059, Pecenegii erau desemnaţi deasemenea, prin apelativul de Misieni. La fel a procedat şi Ana Comneana (bib.

1 pag. 189). „Aceste două înscrisuri confirmă faptul că dacii şi misienii sunt acelaşi neam dar nume diferite.”

În opinia mea, necazurile Geto - Dacilor s-au datorat faptului că religia creştină s-a născut la ei, au fost primul popor creştin din lume şi mai mult chiar, religia creştină era asemănătoare ca şi dogme cu religia lui Zamolxe. Imperiul roman în ura lui că nu s-a născut la ei această religie, cu toate că au fost încercări falimentare cu Isis şi Horus, a început prin a omorî creştini, a continuat cu războiul lui Traian asupra Geto-Dacilor lui Decebal, ce acum se ştie că Decebal a murit ca un creştin, şi fiindcă mai erau creştini care mai existau pe pământ, au plătit neamurile asiatice ca să-i distrugă pe Daco-Geţi. Înclusiv după împărţirea imperiului roman în două, în imperiul roman de răsărit şi de apus.

În sprijinul Daco-Geţilor au venit neamurile lor din Asia, masageţii, pentru a apăra şi ţara şi neamul şi cu toate eforturile făcute au reuşit să salveze jumătate din ea. S-au distrus toate înscrisurile timp de 1.000 de ani, începând cu Burebista, crezând că dacă dispare istoria lor, dispare şi adevărul despre religia creştină ce s-a născut la ei, neştiind că religia crucii se născuse la Titani, iar ei erau urmaşii lor, prin existenţa lor pe acelaşi teritoriu şi continuarea credinţei în moarte şi reînviere sau moarte şi renaştere, numindu-i alţii nemuritori. Până la urmă şi cu ajutorul lui Dumnezeu, imperiul roman a fost distrus lent fără posibilitate de a renaşte vreodată. Voinţă Divină.

Să revenim la Cumani şi Pecenegi. Astfel Ţarul Simeon, împreună cu Pecenegii în 896 „Au provocat o grea înfrângere triburile maghiare şi i-a obligat să se stabilească în Câmpia Panonică”. (Bib.1 pag. 107). Mai mult chiar împăratul Constantin Porfirogenetul 905 - 959, a afirmat că: „Neamul Turcilor (Ungurilor) tare se teme de Pecenegi pentru că deseori au fost biruiţi şi daţi pierzaniei aproape cu desăvârşire şi de aceea întotdeuna mare le este Turcilor (Ungurilor) groază de Pecenegi şi se tupilează în faţa lor” (bib. 14).

În 1057 şi Cumanii ajung în Carpaţi şi se unesc cu Pecenegii. Este logic că Masageţii au trimis la început luptătorii, după care au venit şi ceilalţi, au venit şi Cumanii.

Războaie au fost multe, cu victorii şi înfrângeri, nu le enumăr pe toate, şi cu toată ura celor două imperii romane, de Răsărit şi de Apus, Daco-Geţii au rezistat ca mai târziu să se creeze România, iar în această perioadă s-au folosit şi numele de Daci, Geţi,Cumani şi Pecenegi (Biseni), până în 1.300, după care se vorbeşte numai de Vlahi sau Valahi şi Ţara Românească, ocazional de celelalte nume.

Sunt câteva evenimente ce le socotesc mai importante petrecute în perioada 1.000 - 1.300. Astfel, în 1210 voevodul Mihai al Transilvaniei vine cu armata de români, pecenegi, secui şi saxoni în ajutorul ţarului Asan Burul din Vidin, după o cronică sârbească.

În 1215 se construieşte la Câmpulung biserica numită popular Kloşter de către cavalerii Teutoni, al cărei Turn clopotniţă era de 35 m.Problema se pune că o asemenea construcţie de 35m nu se găsea la nici-una din ţările din jur. bulgari, sârbi, unguri sau Rusia kieveană căci altă Rusie nu mai era. Acest lucru atestă importanţa localităţii pentru întreaga zonă menţionată. Se ştie că localitatea Câmpulung este atestată documentar din secolul VI dHr, într-o cosmografie a lui Sebastian Munster din Basel. Rezolvarea importanţei localităţii este dată de „Frăţia Pecenegă", unde „Fraţii Pecenegi'' controlau şi hotărau într-o mare arie geografică. Ca dovadă este faptul că la Câmpulung s-a construit în 1.300 biserica Frăţiei, numită şi astăzi Bărăţia, unde este îmormântat şi fratele Peceneg, Banul Severinului, Laurenţiu Aba. Asta înseamnă că localitatea era un centru administrativ, o capitală a întregului teritoriu controlat de Daci şi Geţi ce acum se mai numeau şi Cumani şi Pecenegi sau Biseni. Întreg teritoriul era împărţit în Bănii sau Voevodate, (mai multe Bănii).

În 1277, în timpul regelui ungar Ladislau Cumanu (1272- 1290), în Banat erau Fraţii Pecenegi care au hotărât acţiuni de cucerire a ţinutului Haţegului şi partea de peste Carpaţi a Banatului Severinului, care aparţinea lui Litovoi, probabil conducătorul armatei pecenege, deoarece socotesc că numele de Litovoi vine de la cuvântul litvă = trupă de războinici.

Locţiitorul lui Laurenţiu Aba banul Severinului, magistrul Baksa Georgius (deci amândoi preoţi)., a strâns, în 1277 la Timişoara oaste contra lui Litovoi, iar în timpul luptei, se zice că el Baksa Georgius l-a ucis pe Litovoi, iar pe fratele lui Bărbat l-a luat în captivitate, captivitate ce nu a durat prea mult deoarece a fost răscumpărat. Litovoi a făcut greşeala că a atacat cu de sine putere, teritoriul lui Seneslau. pe care l-a cucerit, fapt ce a nemulţumit pe ceilalţi „Fraţi Pecenegi''. Surprinzător este că întreg teritoriul luat de la Litovoi, inclusiv teritoriul cucerit de la Seneslau este dat lui Bărbat şi astfel a ajuns să stăpânească un teritoriu de la Mureş la Dunăre, dar fără Ţara Făgăraşului.

În 1290, Bărbat căsătoreşte pe fiica sa Ana cu Voevodul Ţării Făgăraşului, Radu, cunoscut ca Radu Negru Basarab, care sunt părinţii lui Iancu (Ivanco, în cronici) Basarab întemeietor de Ţară Românească, iar în cronicile sârbeşti apare ca Radul Voevoda Vlaşci şi chiar imaginea lui. Vazi planşa IV. Se pare că acest Voevod Bărbat să fie cel care în cronici apare ca Tihomir, ca bunic deoarece în scrierile ungureşti este când numele de Tihomir când Tatomer (bunic). Acest voevod Radu moare de tânăr şi nu se ştie dacă a murit în luptă sau de o boală, dar în 1310, deşi tânăr Iancu Basarab este Domn al Ţării Româneşti, cunoscut ca Basarab I.

În 1241 Voevodul Transilvaniei şi al Ţării Făgăraşului era Mihai,de fapt Michail, care slavizat devine Mişelav, dar până în 1290 nu avem date care să ateste numele Voevodului Transilvaniei sau al Ţării Făgăraşului. Miron Costin (1633 - 1691) spune că „Negru Vodă exista deja din 1080 cu moşii pe

valea Oltului şi că o parte din populaţie a trecut din Oltenia în Făgăraş în 1180".

După întemeierea Ţării Româneşti, Radu Voevod mută capitala ţării de la Făgăraş, la Câmpulung, în 1290 şi construieşte şi o biserică.

Interesant este şi faptul că amintirea Comanilor şi Bisenilor (Pecenegii), de neam Geto - Dacic în România a fost până în secolul XIX. Iată ce spunea Gheorghe Asachi în 1843, „Aceşti mocani care au împrumutai numele de la Comani". Fără comentarii despre existenţa de neam getic a Cumanilor şi Pecenegilor, doar erau şi ei Geţi, erau Masageţi. Acelaşi neam, aceaşi limbă. Dovada este şi astăzi în Punjab.

Un episod interesant îl oferă cronicarul persan Ulah al Raşid-ed-Din în perioada invaziei mongole din 1241, când în cronica persană apare expresia „Ordul trecând prin ţara Ilaut, a întâlnit pe Bezerenbam şi l-a bătut".

Ştim că perşii erau vecini de milenii cu Masageţii. El nu putea să spună decât ceva referitor la istoria sau religia lor, bineînţeles în logica lor orientală şi nu în logica europeană aşa cum reuşim noi să interpretăm scrierile orientale, mulţumindu-ne cu jumătăţi de adevăr, adevăruri de suprafaţă, pe când perşii ştiau că suprafaţa este înşelătoare şi atunci ei expuneau numai esenţa.

Expresia existentă în cronica persană, pe care noi o socotim că se referă la Oltenia şi se pare că este adevărat, dar, eu cred că este vorba şi de masageţi, de cumani (comani) şi pecenegi (biseni), nu numai de Daco-Geţi.

Analizăm două cuvinte: Benzerenbam şi Ilaut.

Cuvântul Bezerenbam este un cuvânt compus din bezeren şi ban. Banul era stăpânul, regele, voevodul, cneazul unui teritoriu numit bănie, deci expresia bam este în realitate cuvântul Ban. În schimb cuvântul bezeren are două interpretări. Una este că bezeren înseamnă biseni, ce se încadrează în logică, deoarece, toţi Banii erau Biseni (Pecenegi) şi atunci tot cuvântul

ar fi Banii Biseni. A doua logică. Cuvântul bezeren care în mai multe limbi apare cu înţelesul de bază. adică se bazează pe conducător, are încredere în el şi-n felul lui de a gândi, în Ban, iar a treia logică decurge din expresia Basar - Aba = tată conducător, lucru ce dovedeşte originea numelui şi dinastiei Basarabilor. În opinia mea. „Tatăl conducător", în vremea aceea nu putea Fi decât Divinitatea, adică Dumnezeu. Şi astăzi se spune „ Cu Dumnezeu înainte", când ai de făcut ceva important. Dumnezeu a fost de la începuturi Tatăl strămoşilor noştri şi este şi astăzi al românilor, este Tatăl Nostru care este în Ceruri

Un al doilea cuvânt interesant din cronica persană este cuvântul „ Ilaut". Este un cuvânt compus din Iliu sau Ila şi Uto. Cuvântul Ili, Ila înseamnă zeu. Cel mai uşor de dovedit lucrul acesta este cuvântul Babilon ce este compus din bab = poartă şi Ili = Zeu şi ar însemna „Poarta Zeilor". Eu nu exclud varianta că ar fi fost vorba de „pap" = „tată" al zeilor, la începuturile existenţei oraşului.

A doua expresie „Uto" înseamnă soare şi totodată şi zeul soarelui în sumeriană, deci folosit încă din vechile timpuri, ca şi cuvântul Ila = zeu. Cred că nu întâmplător persanul Al Raşid-ed-Din a folosit termeni foarte vechi, când avea la îndemână multe cuvinte noi ce puteau să exprime acelaşi lucru. A vrut să se refere la vechimea ţării şi a neamului ce locuia în ea.

Dacă am privi superficial lucrurile am aduce aminte ce spunea Herodot, că „Masageţii cred într-un singur zeu, Soarele", şi am greşi căci am face o analiză europeană a cuvântului. Să privim lucrurile în profunzime şi să vedem ce reprezintă soarele din punct de vedere religios. Soarele dă lumină şi căldură deci dă viaţă. Chiar şi pe vremuri, primăvara reînvia natura şi fiinţele, inclusiv oamenii. Pe vremuri Zeul lor murea trei zile, timp În care se socotea că toţi credincioşii mor odată cu el, iar apoi învia întâi *Zeul* lor şi de la el primeau lumină deci viaţă. Înviau din morţi şi asta în fiecare an. Numai sub semnul crucii, soarele oferă viaţă.

Priviţi planşa V, „Soarele Masageţilor” şi vă veţi convinge că şi la masageţi, crucea, soarele şi viaţa au fost de multe milenii. Nu vi se pare o asemănare cu religia de astăzi? Persanul mai spune totodată că este şi ţara celui care a creat această religie ce astăzi se numeşte creştină. Este un exemplu de logică orientală care prin cuvinte puţine se spune mult. Întrebarea se pune. De unde ştia el lucru acesta? De unde ştia că Isus Hristos s-a născut în ţara aceea ce astăzi este România? Ştia din dovezi ce erau atunci şi poate mai sunt şi astăzi dacă duşmanii adevărului despre originea creştinismului nu le-au distrus.

În încheiere, câteva dovezi despre faptul că neamul Geto-Dacic a fost primul popor creştin din lume.

1. În primul rând priviţi pe „Cei trei Magi de la Răsărit”, ce au venit să anunţe naşterea lui Isus şi să se roage la EL ca fiul lui Dumnezeu, reprezentare ce se găseşte în biserica Apollinare din Ravena, construită în anul 504 dHr. Spuneţi-mi câte popoare, nu grupuri, erau creştine în anul 500 dHr, în afară de Daco-Geţi? Răspuns, niciunul.

2. După cum vedeţi „Cei trei Magi” sunt Daci, deci Dacii sunt primii care au acceptat religia creştină, au acceptat credinţa în Cristos şi asta de la începuturi. Alt neam nu a fost prezent la naşterea lui Cristos, căci ar fi fost şi dovezi.

3. Al treilea lucru sigur, că România este Grădina Maicii Domnului.

4. Tertulian, Meliton din Sardes, Celsus au confirmat în scris ce era în timpul vieţii lor,că Daco-Geţii înainte de 150 dHr erau creştini, iar Magii spun că de la începuturi.

5. Acum înţelegem şi pe persanul Al Raşid-ed-Din că avea dreptate când practic a scris că teritoriul Daco-Getic este ţara unde s-a născut Hristos, mai ales că EL şi astăzi se spune că este Misian, că a fost şi este de neam din Misia (Moesia).

6. Iată câteva adevăruri care trebuiau spuse în urmă cu 2.000 de ani şi probabil au fost spuse, au fost şi scrise, dar cu patimă au căutat alţii să fie distruse. Răspundeţi singuri, „De ce”?

Planşa nr. 1

- Cei trei magi de la răsărit, care au adus daruri pruncului Iisus erau nobili geți, după cum apar pictaţi În Basilica Sf. Apollinare din Ravenna

Planşa nr. 2

- Steagul masageţilor (cuman şi peceneg)

Planşa nr. 3

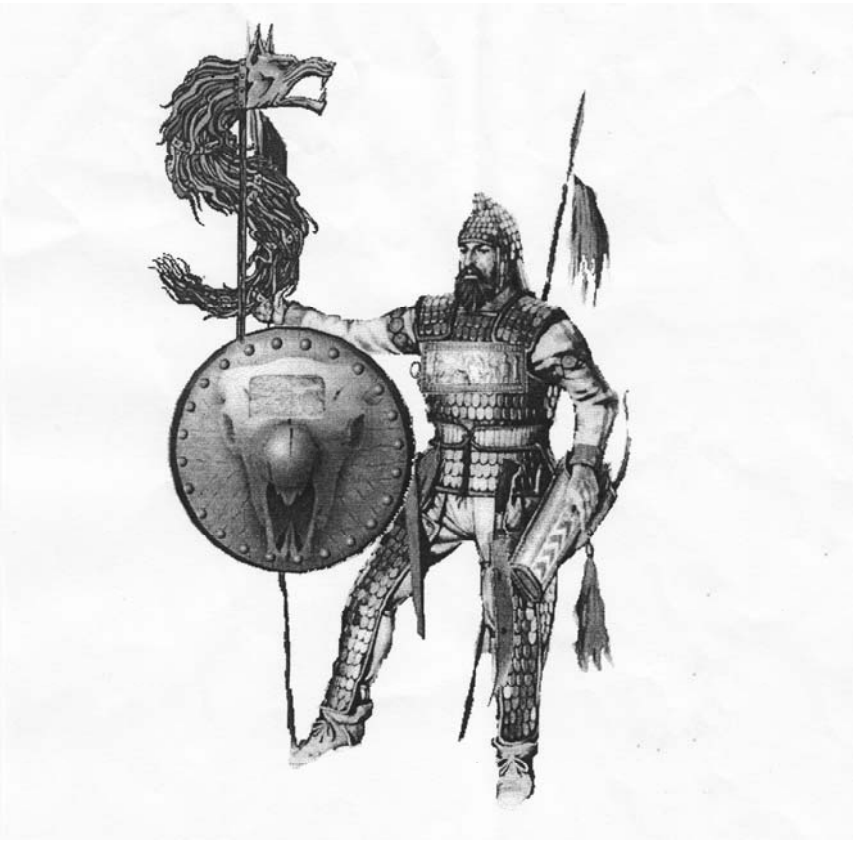

- Luptător Masaget

Planşa nr.4

- Radu I Voievod Vlasci

Planşa nr. 5

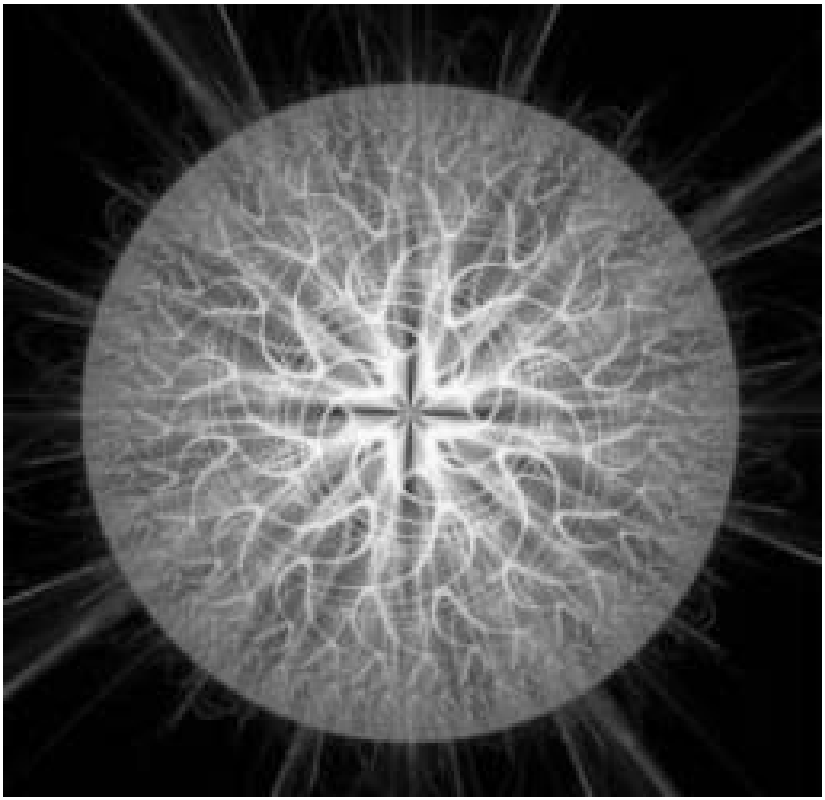

- Zeul soare al Masageţilor

Bibliografie

1. Victor Spinei Marile migraţii din estul şi sud-estul Europei în secolele IX - XIII. Ed. European 1999.
2. Constantin Daniel Cultura spirituală a Egiptului antic. Ed. Cartea Românească Bucureşti 1985.
3. Nicolae Densuşeanu. Dacia preistorică. Ed. Arhetip Bucureşti 2002.
4. Hans Biderman. Dicţionar de simboluri. Ed. Saeculum I.O. Bucureşti 2002.
5. Victor Kernbach. Dicţionar de mitologie generală. Ed. Albatros Bucureşti 1983.
6. Papus Kabbala Ed. Herald 2002
7. Ghe. Bulgăr, Ghe. Constantineseu — Dobridor Dicţionar de arhaisme şi regionalisme Ed. Saeculum 2000.
8. Horia C Matei Enciclopedia antichităţii Ed Meteora Press Bucureşti 2000.
9. Diodor din Sicilia Biblioteca istorică Ed. Sport-Turism Bucureşti 1981
10. Lucian Iosif Cueşdean Senzaţional noi suntem români de peste 2.500 de ani.
11. Adolf Arnbruster Românitatea românilor Ed. Enciclopedică Bucureşti 1981
12 Internet. Originea Gherga. Şamanul Gherga. Cumanii. Pecenegii.
13. Enciclopedia bizantină Suda
14. Anna Comneana Alexiada.

BĂTĂLIA DIN 1330 ZISĂ DE LA POSADA

Această luptă este cunoscută ca lupta ce s-a dat între Basarab, domn al Ţării Româneşti, 1310 -1352 şi regele ungar Carol Robert de Anjou.

În unele documente Basarab apare ca Ivanco Basarab. Cum litera v se citeşte chiar şi azi u (exp Jvstiţie) iar litera o finală este u, atunci cuvântul este Iuancu, deci Iancu, cuvânt clar românesc, nume purtat şi de alţi eroi ai românilor ca: Iancu de Hunedoara sau Avram Iancu. Acum ştim cum se numea Basarab I, zis întemeietorul iar eu îi spun „Cel înţelept".

S-a vehiculat ideea că armata lui Basarab era alcătuită din oameni adunaţi înaintea luptei din târguri şi cetăţi, idee total falsă deoarece armata lui Basarab era numai din profesionişti care au dus mai multe războaie până în 1330. Astfel în 1323 împreună cu regele (Ţarul) Mihai Asan luptă împotriva Imperiului Bizantin, iar între anii 1325 -1328 au fost luptele cu tătarii, pe care îi alungă până la Chilia şi Prut, iar în 1330, în iulie, după alţii în iunie, *duce* un război împreună cu alţii împoriva despotului sârb Ştefan Decanski. După cum se vede, Basarab avea o armată de profesionişti, o armată călită în războaie.

Cred că este timpul să precizăm nişte termeni.

Au fost discuţii şi poate mai sunt despre faptul că Basarab ar fi de neam cuman. Imi pare sincer rău de ei, dar Strabon îi contrazice. Să amintim ce spune „Că din Sarabii Terrei (probabil Herei) se alegeau regii", sarabi ce cu secole în urmă se numeau Heraclizi (Hera „cleo = a crede, a slăvi), deci preoţii Herei şi ai lui Apoio Hiprboreanu, iar cuvântul „ Ba",

este „Va" şi înseamnă cale, drum, deci Basarab este unul din preoţii ce urmau calea sau învăţătura Sarabei. Deci Basarab era şi rege şi mare preot. Ca să înţelegem învăţăturile Sarabei, iată ce spuneau Tertulian şi Celsus despre religia Daco - Geţilor în secolul II dHr. Tertulian (160-210 dHr) spune „Dacii suni discipolii lui Hristos". Fără comentarii. De atunci, din secolul doi dHr, la noi era religia creştină (Termenul discipol înseamnă, persoana care continuă doctrina, învăţătura şi principiile cuiva. Iar Celsus (sec. I-II dHr), completează tabloul religiei Daco Geţilor, spunând „ Religia lui Zamolse pe care o practică neamul geţilor este religia creştină". Este cât se poate de clar că dogmele şi principiile învăţăturii creştine îşi au originea în religia Daco - Geţilor, şi numai a Daco-Geţiior căci nu este nici-un înscris care să confirme o religie asemănătoare, undeva în lume. Sper că sunt dovezi suficiente ca să nu mai fie discuţii. Acum vedeţi cât de cuman este numele de Basarab.

Expresia de cumani atribuită neamului românesc, pleacă de la unguri care la început decât ei ne-au numit cumani, tocmai ei care cu secole în urmă, în 1919 Bela Kun, a schimbat numele Ungariei în Cumania. Să ne înţelegem, că nu neg existenţa cumanilor dar nu pe teritoriul românesc. Toate neamurile ce au trecut pe la noi au vorbit şi vorbesc şi azi aceeaşi limbă (bulgarii, sârbii etc), numai cumanii nu. Bănuiesc că atunci când treceau hotarul Ţării Româneşti, ca prin minune vorbeau numai româneşte sau Daco-Geţii şi înaintea lor Dorienii erau cumani. Te pui cu istoricii.

Pentru a rezolva această problemă apelăm la Diodor din Sicilia, care în cartea V, LXXI, citez „Câmpia ce În vechime se numea Fregaică pentru că pe meleagurile acelea fuseseră pârjolite de un foc năprasnic, iar mai târziu câmpiei i s-a spus Cumenă". Este clar că termenul de cumen, cuman sau coman este atribuit unei zone unde câmpia este arsă, dar ea poate fi arsă şi de soare, câmpia fără verdeaţă, câmpia numită stepă sau pustă

şi numai locuitorii acestei zone se numeau cumani, comani sau cumeni.

Discuţii au fost şi mai sunt despre termenul Vlah, Blah, Vlahia sau Valahia Neamul Vlahilor este cel mai vechi neam din Europa, iar vechimea lui se pierde în negura timpului. Era prezent deja din vremea titanilor conform unui papirus gnostic din Leiden (după Lepsius), unde Seth, Saturn era regele Blahilor (Vlahilor). Numele de Blah sau Vlah derivă de la culoarea neagră. Blakc, Blah apoi Vlah, deoarece la sud de Meditereana, ziua şi noaptea erau aproximativ egale. În nord erau perioade de timp unde întunericul culoarea neagră, noaptea avea o durată mai mare decât ziua. Când ungurii foloseau termenul de Cumania neagră era vorba de zona de nord a Ţării Româneşti.

Carol Robert de Anjou făcea parte din dinastia de Sicilia şi a fost pus rege de Vatican în locul fiicei regelui ungar decedat în 1301 Andrei III, probabil nemulţumiţi că nu a putut catoliciza toată populaţia din regat.

El este rege al Ungariei şi Ungrovlahiei (Ardealul) din 1307 până în 1342 după care pe tronul Ungariei vine fiul său Ludovic. Menirea lui Carol Robert era să urgenteze trecerea la religia catolică în special a populaţiei din ţara lui Basarab ce era atunci de la Porţile de Fier ale Transilvaniei, Oltenia Dobrogea şi toată Moldova de azi. Puţini ştiu că Basarab a fost domn şi al moldovenilor.

Carol Robert era regele Ungariei dar şi al Ungrovlahiei, a Ardealului, cu toate că Ardealul, în vremea aceea avea Voevod, pe Voevodul Toma. Interesant este deasemeni faptul că Sigismund de Luxemburg socotea Ungrovlahia ca Ţară Basarabească.

În documentele germane din secolele XIII şi XIV, cronicarii îi spun Munteniei, Valahia Mayor, Moldovei, Valahia Minor şi pentru amândouă folosesc termenul de Ţară Românească. Şi-n alte documente ale timpului „Ţara lui Basarab" sau „Ţara Românească" era acelaşi lucru.

După luptele din 1343 - 1345 duse de Ludovic, regele Ungariei împreună cu prietenul său, atunci, Nicolae Alexandru, asociat la domnie de Basarab în 1342, când împreună au alungat tătarii dincolo de Nistru. Teritoriul nou eliberat de tătari, zona între Prut şi Nistru, din respect pentru Iancu Basarab, s-a numit şi acelaşi nume îl are şi astăzi, tot de Basarabia.

Atunci în 1345, ţara lui Basarab, Ţara Românească, se întindea de la Porţile de Fier ale Transilvaniei (punct de reper azi Oţelul Roşu), până la Nistru şi dacă socotin că Ungrovlahia ce era „Ţară Basarabească", atunci Vlahii ocupau tot teritoriul ţării noastre, plus Basarabia şi încă multe enclave, iar când Mircea cel Bătrân spunea că este domn „până la Marea cea Mare" şi noi înţelegeam Dobrogea actuală. În realitate, teritoriul stăpânit de Mircea cel Bătrân era litoralul de la Varna până la Nistru. Acest teritoriu este confirmat, în parte, şi de geograful arab Abdulfeda care în 1321 scrie că fosta cetate Saces, azi Isaccea este „în ţara Valahilor", iar anatolianul Umur Beg precizează că în 1337 - 1338 „Chilia se găsea la graniţa Valahiei", căci dincolo era teritoriul numit Basarabia.

În anul 1330 Iancu Basarab împreună cu bulgarii duc un război împotriva sârbilor lui Ştefan Decanski la Velbugd, unde sârbii ies învingători. Aceasta a fost singura înfrângere a lui Basarab. Lupta s-a dat, se pare, în 28 iulie 1330.

Aflând de înfrângerea lui Basarab, Papa Ioan al XXII - lea (1316 - 1334), crezând că armata este decimată şi mai ales demoralizată, trimite o bulă papală lui Carol Robert de Anjou, care a ajuns rege datorită Vaticanului, avea deci obligaţii, crezând că a sosit momentul mult aşteptat, să ducă război împotriva lui Basarab şi să trecă populaţia din ţara lui la religia catolică, adică Ţara Românească ce cuprindea atunci Banatul de Severin , Ţara Almaşului şi Făgăraşului, Oltenia, Muntenia, Dobrogea şi Moldova, iar conform obiceiului de atunci să-l omoare pe Basarab şi apropiaţii lui. Tot catolicul din Ungaria şi

Ardeal (Ungrovlahia) trebuia să participe la război împotriva lui Basarab şi Ţării Româneşti.

Ca număr de persoane în armata ungară diferă de la un document la altul. Unii zic că ar fi fost 10.000, alţii 20.000, 30.000, iar părerea mea este că erau peste 30,000 de oameni, deoarece Ţara Românească era un teritoriu mare, avea multe târguri şi chiar ceva cetăţi, iar pentru fiecare târg trebuiau 2-3 preoţi şi între 50 şi 100 de oşteni pentru a înăbuşi eventualele revolte.

Armata ungară condusă de rege şi Voevodul Transilvaniei, Toma, ocupă în septembrie 1330 Banatul de Severin, la mai puţin de 2 luni de la înfrângerea lui Basarab şi erau convinşi că vor obţine o victorie uşoară, apoi trec prin Craiova şi ajung la Curtea de Argeş, unde în grandomania lor şi euforia unei victorii ca şi avute, îi dă foc, aşteptând pe Basarab să-i atace.

Iancu Basarab fiind un om înţelept, s-a gândit din timp că s-ar putea vreodată să fie învins şi a pregătit un loc de retragere care nu putea fi ocupat, şi a găsit în zona actualului sat Sălătrucu, pe malul Topologului, în Ţara Loviştei. Ţara Loviştei era de la râul Topolog la Lotru.

La Curtea de Argeş, Carol Robert primeşte o solie de la Basarab care îi propune pace şi îi oferă 7.000 de mărci de argint (1447 Kg argint), Banatul de Severin şi tribut anual. Armata ungară fiind sigură de victorie, refuză oferta şi îi spune solului că el îl va scoate de barbă pe Basarab din vizuina lui şi continuă, se pare, cu ce era scris în bula papală, că Basarab este pastorul oilor sale (ale Vaticanului) şi ţinute pe nedrept.

Opinia mea este că Basarab nu a vrut să încheie pacea cu ungurii, ci a vrut să cunoască intenţiile lor sincere, deoarece a fost surprins de o aşa de mare ofensivă cu atât de mulţi ostaşi şi mulţi clerici catolici, toţi prepoziţii din Ardeal şi Ungaria. Prepozitul este un înalt titlu de demnitate în religia catolică şi administrator al unui vast teritoriu.

Carol Robert stând la Curtea de Argeş care deja era pustiită a aşteptat şi tot a aşteptat ca Basarab să-l atace şi să se termine lupta, mai ales că cete de luptători ai lui Basarab atacau la câteva zile marginile armatei ungare creând speranţa unei lupte iminente. Basarab tot amână începerea luptei şi astfel a trecut septembrie şi octombrie al anului 1330. Ajunşi în noiembrie se accentuează problemele de care se temeau ungurii anume lipsa hranei pentru cai. Armata ungară se baza pe cavalerii în armură dar când calul este slăbit atunci ostaşul este victimă, mai ales că armura îi limita mişcările. Este asemănător cum ai lupta cu un om legat. Atunci un ostaş în armură echivala cu un tanc în cel de al doilea război mondial. O altă problemă era frigul cunoscut faptul că în vremurile acelea iarna era mult mai rece, se trecea pe Dunărea îngheţată iar astăzi Dunărea nu mai vrea să îngheţe. Despre hrana oamenilor nu poate fi vorba deoarece atunci când se termină, se sacrifică caii şi tot au ce mânca, lucru obişnuit atunci în război, mai ales că întotdeuna se pleca cu doi cai pentru fiecare luptător.

Toţi şi-au dat seama că Basarab i-a înşelat şi din victorioşi acum se temeau că vor fi învinşi uşor mai ales în zona de câmpie. Deci sigur pe zona de câmpie pe care au venit nu se puteau întoarce, era moarte sigură, iar dacă stăteau pe loc, pierderile în oameni erau mari, fie din cauza gerului şi a viscolului sau a hranei care avea şi ea un sfârşit, iar lipsa totală de cai era înfrângere sigură. În situaţia aceasta Carol Robert şi suita sa nu mai puteau spera decât la un drum prin zona de deal şi munte a Valahiei ca să ajungă în Transilvania (Ungrovlahia) sau să găsească un loc sigur un loc apărat de relief până sosesc alimente, oameni şi hrană pentru cai din Ardeal sau Ungaria. Toţi ştiau un vechi drum, zis „Drumul mare”, drum de care de la Sibiu, Câineni, Perişani Stoeneşti unde se bifurca, unul mergea la Călimăneşti şi altul la Curtea de Argeş. Acest drum era controlat de Basarab şi oamenii lui şi nu se putea merge căci nu se ştia ce ambuscade au fost puse la cale, dar ce era mai rău era

faptul că Basarab, de mult timp nu a mai trimis nici- un sol şi nu se ştia nici unde este.

Carol Robert trebuia să găsească o soluţie. Nu se mai punea problema victoriei, a banilor şi teritoriilor ocupate, acum se punea problema de viaţă şi de moarte. Nu mai avea nevoie din ce oferise Basarab, vrea să ajungă cu armata în Ardeal şi Basarab parcă dispăruse. În această situaţie critică pentru rege şi armata ungară, apare un om numit Bako, posibil se numea Baciu. Fiţi atenţi la acest om căci el este cheia evenimentelor ulterioare.

Citez din diploma din 11 noiembrie 1336 dată de rege vicecancelarului transilvănean Thatamer şi fratelui său Bako pentru meritele din campania din 1330." Când noi împreună cu întreaga putere a armatei noastre am cercetat Ţara Românească, acesta (Bako), din porunca măritului bărbat Toma, voevodul Transilvaniei, stăpânul său, s-a grăbit în urma noastră şi a stăpânului său cu puţini oameni, în nişte solii şi treburi tainice, apărându-se de duşmani şi de primejdia morţii prin iscusinţa sa isteaţă şi mântuindu-se printr-un noroc şi o întâmplare vrednică de mirare, ne-a ajuns chiar sub cetatea Argeş, unde ne-am minunat, împreună cu toată oastea, de venirea lui neaşteptată". Din citat se remarcă mai întâi expresia „ noi împreună cu întreaga putere a armatei noastre". Deci la acest război a participat toată armata şi toţi clericii regatului, un număr foarte mare de oameni şi nu cum spun cronicile, 10,20 sau 30.000 de oameni. Papa şi Vaticanu au dorit să fie sigur de victorie şi apoi de catolicizarea ţării. Mai este expresia Thata mer sau Tata + mer. Cuvântul tată este specific românesc iar „mer" înseamnă şi azi la unele neamuri, mare. Nu este exclus ca la bunici sau la bătrâni atunci să li se zică Tata Mare expresie folosită şi azi pentru bunic, este drept că mai rar, dar tot aşa de bine poate fi şi cuvântul Tacomer, Tacomir. Tahomir să însemne acelaşi lucru, mai ales că Basarab a primit coroana la vârstă tânără şi atunci nu se ştie cum s-a numit tatăl său, de ce a murit sau cine l-a omorât.

Se ştie că sibienii la vremea aceea au refuzat să se supună coroanei ungare şi refuzul lor a fost cât a trăit regele Carol Robert. Se pare că acest Bako a mers la Sibiu cu nişte solii, în special să nu acorde sprijin lui Basarab, iar sibienii nu i-au acordat sprijin. De la Sibiu a mers pe drumul Câineni, Perişani şi de aici nu a mai mers pe aşa zis „Drumul mare", ci prin Pripoare, Poiana, Sălătrucu unde era şi vizuina lui Basarab care a fost lăsat să o studieze, apoi la Curtea de Argeş, „un noroc şi o întâmplare vrednică de mirare".

Deci Bako a găsit un loc bine apărat şi o cale de întoarcere, unde se credea că ar fi puţini oşteni ai lui Basarab, deci zona este slab apărată.

Se pun trei întrebări.

1. Ori acest Bako a fost cumpărat de Basarab, iar faptul că l-a lăsat în viaţă se pare că este adevărat.

2. Ori a vrut să-l trădeze pe Carol Robert.

3. Ori Basarab s-a bazat pe prostia şi grandomania regelui şi a suitei sale, pe care îi cunoştea din vremea când făceau ospeţe împreună.

Nu sunt dovezi pentru nici-una din variante şi totuşi dacă l-a lăsat să studieze terenul se pare că a fost cumpărat deoarece el a dus la moarte o întreagă şi numeroasă armată ungară.

Acum să arătăm locul unde s-a desfăşurat lupta.

În satul Sălătrucu, pe malul drept al râului Topolog, deci în ţara Loviştei, este un munte care în partea de est, spre râu, are o intrare îngustă de 0,5 Km, străjuită de pereţi înalţi, fiind locul de unde în cronica pictată se arunca şi cu pietre. Apoi se pătrunde într-o zonă ovală cu uşoare denivelări, prea puţin semnificative, ce are diametrul mare de 2 Km şi diametrul mic de 0,5 Km. Toată zona aceasta, relativ plată este înconjurată de munţi înalţi, în afară de partea vest, nord-vest unde este un deal cu o lungime de 100 - 200 m, locul unde se spune că era un şanţ adânc pe unde nu putea trece om sau cal. Această zonă era

întărită şi de prisăci (copaci tăiaţi ca să împiedice trecerea şi deasemeni scut pentru arcaşi), deci zonă apărată şi imposibil de trecut.

Am spus că puteţi calcula numărul ostaşilor din armata ungară. Vă ofer citatul din cronică (bib. 1 pag. 121) „Şi nu era chip de îngropare a celor morţi", ce a ce înseamnă că erau atât de înghesuiţi că nu se puteau găsi locuri de îmormântare. Cunoscând suprafaţa zonei şi faptul că erau mulţi şi erau unul lângă altul, om şi cal, şi socotind că numărul cailor scăzuse, poate la jumătate, poate mai mult, puteţi afla câţi oameni erau acolo şi veţi fi surprinşi de numărul mult mai mare decât au scris cronicile. Menţionez un lucru important, în zonă, în aria de luptă, nu este apă. Chiar eu am fost acolo, în aceeași perioadă a anului când a avut loc lupta și atunci era un șuvoi de apă ce în 24 de ore dacă asigură apa pentru 1000 de oameni.

Şi acum vă rog să fiţi atenţi la citatul următor, care dezleagă enigme. La un an după luptă, armata lui Basarab, în 1331, îi ajută pe bulgari în lupta cu Imperiul Bizantin, împărat Andronic III care „ la auzul trâmbiţei tătăreşti din tabăra adversă a socotit că ar fi o manevră tactică „a geţilor de peste Dunăre (nu cumanilor, şi dacă un împărat nu-şi cunoaşte vecinii şi pe cei cu care se luptă, mai ales că în garda lui avea şi cumani adevăraţi atunci ar fi o nedreptate atât împotriva istoriei cât şi adevărului, şi mai mult chiar, geţii erau pe ambele maluri ale Dunării, n, a), care folosesc aceleaşi arme ca şi tătarii, cei mai mulţi sunt arcaşi".Rezultă din această interesantă povestire că, de la depărtare, românii lui Basarab, călare probabil, puteau fi confundaţi cu tătarii şi că adoptaseră armele lor de luptă, în special arcul şi pavăza tătărească. După cum vedeţi, românii dacă se îmbrăcau şi în haine tătăreşti, erau sigur confundaţi cu tătarii. Acestea sunt cetele de tătari din cronici, deoarece între anii 1325 - 1328 Basarab a tot omorât la tătari, încât este imposibil să credem că vre-un tătar l-ar ajuta în această luptă şi în luptele următoare.

Armata ungară era tot la Curtea de Argeş şi nu se mai gândea la victorie, se gândea cum să ajungă cel puţin în Ardeal. Având un cunoscător al unui drum (cale) oarecare, un drum cotit, căci la Sălătrucu drumul face un cot de 90 de grade, pe Bako, şi mai ales că dacă armata ungară este atacată de Basarab merge în zona Sălătrucului unde se poate apăra cu pierderi minore şi-n timp îndelungat, până sosesc ajutoarele din regat. Şi astfel a pornit în marş, spre Sălătrucu, Perişani, Sibiu. O armată în marş se întinde pe mai mulţi Km., posibil 4-5 Km, dar fiind posibilitatea unui atac, probabil distanţa s-a redus la jumătate. În cronică este expresia „ ca o corabie pe val". O corabie când este pe coama valului se vede, iar când ajunge în spatele valului nu se mai vede . Drumul posibil fiind pe Valea Danului unde sunt şi dealuri. Când cavalerii urcau dealul erau asemănători unei corăbii pe val, se vedeau iar când coborau nu mai puteau fi văzuţi. Expresia „ ca o corabie pe val" este cât se poate de reală. În timpul marşului, posibil când primii oşteni au ajuns în zona Sălătrucului vine vestea că sunt atacaţi de cete de tătari. Nu trecuse nici 90 de ani de când amata mongolo - tătară au făcut orori în Ardeal, în 1241 şi groaza încă mai era stăpână, aşa că toţi s-au grăbit să intre în adăpost. Aceste cete de tătari nu erau decât ostaşi din armata lui Basarab îmbrăcaţi în haine tătăreşti ce aveau ca scop să-i lipsească pe unguri de alimente, atât pentru oameni cât şi pentru cai, lucrul reuşit pe deplin, deoarece transportul alimentelor încheia aproape întotdeauna covoiul.

Iată ce spunea cronica pictată despre armata lui Basarab care deja îi aştepta să intre toţi în capcană, deoarece cei din urmă erau grăbiţi de cetele de tătari. Citez „Basarab a venit cu toată oastea sa, şi calea sucită şi de amândouă părţile cu râpe foarte înalte, era închisă împrejur şi unde calea zisă că era mai largă, acolo valahii în mai multe locuri întăriseră cu şanţuri săpate împrejur. Iar regele şi toţi ai săi la aşa ceva întru adevăr nu s-au gândit. Mulţimea nenumărată a valahilor, sus pe râpi alergând din toate părţile, arunca săgeţi asupra oastei ungureşti care era în

fundul căii de drum, care însă nu ar fi trebuit numit drum ci mai curând un fel de corabie strâmptă, unde din pricina înghesuielii, cei mai sprinteni cai şi ostaşi căzeau în luptă, pentru că din pricina urcuşului prăpăstios din cale nu se puteau sui contra valahilor, pe nici una din râpele de pe amîndouă laturile drumului, nici nu puteau merge înainte, nici nu aveau loc de fugă, fiind şanţurile săpate acolo, ci ostaşii regelui erau cu totul prinşi ca nişte peşti în vreajă sau în mreajă". În cazul acesta un arcaşi valah nu trebuia să găsească o ţintă deoarece orice săgeată trasă omora sau rănea un om sau cal. A fost un dezastru total pentru armata ungară ce a durat patru zile, între 9-12 noiembrie 1330, fără apă sau alimente. Însuşi regele Carol Robert „era să-şi piardă viaţa. La un moment dat s-a prăbuşit de pe cal. Dar a fost salvat de cei mai credincioşi oameni ai lui„ (bib. 1 pagl21). Într-adevăr o săgeată l-a lovit în picior, nu s-a mai putut ţine în şi şi a căzut iar de aici înainte, prin mila lui Basarab, drumul până în Ungaria l-a făcut pe targă.

Iată ce spune cronica (pictată) mai departe „Au căzut tineri şi bătrâni, principi şi nobili, fără nici-o deosebire. Căci această tristă întâmplare a ţinut mult, de la ziua a şasea a săptămânii până la ziua a doua a săptămânii următoare, în care zile ostaşii aleşi aşa se izbeau unii pe alţii, precum în leagăn se leagănă şi se scutură pruncii, sau ca nişte trestii clătinate de vânt. S-a făcut aici cea mai cumplită ucidere, căci a căzut mulţimea de ostaşi, principi şi nobili şi numărul lor nu se poate socoti". Însuşi regele a recunoscut mai târziu, că în urma bătăliei „S-au tras nu puţine robii, cazne şi primejdii pentru neamul unguresc".
Închipuiţi-vă că din această capcană nu putea ieşi nimeni. Carol Robert şi-a dat seama de acest lucru, dar pacea nu o putea cere căci o refuzase, nu putea cere decât mila lui Basarab, mila celui care veniseră să-l omoare.

Închipuiţi-vă cum arăta un luptător ungur după trei zile fără apă şi mâncare, poate numai carne crudă de cal, care abia se mai putea ţine pe picioare. Au pierit mulţi unguri. Nu mai era

bătălie, căci nu mai era adversar, a fost măcel. Lui Basarab i s-a făcut milă şi a încetat ostilităţile, după capituiarea armatei ungare. Dovada încetării luptei se găseşte în citatul „Cu ajutorul lui Dumnezeu, se potoli ardoarea duşmanilor". Deci a încetat lupta. După aceea, cred că Basarab şi Carol Robert, opinie personală, care se cunoşteau de mult, la masă, la un ospăţ împreună, au început să-i judece pe cei care mai trăiau. Au fost condamnaţi la moarte toţi prepoziţii şi clericii catolici, şi care, după cum eu cred, cei mai mulţi au venit, mai puţin pentru religie, dar mai mai mult pentru a fura. A murit şi Voevodul Transilvaniei Toma care participase la strângerea armatei cât şi noul Ban de Severin (Zeurino după diploma Ioaniţilor, ce avea numele zeului Uran, posibil una din reşedinţele lui), Dionisie, fiul lui Dionisie, Deser sau Desev, care se spune că a schimbat hainele cu regele ungar, în timpul luptei. Nu cred din două motive. Regele era cunoscut de toţi şi apoi din încercuire şi să fi vrut nu putea scăpa nimeni. De schimbat hainele lui cu cele ale regelui ungur sau ale lui Basarab, da, atunci când a fost judecat, posibil că a vrut să fie voevodul Ţării Româneşti şi de ce nu dacă reuşea trecerea populaţiei la religia catolică, cu ajutorul Vaticanului să fie şi rege al Ungariei. Erau lucruri pe care le ştia şi Basarab, iar unde nu ştia completa Carol Robert. În final Deser a murit aşa cum şi-a dorit ca un rege, iar drumul spre moarte a fost aşa cum se lăuda el că-1 va omorî pe Basarab. După această luptă şi până astăzi, populaţia, chiar şi cea din Ardeal a rămas Ortodoxă şi asta mulţumită lui Basarab cel înţelept şi a celor care şi-au pierdut viaţa în luptă. Basarab nu a mai fost vasal, nu a mai plătit tribut, Banatul de Severin a rămas la români, la fel şi Ţara Loviştei, Almaşului şi Făgăraşului. Mai mult chiar Carol Robert s-a angajat să lupte împreună cu valahii, pentru alungarea tătarilor dincolo de Nistru, lucrul care s-a şi întâmplat în luptele din anii 1343 - 1345, iar teritoriul eliberat, zona dintre Prut şi Nistru să poarte numele învingătorului, numele lui Basarab, nume ce îl poartă şi astăzi.

Alte dovezi că lupta s-a dat în zona enunţată sunt date de regele ungar în aprilie 1331, şi anume că bătălia s-a dat „dincolo de muntele românilor", ori muntele românilor a fost muntele Făgăraş, pe vremuri muntele lui Atlas, strămoşul nostru şi locul unde după scriitorii antici latini, a fost înlănţuit Prometeu de către Atlas sau Troian. Tot regele spune în noiembrie 1332 că lupta a avut loc „La ieşirea noastră de acolo", deci la mică distanţă de Curtea de Argeş, sau tot în 1332 şi tot în noiembrie regele spune că lupta s-a dat „Când am ajuns la nişte ţinuturi de margine ale regatului nostru (Loviştea şi Făgăraşul, n.a.) ce erau ţinute pe nedrept în Ţara Românească de către Basarab schismaticul, fiul lui Thocomerius (poate Thatomer, Tato + Mer, n.a.), spre marea noastră nesocotire şi a sfintei coroane". Aceste dovezi, dar şi cele dinainte ar confirma localizarea bătăliei în zona anunţată, dar certitudinea o poate da numai săpăturile arheologice.

În încheiere dau citatul din diploma din 13 decembrie 1335, cuvintele regelui ungar" Cu ajutorul lui Dumnezeu, se potoli ardoarea duşmanilor (de a tot omora unguri, n.a.), şi se putu sparge latura dreaptă a zidului de duşmani (imposibil căci latura dreaptă era tocmai coridorul îngust de 0,5 Km care nu avea cum şi nu mai avea cine să-l spargă, rege lăudăros după 5 ani de la luptă. Este drept că în zonă este un mic deal curb de unde se vede şi latura dreaptă, cea către Topolog şi cea stângă care duce în satul Poiana, unde erau şanţurile şi prisăcile. Se mai spune în documentele timpului „că era şi o poiană". Socotesc că era vorba de actualul sat Poiana şi-n cazul acesta, satul este atestat documentar din anul 1330), şi luând-o la picior prin spărtura făcută (ironia sorţii au plecat pe jos de acolo şi ostaşii lui Basarab nu i-au ajuns din urmă, câtă ipocrizie la cel ce i-ai salvat viaţa, n.a.) din bătălia venită fără veste.... aflarăm prilejul mântuirii şi o luarăm spre casă (el spune care nu putea să meargă datorită rănii la picior cauzată de o săgeată, el spune că a luat-o la picior până în Ardeal). În realitate cred că s-au petrecut

astfel lucrurile. Un mic grup de ostaşi ai armatei ungare, poate 100 sau 200 de persoane, mergând pe jos şi transportând un rege pe targă, flancaţi de ostaşii călări ai lui Basarab, pe tot drumul de la Sălătrucu la Sibiu, drum pe care eu îl numesc, „Drumul umilinţei ungare”. Lucrurile nu se opresc aici şi în anii 1347 deposedează de pământurile lor pe nobilii români maramureşeni ce se mută în Bucovina, iar trădarea o face Dragoş care pentru a fi „domn” rupe o bucată din Ţara Românească, care cu timpul a devenit Moldova şi-n felul acesta a scăzut puterea armată a românilor, prin această rupere în două a ţării.A trebuit să treacă 500 de ani ca românii să-şi dea seama de greşeală şi-n 1859 să se facă unirea Moldovei cu Ţara Românească. Şi aşa încă nu este toată ţara lui Basarab din 1345.

Bibliografie

1. Petru Demetru Popescu - Basarab I, Editura Militară, Bucureşti 1975
2. Cronica pictată de la Viena, din 1360.
3. Chronica Hungarorum din 1486 a lui Johannes de Thurocz
4. Analele lui Jan Dlugosz (Annales seu cronici incliti regni Poloniae, 1445 – 1480).
5. Alte documente maghiare, poloneze şi germane din secolul X

O ALTĂ INTERPRETARE A PLĂCII DE PLUMB NR. 42 (Se discută numai o parte din ea)

În medalion.

L i t e r a este Za, Sa sau Ze, de unde cei din sud i-au numit pe Titani şi Atlanţi, zei. Se certifică faptul că textul aparţine Titanilor, Atlanţilor sau urmaşilor lor Daco-Geţii.

Este o urnă, iar în jurul urnei sunt literele IADO = IAD. Iadul atunci nu era ce credem noi acum. Atunci Iadul (Hades, Infern) era locul unde staţionau sufletele celor morţi (vezi Odissea, cântul XXIV), înainte de a învia, de a primi lumină. Şi astăzi, pentru înviere, se spune „Veniţi de luaţi lumină”.

În dreapta medalionului sunt literele Ki şi Ba.

Pentru a înţelege semnificaţia acestor litere apelăm la textele lăsate de vechii egipteni, deoarece Egiptul, citez (bib..2. pag. 268) „Egiptul, să nu uităm, a fost ultimul ţinut rămas sub stăpânirea Atlanţilor". În cazul acesta, dovezile din Egipt, din imperiul vechi (până în anul 2.000 îHr), în texte, deoarece hieroglifele timpului acela nu sunt înţelese suficient nici astăzi şi multe au fost şterse, dar toate fac referire la obiceiurile şi religia atlanţilor.

Sarmis, getul Sarmis, Apollo (Soarele) sau Hermes (Trismegistul), fiul unic al Herei, Maya, Maria, Ana, Diana (Dea - Ana) sau Ileana (Ili = zeu, zeiţă + Ana) şi de aici şi Elena şi nepotul lui Troian sau Atlas. El este reprezentatul politeismului, fondatorul acestei religii, ce în tratate, uneori greşit, apare ca religia Mithra. El mai apare şi în cărţi ca Apolo Hiperboreanul. Diodor din Sicilia (bib. 3, pag. 33), din Cartea I, cap. XV, spune că Sarmis a construit Theba şi Karuak, greşit scris că Osiris, deoarece numai Sarmis a fost fiul Herei şi Zeus. El ca importanţă dispare din zona noastră, iar religia lui este preluată fără modificări de Zalmoxe, cel de pe vremea lui Pitagora prin anul 500 ÎHr. A nu se face confuzia între Zalmoxe şi Zamolxe, ce este numele religios a lui Saturn. Numele lui Sarmis se găseşte pe această placă de plumb, sub numele de Sarmo, ce a ce se pare că înscrisul are o vechime de 12 -15.000 de ani.

În scrierile egiptene găsim semnificaţia literelor Ki şi Ba, ce sunt pe această placă. Literele Ki sau Ka, este sufletul cosmic, atunci al văzduhului, azi Sfântul Duh. Iată cum este enunţat în bib.. 1 pag. 242, citez „Zeii şi oamenii posedă în comun un Ka", „Nu există viaţă conştientă fără Ka, care se dezvoltă odată cu omul", „Ka (Ki) este partea nemuritoare din om" , „În credinţele imperiului vechi, Kaul său trage pe om după moarte din lumea vizibilului în aceea a nevăzutului, în care Ka îşi are originea".

Literele Ba ca să fie înţelese se foloseşte tot bib. 1, pag. 220, citez „ Ba provine din emanaţia trupului celui răposat şi că este o formă a sufletului care rămâne ataşată de corp după moarte”, sau într-un imn „Sufletul este în cer, el este şi în infern. Sufletul său este în cer, trupul său este şi în Infern”. În reprezentări Ba poate să apară „ca o pasăre cu cap de om, uneori cu barbă de zeu, spre a i se sublinia caracterul divin”.

În partea opusă segmentului cu Ki şi Ba, după părerea mea, este Ach. Ach este „Deasupra oamenilor unde se află nişte fiinţe, care sunt inferioare zeilor, dar superioare oamenilor” (bib. 1 pag. 203). „ Ach constituie o entitate spirituală care nu se fixează pe corp sau Spiritul Ach nu ţine de trupul omului mort, ach ţine de cer, pe când trupul omului, de pământ” (bib..l pag. 203).

În triunghiul din stânga unde este reprezentat un şarpe, dar şarpele este simbolul unui zeu deoarece, „Sufletul tuturor zeilor se află în şarpe” (bib. 1 pag. 220). Cum toţi titanii şi atlanţii erau zei, acum înţelegem reprezentările grafice şi asocierea lor cu şarpele, inclusiv semnificaţia religioasă când prin prezenţa şarpelui în Biblie, se certifică teritoriul, locul unde au fost Edenul şi Templul Ceresc, adică în regatul titanilor.

În triunghiul din dreapta este reprezentat soarele (Ra), citez „La început Ra era figurat ca o pasăre în care se încorporau puteri divine, deci concept învecinat celui de Ach” (bib.. 1 pag. 220). „Egiptenii au văzut în soare mai ales un şoim tânăr care zboară peste cer sau îl traversează într-o barcă”, sau „Pe de altă parte cerul a fost văzut ca o pereche de aripi desfăşurate, înconjurate de şerpi Uraeus” (bib.. 1 pag. 262).

Pe dreptunghiul mic de sub medalion, este textul: „Sarmo gato dav schit get”, unde Sarmo este Sarmis, Hermes, Apolo, dar prin felul cum este scris, despărţit în Sar = principe, conducător (bib. 1 pag..266) şi apoi numele complet, se confirmă că Sarmis era regele şi bazileul teritoriului ocupat de rasa albă, regele celor două Sarmaţii (a regatului din sud şi al

celui din nord). Gato este - a găta, a termina, Dav - Davă, instituţie de cult religios echivalent astăzi cu o mitropolie, Schit - schiturile, aşezăminte locuite azi de călugări iar Get = Geţi. Tot textul se citeşte „Sarmis a terminat Dava ce subordonează schiturile getice”.

În dreptunghiul mare de jos este textul: „Ra, Sarmgeţio, Sa, Topo”, iar aceste cuvinte înseamnă : Coz este carte, atu, după care se adaugă adjectivele de frumoasă şi mândră (bib. 4 pag. 81), Ra - soarele, Sarmgeţio - oraşul posibil Samisegetuza sau mai precis este, Getul Sarmis, Sa — nemurire sau Nemuritori şi Topo este Dopo adică După prin obişnuita substituire a Lui t cu d. În cazul acesta textul ar fi ; „După cartea sacră a nemuritorului Sarmis din neamul Geţilor”. Eu am tradus prin „ cartea sacră” dar poate fi şi „cartea vieţii” sau „carte de învăţătură”.

În concluzie.

1.Surprinde că se poate citi cursiv în limba română actuală, ce a ce confirmă existenţa limbii latine prisce (bătrânească) care după unele păreri s-a vorbit la început pe întreg pământul şi surpriza este că este aproape aceeaşi cu limba română actuală.

2. Cert este că textul certifică evenimente petrecute în urmă cu 12 - 15,000 de ani. Tăbliţele de plumb, fiind o copie este greu de confirmat vechimea scrisului, dar şi mai greu de infirmat.

3. Tăbliţele de plumb de la Sinaia sunt transcrierea istoriei neamului Getic, de la Titani şi Atlanţi la Daco-Geţi şi până după războiul Dacilor cu Roma.

Bibliografie

1. Constantin Daniel Cultura spirituală a Egiptului antic. Ed. Cartea Românească 1985
2. Papus Kabbala Ed. Herald 2002
3. Diodor din Sicilia Biblioteca istorică
Ed. Sport-Turism 1981
4. Gh. Bulgăr, Gh. Constantinescu Dobridor – Dicționar de arhaisme și regionalisme, Ed. Saeculum, 2000
5. Dan Romero - Cronica getă apocrifă pe plăci de plumb, București, 2005
6. Dacia Magazin nr.89/2013

Crucea la sumerieni

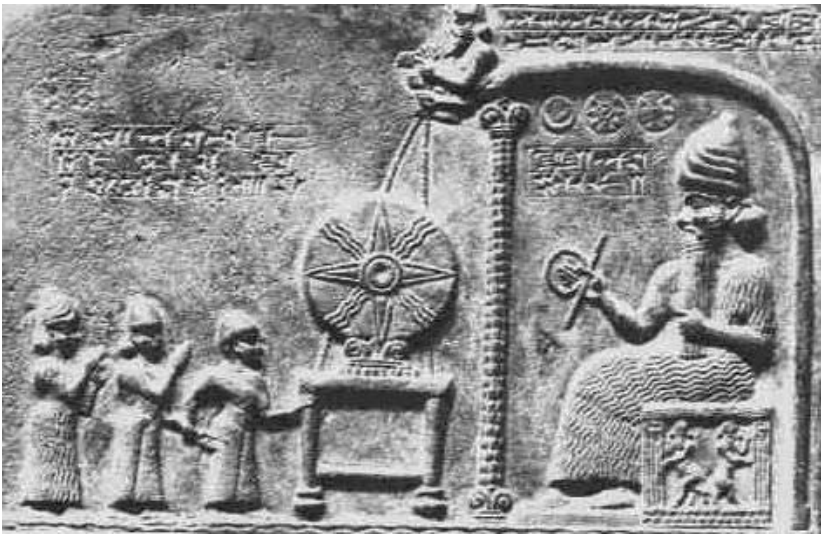

- Dubla cruce a zeului Shamash. A doua cruce sunt razele solare.

- Abydos, oraşul construit de Saturn în Egipt.
- Abid, citit invers înseamnă Deva.
- Dovada civilizaţiei Titanilor.

Carbon C6

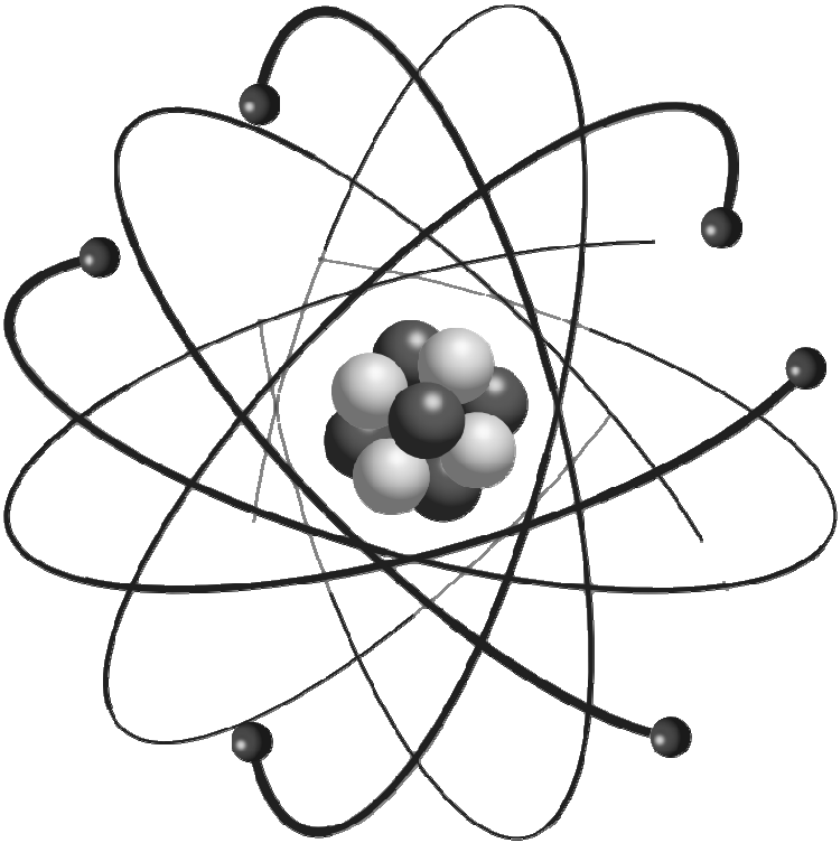

- Templul lui Abydos
- Prin razele laser în perete se vede desenul Carbonului

- Simbolul crucii la Titani
- Titanul Atlas sau Troian cu semnul crucii în mâna dreaptă.

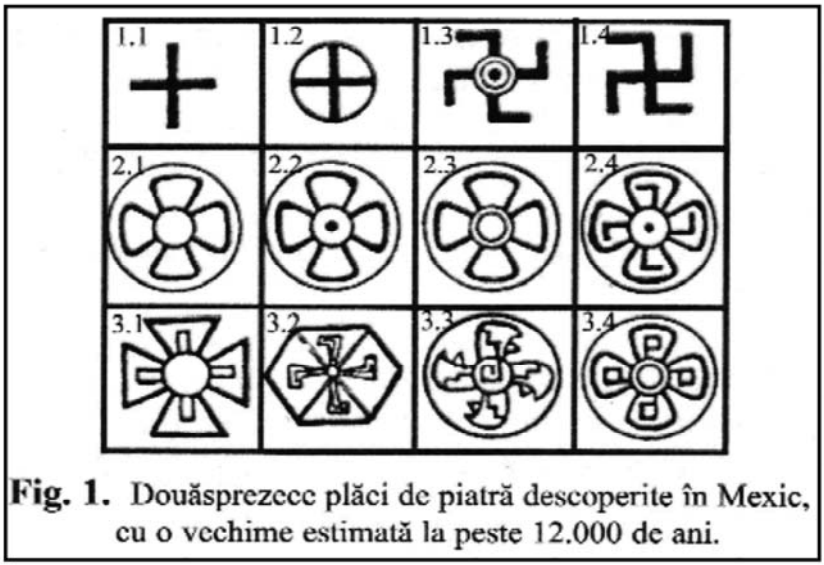

Fig. 1. Douăsprezece plăci de piatră descoperite în Mexic, cu o vechime estimată la peste 12.000 de ani.

Sursa: Dacia Magazin, nr. 94(anul XI), octombrie, 2013

Tiparul executat la Imprimeria Editurii

MJM

Str. Felix Aderca, Bl.7, parter, 200410-Craiova
Telefon: 0251 419 661; 0786 035 474;
e-mail: redactia@edituramjm.ro
www.edituramjm.ro

IMPRIMAT ÎN ROMÂNIA

ISBN 978-973-680-353-6